PŘÍRODA

ČÍSLO 43

PRAHA ● 2021

Autoři:
Vojen Ložek †, Petr Lepší[1], Lucie Juřičková[2]

Recenzent:
Tomáš Čejka[3]

[1] AOPK ČR, Správa CHKO Blanský les, Vyšný 59, 381 01 Český Krumlov,
e-mail: plepsi@seznam.cz
[2] Katedra zoologie, Přírodovědecká fakulta UK v Praze, Viničná 7, 128 44 Praha 2,
e-mail: lucie.jurickova@seznam.cz
[3] Institute of Botany, Plant Science and Biodiversity Center, Slovak Academy of Sciences,
Dúbravská cesta 9, 845 23 Bratislava, Slovakia, e-mail: t.cejka@gmail.com

Vojen Ložek, Petr Lepší & Lucie Juřičková

MĚKKÝŠI BLANSKÉHO LESA
VE VZTAHU K PŮDĚ A VEGETACI

MOLLUSCS OF THE BLANSKÝ LES MTS.
IN RELATION TO SOIL AND VEGETATION

V poslední době opět ožívá zájem o suchozemské měkkýše podmíněný jejich hojným výskytem v kvartérních sedimentech, což je řadí mezi významné indikátory změn přírodního prostředí, zejména v průběhu poledové doby. Na druhé straně však přetrvává nedůvěra k jejich paleoenvironmentální výpovědi panující již od dob Davida Geyera. Jednou z příčin tohoto stavu je nepochybně překvapivě malá pozornost věnovaná jejich ekologickým nárokům, jak v souborných malakologických dílech i ve většině faunistických spisů, tak v celé záplavě nejrůznějších dat uveřejňovaných v odborných časopisech. Dokladem je podrobná studie, kterou uveřejnil G. A. Goodfriend se závěrem, že měkkýše sice lze jako indikátory vždy použít, ovšem jejich výpověď musí být ověřena na základě dalších nezávislých kritérií (Goodfriend 1992).

Tento nepříliš nadějný názor je v příkrém rozporu se skutečností, alespoň ve středoevropském prostoru charakterizovaném vysokou stanovištní diverzitou, která se výrazně odráží ve složení plžích společenstev i výskytu jednotlivých druhů, nicméně však zatím nikde nebyla podrobněji popsána a zhodnocena s výjimkou nemnoha lokálních postřehů. Tento neblahý stav představuje výzvu k široce pojatému výzkumu vybraných oblastí, který by se opíral o hustou síť zkoumaných stanovišť včetně údajů o jejich poloze, půdních a vegetačních poměrech. Jako vhodné území pro takto zaměřený malakozoologický výzkum byla vybrána chráněná krajinná oblast (CHKO) Blanský les, neboť představuje po mnoha stránkách modelovou oblast v rámci středohor České vysočiny.

Úvod

CHKO Blanský les představuje menší chráněnou krajinnou oblast (o rozloze 212 km^2), jejíž hranice se téměř kryje s vymezením stejnojmenného orografického celku, který tvoří dílčí jednotku Šumavského podhůří (Demek & Mackovčin 2006, mapa 1). V rámci této oblasti však zaujímá zvláštní postavení, neboť na severu se přímo tyčí nad Budějovickou pánví, na západě nad Lhenickou brázdou a na jihovýchodě ho lemuje Kaplická brázda. Od jednotvárnější Českokrumlovské vrchoviny ho odděluje úvalovité údolí Polečnice a Chvalšinského potoka. Dík této poloze představuje Blanský les na české poměry poměrně výrazné pohoří ve výškovém rozpětí od 420 m v údolí Vltavy (samota U Cáby) po vrchol Kleti v 1084 m. Navíc v sobě uzavírá kultivovanou Křemžskou kotlinu, což podstatně zvyšuje jeho krajinnou diverzitu podmíněnou protikladem převážně otevřené zemědělské oblasti s věncem lesem pokrytých vrchů, které ji ze všech stran lemují. Hornatý ráz zvyšuje i velmi odolný geologický podklad, který tvoří hornina granulit vystupující v strmých stěnách v údolí Vltavy a četných skalních útvarech na bocích a vrcholech hor. Les dosud pokrývá 57 % celkové plochy CHKO v rozsáhlých souvislých plochách, takže se zde výrazně uplatňuje kontrast mezi kulturní a „přírodní“ krajinou (mapa 1). Nelze opomenout ani celkovou geografickou polohu na samém jihu českých zemí v blízkosti alpské oblasti a ve stínu vysoké Šumavy, což má nemalý vliv na místní podnebí, které je poměrně suché a teplé, nezřídka ovlivněné fénovými situacemi.

Uvážíme-li, že Blanským lesem nevede žádná velká komunikace, ani zde neleží průmyslová zóna a že zejména lesní příroda zatím unikla rušivým dopadům imisí i příliš koncentrované turistiky, jeví se Blanský les jako velmi vhodné území pro komplexní faunisticko-floristický výzkum, jemuž je věnována tato studie.

Obr. 1. Severní část vrcholu hory Kleť (kóta 1084 m) tvoří listnaté nebo smíšené lesy. Foto Tomáš Vosátka, 21. 10. 2010.

Fig. 1. The northern part of the Kleť Mountain top (elevation 1084 m) consists of deciduous or mixed forests. Photo by Tomáš Vosátka, 21/10/2010.

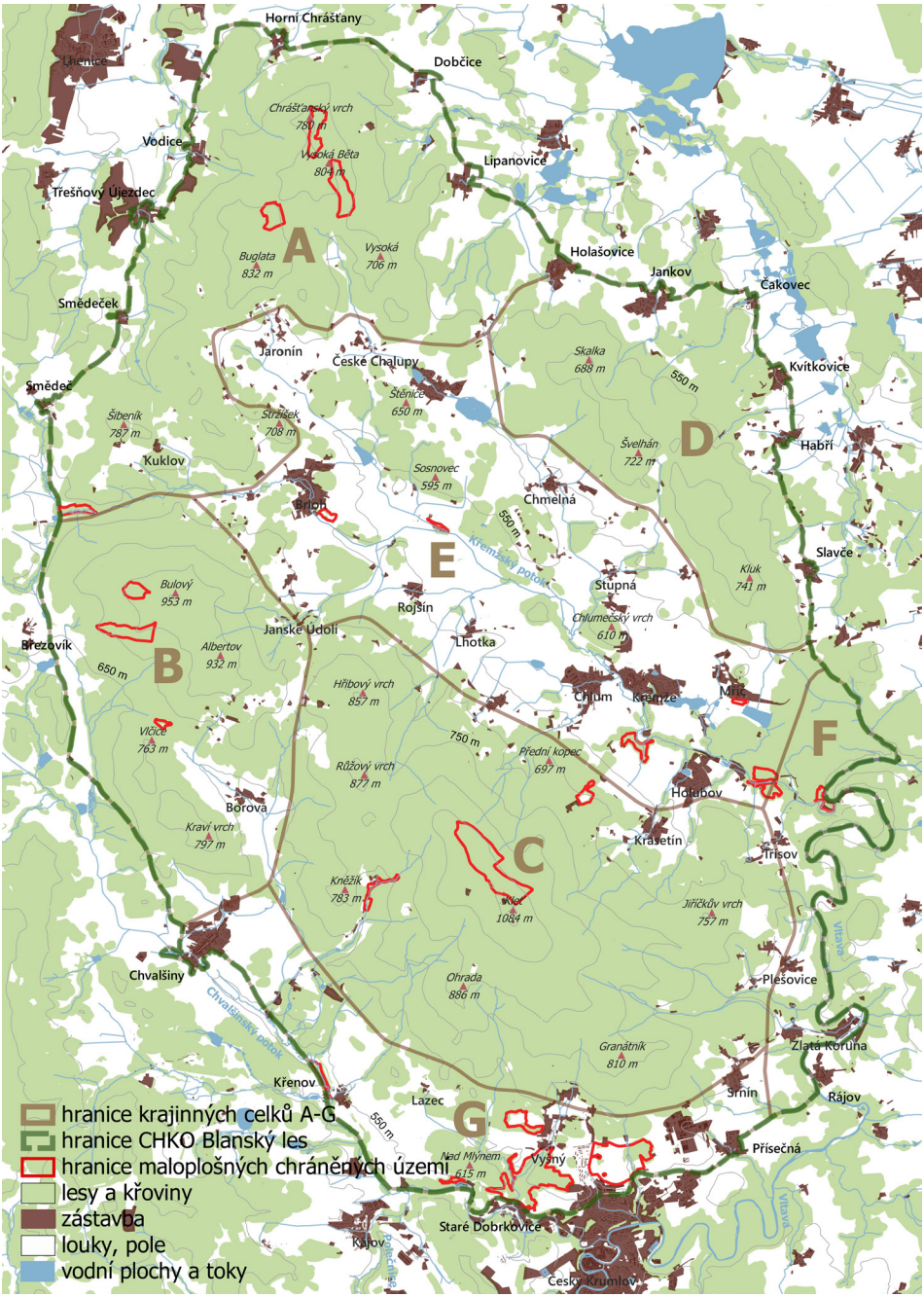

Mapa 1. Přehledná mapa sledované oblasti (zvýrazněn je krajinný pokryv, hranice území a maloplošných zvláště chráněných území a krajinných celků A–G). Podklad © ČUZK, © AOPK ČR.

Map 1. A map of the monitored area (landscape cover, borders of the area of interest, the small-scale Specially Protected Areas and landscape region A–G are highlighted). Source © ČUZK, © AOPK ČR.

Charakteristika přírodního prostředí se zvláštním ohledem na ekologii měkkýšů

Geologický podklad a reliéf

Celé území Blanského lesa budují přeměněné horniny moldanubika, z nichž naprostou převahu má granulit (mapa 2), který tvoří téměř všechny vyvýšeniny a skalní výchozy od pahorků v Křemžské kotlině až po nejvyšší vrcholy. Jde o jemnozrnné kyselé horniny tvořené převážně křemenem a draselným živcem, které jsou mnohem odolnější než většina hornin moldanubického krystalinika. Jejich chemismus je pro měkkýše nepříznivý, je však do značné míry vyvažován jejich mechanickými vlastnostmi, díky nimž vytvářejí četné skalní útvary a hrubé sutě z víceméně ostrohranných kamenů, které nejsou zahlceny hrubým pískem – grusem, jako je to běžné u většiny žul a mnohých rul. Na místě jejich výchozů v lesích byla většinou ponechána původní vegetace, obvykle suťové porosty s javory a lípami nebo jilmy, které velice vyhovují řadě druhů plžů a místně tak kompenzují nepříznivé vlastnosti substrátu. Ostatní kyselé horniny krystalinika jako granitoidy a ruly zaujímají v rámci Blanského lesa jen nepatrné plochy.

Granulitový podklad také ovlivňuje vodní režim lesních půd na svazích, na kterých se drobné potoky často ztrácejí v sutích, kde se obohacují živinami, aby se na jiných místech objevily v podobě průsaků a vlhčin, které pokrývá bujnější bylinná vegetace a kde rovněž značně stoupá koncentrace plžů. Roztroušeně se v granulitech také nacházejí pseudokary – drobné kotle, které tvoří podkovovitá skalní stěna, mají ploché, obvykle balvanité dno a jsou otevřené směrem po svahu. I v nich nachází řada plžů příznivé prostředí vzhledem k stálé vlhkosti.

Vedle granulitu hraje v Blanském lese významnou roli tzv. pestrá skupina moldanubika, v níž vystupují krystalické vápence a dolomity, erlány a amfibolity, místy i kvarcity a grafitické horniny. Z hlediska malakozoologického hrají prvořadou roli vápence, popřípadě dolomity, které vystupují v širokém pruhu od Českého Krumlova směrem k Chvalšinám a tvoří většinu podkladu národní přírodní rezervace Vyšenské kopce. Na ně se váže bohatá květena s řadou vápnomilných druhů polostepních luk i výskyt plžů subxerotermního charakteru, jako je *Pupilla muscorum*, včetně moderních přistěhovalců jako *Xerolenta obvia* nebo terrikolní *Cecilioides acicula.* Úzký pás pestré skupiny lemuje též západní část Blanského lesa při východním okraji Lhenické brázdy, kde hlavním bazikem je amfibolit.

V Křemžské kotlině na řadě míst vystupují peridotity až hadce vyznačující se přebytkem hořčíku a nedostatkem ostatních živin, známé svou svéráznou květenou. Pro naprostou většinu plžů představují však podklad doslova odpuzující.

Mírné svahy, úpatní plochy a různé úvaly kryjí pokryvné útvary, což jsou jednak svahové, jednak fluviální sedimenty, které souborně lze označit jako hlíny s kolísajícím podílem písku a kamenitého skeletu. Vyskytují se na většině ploch v Křemžské kotlině a při okrajích Blanského lesa na jihu a na západě, jakož i v pramenných úvalech řady menších toků.

Louky, úhory, meze a pastviny v odlesněné Křemžské kotlině a při úpatí vrchů hostí jen omezený počet běžných druhů otevřené krajiny nebo indiferentních prvků. Poměrně bohatá lesní a vlhkomilná malakofauna žije v pramenných úvalech, popřípadě na pramenných úsecích úpatních ploch, jako je například olšový porost na pravém boku Janského Údolí proti vrchu Doubrava.

Typickým biotopem xerofilních malakocenóz Blanského lesa jsou suché lemy lesů, bezlesé partie pahorků nebo výhory mezi poli s mělčími, často silněji písčitými půdami s xerofilní vegetací (*Dianthus deltoides*, *Euphorbia cyparissias*, *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Potentilla verna*, *Thymus pulegioides*), které obývá stabilní společenstvo drobných plžů s vůdčími druhy *Cochlicopa lubricella*, *Truncatellina cylindrica* a *Vallonia excentrica* případně i *Vertigo pygmaea*.

Fluviální hlinitopísčité sedimenty jsou vyvinuty v nivách větších vodních toků, jako jsou kromě Vltavy také Polečnice, Chvalšinský potok, Křemžský potok nebo Struhyňka a některé další toky v Křemžské kotlině. Pokud je zde dostatek dřevinné vegetace (vrby, olše a jiné) žijí zde poměrně bohatá společenstva, často s druhy, které mají vazbu na antropicky ovlivněná stanoviště jako *Trochulus hispidus*. Pokud je zde vysokobylinná vegetace

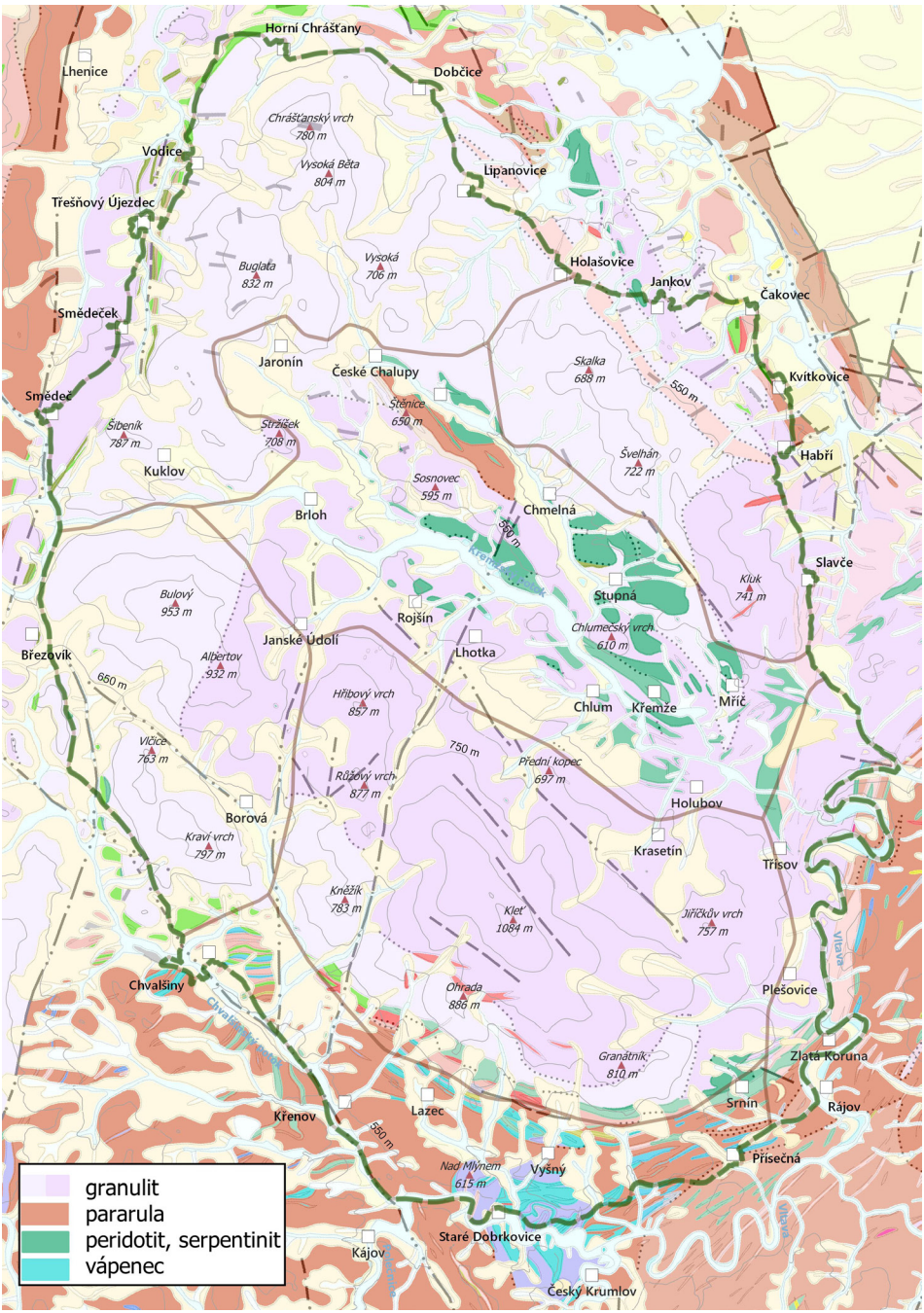

Mapa 2. Geologická mapa CHKO Blanský les. Podklad © ČGS, © AOPK ČR.
Map 2. Geological map of the Blanský les PLA. Source © ČGS, © AOPK ČR.

a dostatek stínu, nacházíme zde i některé méně náročné lesní druhy jako *Arianta arbustorum*, *Clausilia pumila*, *Fruticicola fruticum* nebo *Urticicola umbrosus*.

V ostrém údolním zářezu Vltavy a přilehlých nejdolejších úsecích údolí jejích větších přítoků (hlavně Křemžského potoka) se projevuje říční fenomén, který zvyšuje malakologické bohatství, a to nejen dík vysoké stanovištní diverzitě a občasným povodňovým náplavům.

Klimatické a půdní poměry

Jak jsme již naznačili v úvodu, vyznačuje se Blanský les v důsledku svého reliéfu i celkové plochy poměrně suchým a teplým podnebím. Průměrné srážky se pohybují mezi 600 až 700 mm (vrchol Kleti kolem 720 mm), přičemž v závětří Kleti, v Křemžské kotlině, klesají až k 560 mm (mapa 3). Průměrná teplota se pohybuje v hodnotách od 7 °C (Český Krumlov 6,9 °C) v nejnižších chráněných polohách a do zhruba 5 °C (vrchol Kleti) v nejvyšších polohách (Tolasz et al. 2007, mapa 4). Tyto hodnoty jsou místně ovlivňovány utvářením terénu i fénovými situacemi. Tento stav potvrzují i bioindikace jako je mimořádně vysoko ležící výskyt kostivalu hlíznatého nebo hlemýždě zahradního ve vrcholové zóně Bulového nebo nedostatek rašelin i velmi omezený výskyt rašeliníků (*Sphagnum* sp. div.), které nacházíme v poněkud větší míře v přírodní památce Provázková louka mezi Chvalšinami a Brlohem.

Uvedeným klimatickým poměrům odpovídají i půdní poměry. Naprostou převahu mají hnědé půdy – kambizemě, v nižších polohách středně, jinak silněji kyselé, v nejvyšším patře Kleti s místní tendencí k podzolizaci. Kyselý ráz kambizemí není ideální pro rozvoj bohaté malakofauny, je však značně ovlivněn vegetací – jak opadem dřevin jako jsou javor mléč i klen, jilm horský, lípy nebo jasan, tak bylinným patrem (*Asarum europaeum*,

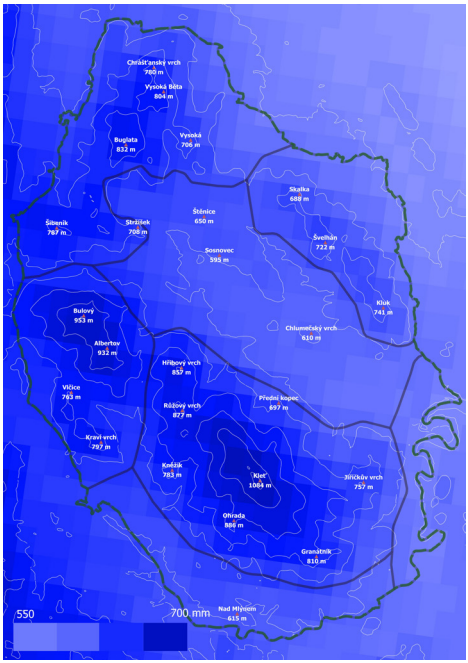

Mapa 3. Mapa průměrného ročního úhrnu srážek na území CHKO Blanský les v letech 1970–2000 (© WorldClim 2).

Map 3. Map of the average annual precipitation in the Blanský les PLA for 1970–2000 (© WorldClim 2).

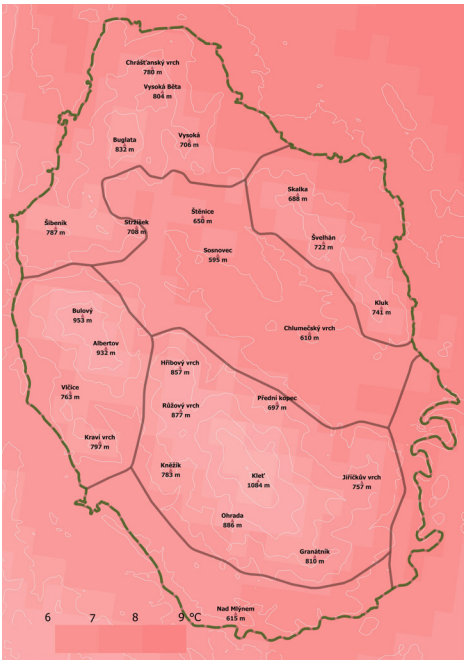

Mapa 4. Mapa průměrných ročních teplot na území CHKO Blanský les v letech 1970–2000 (© WorldClim 2).

Map 4. Map of the average annual temperatures in the Blanský les PLA for 1970–2000 (© WorldClim 2).

Lamium maculatum, *Mercurialis perennis*, *Petasites albus*, *Urtica dioica* aj.), které bývá rozvinuto na místě průsaků, příznivě ovlivňuje humifikaci a poskytuje kryt pro epigeické druhy. Kambizemě ani v čistě granulitových okrscích nemají průběžný rozsah a zejména na vrcholech přecházejí do víceméně kambických rankerů, které jsou ovlivněny nejen vegetací, ale třeba trusem zvěře. Tak třeba na vrcholu Borovské skály (kóta Mlýnské vrchy u Chvalšin) se objevuje *Chelidonium majus*, na vrcholu Špatenky (jz. od Jaronína) *Galium aparine* a na samé skalní vrcholové kótě Bulového se skupinou jasanů překvapivě vysoká koncentrace celé řady plžů.

Vedle kambizemí zabírají větší plochy, obvykle v plochých úsecích na smíšených svahovinách, pseudogleje, na nichž leží většinou pole, úhory nebo louky, řidčeji olšiny. Z hlediska malakofauny mají podružný význam. Malakologicky téměř sterilní jsou chemicky jednostranné půdy na hadcích, kde nacházíme jen slabé populace subxerotermů jako je *Truncatellina cylindrica*, zakrslá *Cochlicopa lubrica*, nebo ojediněle na skalních výchozech na Holubovských hadcích *Clausilia dubia*.

Z půd na pestré skupině moldanubika mají prvořadý význam půdy na vápencích, obvykle typu rendzina na suchých slunných místech nebo kambických rendzin pod lískovými porosty na Vyšenských kopcích. Zvláštní charakter tzv. tangelových rendzin mají půdy v borech na severním pásu vápenců nad osadou Lazec. Svrchní poloha jejich A-horizontu tvoří kyselý surový humus, který teprve hlouběji přechází do polohy s $CaCO_3$, často zhnědlé. Plži se na takovýchto stanovištích soustředí přímo na výchozech vápenců. Tendenci k tvorbě tenké vrstvy surového humusu mají i některé plochy ve Vyšenských kopcích nebo na bývalém vojenském cvičišti (nad vlakovým nádražím v Českém Krumlově, dnešní přírodní památka Cvičák).

V údolních nivách větších vodních toků mají větší rozsah glejové půdy, které tvoří podklad nivních mokřadů, kde žije řada vlhkomilných plžů i některé druhy dávající přednost antropicky změněným stanovištím jako *Trochulus hispidus*. Nivu Vltavy tvoří fluvizemě,

Obr. 2. Typická krajina CHKO Blanský les. Pohled z osady Rychtářov na masiv Kluku (v pozadí vpravo). Foto Kamila Žifčáková, 6. 5. 2020.

Fig. 2. Typical landscape of the Blanský les Protected Landscape Area. View from the settlement of Rychtářov on the Kluk Massif (in the background on the right). Photo by Kamila Žifčáková, 6/5/2020.

kde se střídají i hrubě skeletovité polohy, písčiny i usazeniny bývalých ramen. V klidných místech s keřovou a z části i stromovou vegetací je obývá poměrně bohatá malakofauna, v níž se objevují i některé lesní druhy přinášené náplavy nebo sestupující z přilehlých strání. Významní jsou větší plži jako *Fruticicola fruticum*, *Arianta arbustorum*, *Cepaea hortensis*, *Helix pomatia* a ovšem i zmíněný *Trochulus hispidus*.

Obr. 3. Mozaikovitá krajina v severní části CHKO Blanský les. V pozadí je listnatá enkláva masivu Vysoké Běty (kóta 804 m). Foto Zdeněk Hanč, 22. 10. 2010.
Fig. 3. Mosaic landscape in the northern part of the Blanský les Protected Landscape Area. In the background is a deciduous enclave of the Vysoká Běta Massif (elevation 804 m). Photo by Zdeněk Hanč, 22/10/2010.

Flóra a vegetace

Více než polovina území Blanského lesa je tvořena lesy, z toho jednu čtvrtinu představují listnáče, větší část je složená z kultur smrku a borovice. Nejvýznamnější listnaté a smíšené lesní porosty jsou květnaté a acidofilní bučiny se vzácným až roztroušeným výskytem *Abies alba*, místy s příměsí *Acer platanoides*, *A. pseudoplatanus*, *Tilia cordata*, *T. platyphyllos*, *Ulmus glabra* a *Picea abies*. Převažující jednotkou jsou mezotrofní bučiny (asociace *Galio odorati-Fagetum sylvaticae*), doprovázené vzácněji se vyskytujícími eutrofními bučinami (asociace *Mercuriali perennis-Fagetum sylvaticae*). Na chudších stanovištích se vyskytují acidofilní bikové bučiny (asociace *Luzulo luzuloidis-Fagetum sylvaticae*) a ve vrcholových partiích Kletě jsou fragmenty bučin blízkých horským acidofilním bučinám s *Calamagrostis villosa* (mapa 5). Z fytogeograficky významných druhů nalezneme v těchto porostech např. *Hordelymus europaeus*, který má na Šumavě a v Předšumaví jen několik málo lokalit a je typický právě pro bučiny Blanského lesa. Vzácně se v klimaticky vhodných místech (prameniště, zaříznutá údolí) vyskytuje montánní prvek *Circaea alpina* (mapa 6). K běžnějším a fytogeograficky zajímavým druhům patří: *Cardamine impatiens*, *Dentaria bulbifera*, *D. enneaphyllos*, *Festuca altissima* (mapa 7), *Galium odoratum*, *Mercurialis perennis*, *Prenanthes purpurea*, *Sanicula europaea*, *Veronica montana* a *Aruncus vulgaris*, která se vyskytuje na vlhčích, svěžích stanovištích a doprovází většinou vodní toky. Dále

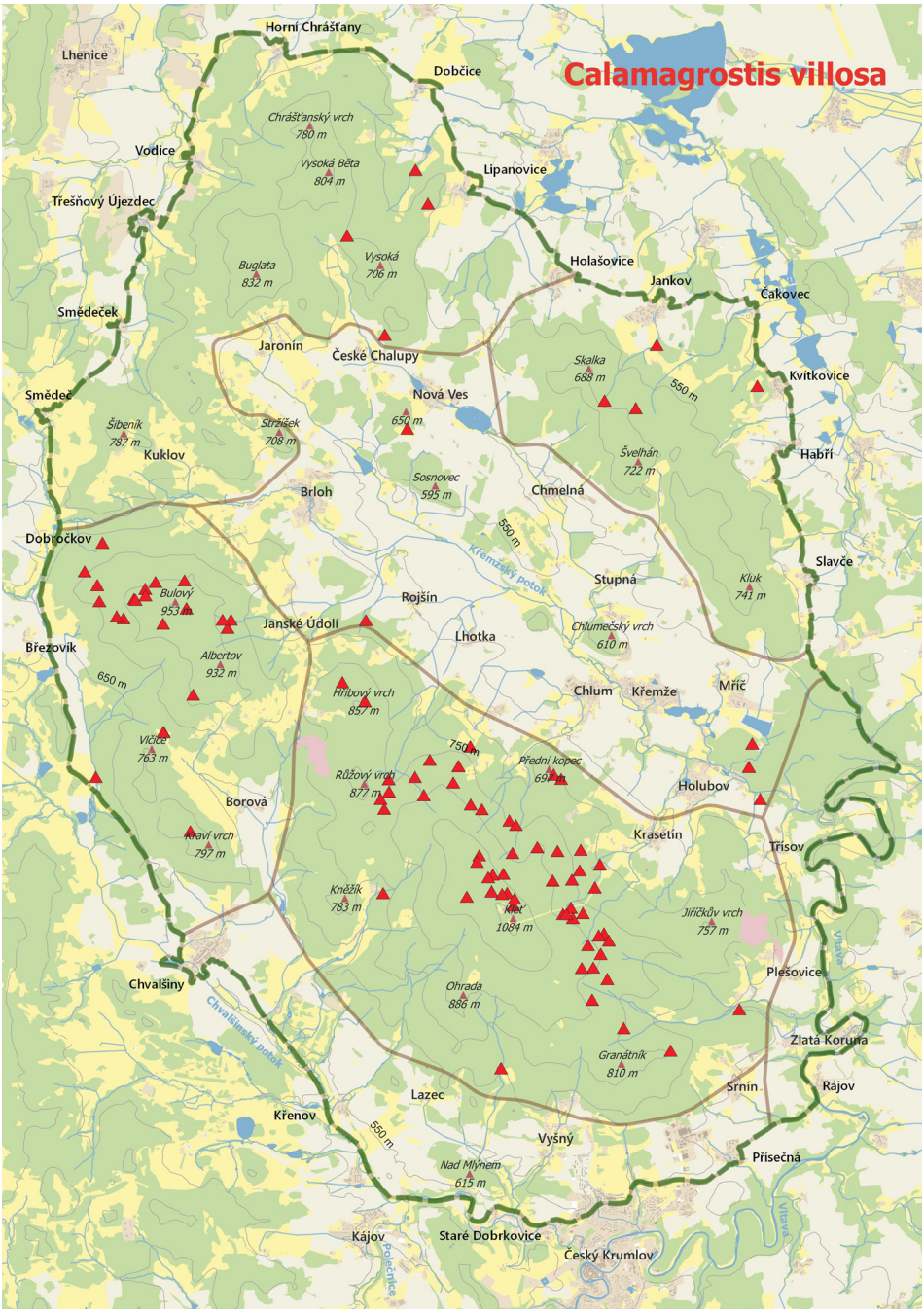

Mapa 5. Rozšíření třtiny chloupkaté (*Calamagrostis villosa*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 5. Distribution of *Calamagrostis villosa* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

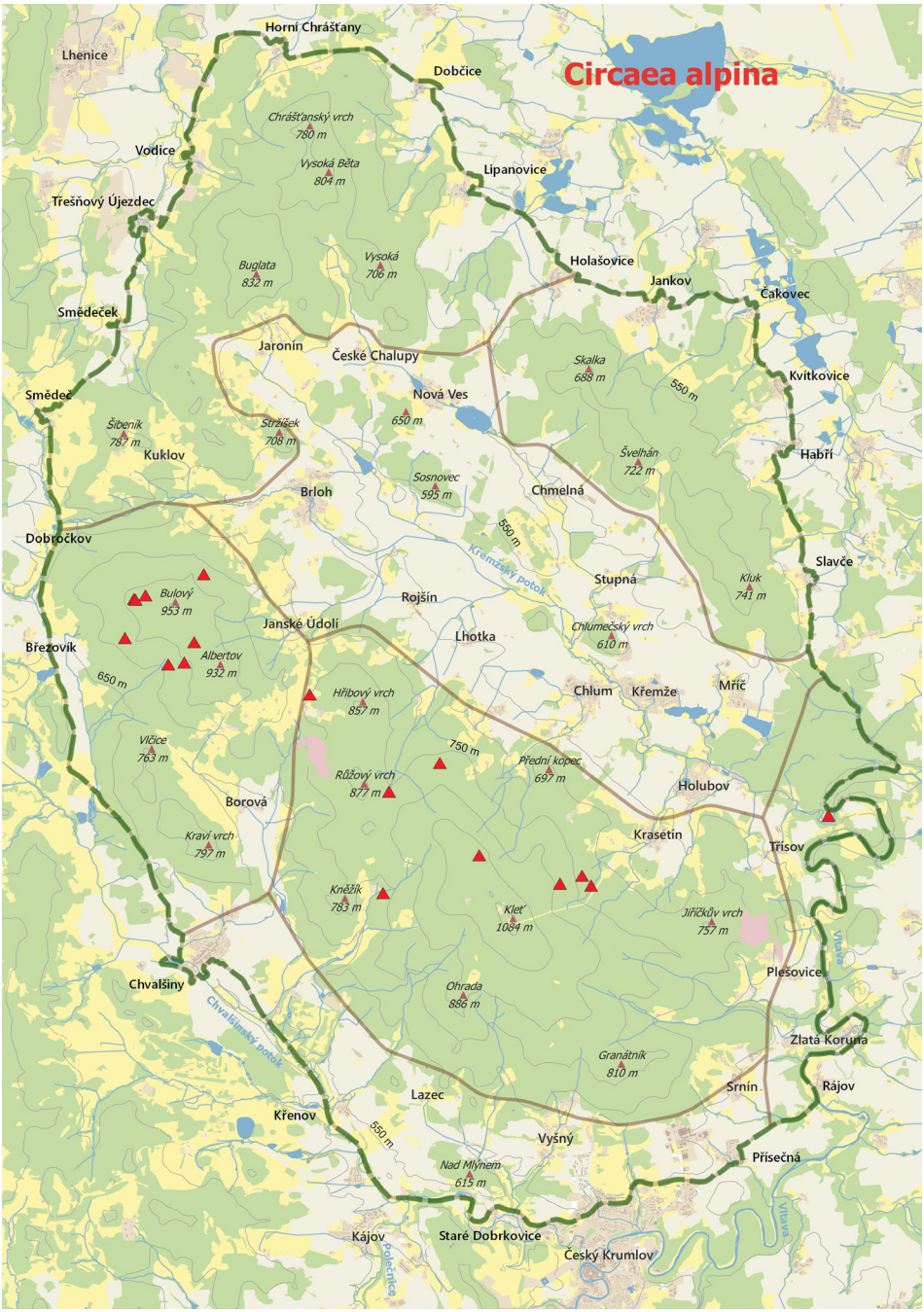

Mapa 6. Rozšíření čarovníku alpského (*Circaea alpina*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 6. Distribution of *Circaea alpina* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

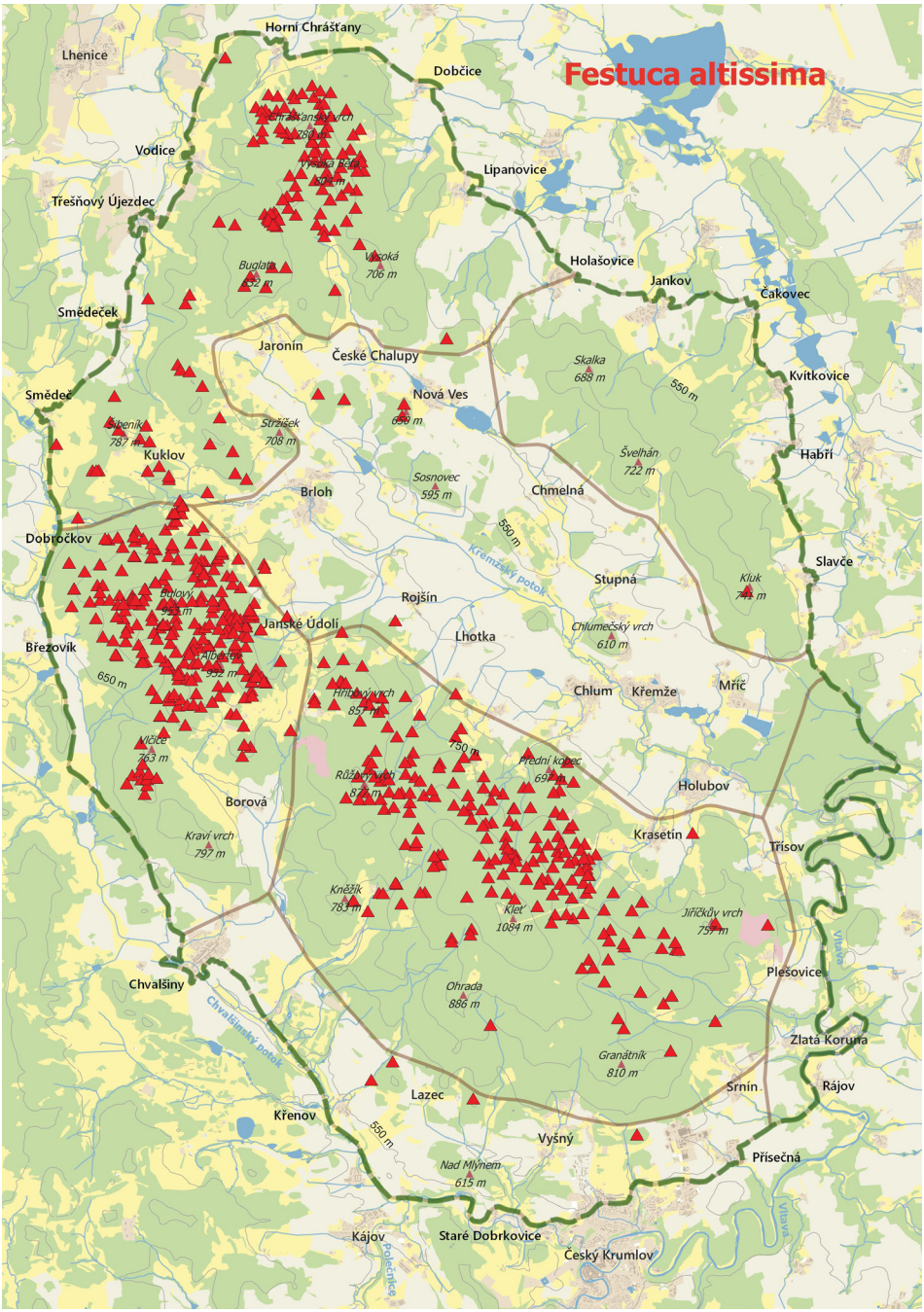

Mapa 7. Rozšíření kostřavy lesní (*Festuca altissima*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 7. Distribution of *Festuca altissima* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Mapa 8. Rozšíření chrpy čekánku (*Centaurea scabiosa*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 8. Distribution of *Centaurea scabiosa* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

subatlantský druh lesních pramenišť a mokřin *Lysimachia nemorum* nebo poddruh alpského původu *Cardamine amara* subsp. *austriaca* ad. Ve středních polohách Kletě, podél drobných potoků nebo také na prameništích, se objevují další alpští migranti – *Doronicum austriacum*, *Veratrum album* subsp. *album* a samozřejmě hojnější *Soldanella montana*, která roste i v porostech s větším zastoupením smrku.

V severozápadní části území a v údolí Vltavy je významný výskyt suťových lesů (svaz *Tilio platyphylli-Acerion*), vzácně jsou v nich zastoupeny náročné druhy jako *Anemone ranunculoides*, *Corydalis cava*, *Lunaria rediviva* a v kaňonu Vltavy další alpský migrant *Salvia glutinosa*.

V Křemžské kotlině na hadcovém podloží jsou vyvinuté hadcové bory (asociace *Asplenio cuneifolii-Pinetum sylvestris*) doprovázené charakteristickým druhem hadcových skal a výchozů *Asplenium cuneifolium* a dále zástupci světlých lesů jako jsou *Anthericum ramosum*, *Centaurea scabiosa* (mapa 8), *Dianthus carthusianorum*, *Galium glaucum*, *Hierochloë australis* a *Silene vulgaris*.

Obr. 4. Mozaikovitá krajina v severní části CHKO Blanský les, pohled na osadu Jaronín. Foto Tereza Rejnková, 12. 5. 2006.
Fig. 4. The mosaic landscape in the northern part of the Blanský les Protected Landscape Area, view of the Jaronín settlement. Photo by Tereza Rejnková, 12/5/2006.

K plošně méně zastoupeným společenstvům patří doubravy (svaz *Quercion petraeae*), vyskytující se např. nad kolmými svahy Vltavy s jižní expozicí. Drobné toky doprovází druhově bohaté jasanovo-olšové luhy (svaz *Alnion incanae*), např. horní tok Křemžského potoka. V členitém kaňonu Vltavy, na skalních srubech, věžích i na menších výchozech skal v lesní části Blanského lesa se nachází štěrbinová vegetace kyselých skal (svaz *Asplenion septentrionalis*) s charakteristickým druhem *Polypodium vulgare* (mapa 9). V jižní části Blanského lesa pak i skal bazických (svaz *Cystopteridion*). Tato skalní vegetace bývá doprovázená hercynskou skalní vegetací (svaz *Alysso-Festucion pallentis*) s *Aurinia saxatilis*, *Festuca pallens*, *Allium senescens* subsp. *montanum* (mapa 10), *Vincetoxicum hirundinaria* (mapa 11) a velmi vzácně i s *Hieracium bifidum*.

Pozoruhodná jsou společenstva dubohabřin (svaz *Carpinion betuli*) v kaňonu Vltavy a v okolí Českého Krumlova, která jsou typická především druhově bohatým stromovým patrem, avšak absencí diagnostické dřeviny – *Carpinus betulus*. Habr je nahrazen *Corylus avellana*, bylinné patro tvoří kompletní druhová garnitura středoevropských dubohabřin: *Asarum europaeum*, *Euphorbia dulcis*, *Galeobdolon montanum*, *Galium sylvaticum*, *Hepatica nobilis* (mapa 12), *Lathyrus vernus*, *Lilium martagon*, *Melica nutans*, *Stellaria holostea* ad.

Luční biotopy jsou reprezentovány především mezofilními ovsíkovými loukami (svaz *Arrhenatherion elatioris*), vlhkými pcháčovými loukami (svaz *Calthion palustris*) a i střídavě vlhkými bezkolencovými loukami (svaz *Molinion caeruleae*). V nejzachovalejších porostech bezkolencových luk a tužebníkových lad lze nalézt *Iris sibirica*, *Laserpitium prutenicum*, *Salix rosmarinifolia*, *Serratula tinctoria* a *Dianthus superbus*, který preferuje bazičtější podklady. Podél drobných vodních toků na bývalých, dnes zarůstajících nebo již zarostlých loukách se často vyskytuje *Aconitum variegatum*, *Silene dioica* a *Thalictrum aquilegiifolium*. V Křemžské kotlině byly v osmdesátých letech 20. století odvodněny téměř všechny louky, potoky byly narovnány, opevněny a některé části dokonce zatrubněny, takže mokřadní flóra byla téměř zničena. Zůstaly poslední zbytky slatinných mokřadů, kde roste např. *Carex dioica*, *C. davalliana*, *C. appropinquata*, *Dactylorhiza incarnata* a *Eriophorum angustifolium*. Mezofilní luční porosty, kromě klasické druhové skladby, osídluje endemický druh západní části střední Evropy *Phyteuma nigrum*, podmáčené louky, prameniště a mokřady pak alpský zástupce *Willemetia stipitata* (v České republice s těžištěm rozšíření na Šumavě). Kromě ní lze na podobných místech nalézt stále vzácnější populace *Dactylorhiza fuchsii* a *D. majalis*. V území, kde jsou mokřady obohacené bazickými ionty, je častá *Carex cespitosa* a *Juncus inflexus*. Mezi nejvzácnější druhy mezofilních luk patří subendemit českého masivu *Gentianella praecox* subsp. *bohemica* (v NPR Vyšenské kopce má dvě lokality). Po celém území jsou vzácně a maloplošně zastoupeny smilkové trávníky (svaz *Violion caninae*) na současných, popř. bývalých pastvinách nebo jednoročně sečených loukách.

Významným typem nelesní vegetace koncentrované na vápencové vložky jsou širokolisté suché trávníky (svaz *Bromion erecti*), nejvýrazněji vyvinuté na Vyšenských kopcích u Českého Krumlova a okolí. Tento typ vegetace hostí velké množství vápnomilných, relativně teplomilných, světlomilných i hájových druhů. Dominantního zastoupení často dosahuje: *Anthericum ramosum*, *Brachypodium pinnatum*, *Bromus erectus*, *Festuca rupicola*, *Inula salicina* a *Koeleria pyramidata*. Mezi typické, významné a doprovodné druhy patří *Anemone sylvestris* (mapa 13), *Bothriochloa ischaemum*, *Carex michelii*, *Epipactis atrorubens*, *Gentiana cruciata*, *Stachys recta*, *Teucrium botrys*, *T. chamaedrys* aj. Z jižních (tzv. danubiálních) migrantů se zde hojně vyskytuje *Verbascum chaixii* subsp. *austriacum* a parazitická *Orobanche alba*. Často navazující vegetací jsou křovinná společenstva (svaz *Berberidion vulgaris*) tvořená typickými druhy jako jsou *Cotoneaster integerrimus*, *Lonicera xylosteum*, *Rhamnus cathartica*. Mezi nejvzácnější druhy vyskytující se ve zdejších křovinách patří *Prunus fruticosa*. Z floristického hlediska je pozoruhodný častý výskyt boreomontánního *Rubus saxatilis* (zejména v humóznějších lískových křovinách).

Louky a pastviny bývají doprovázeny mezofilními bylinnými lemy (svaz *Trifolion medii*) s převahou širokolistých bylin, např. *Galium verum*, *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum* (mapa 14), *Melampyrum nemorosum* a *Trifolium medium*.

Vodní společenstva (svaz *Batrachion fluitantis*) s *Batrachium peltatum* nebo *Myriophyllum alterniflorum* se nacházejí téměř jen v řečišti Vltavy. Na vzácných rybnících se vyskytují porosty okřehků (svaz *Lemnion minoris*) a na jejich okrajích mokřadní společenstva s porosty rákosin a vysokých ostřic (svazy *Phragmition australis* a *Magno-Caricion gracilis*), kde se v částech navazujících na Budějovickou pánev vzácně vyskytuje boreokontinentální *Lysimachia thyrsiflora* a suboceánický druh *Thalictrum lucidum*.

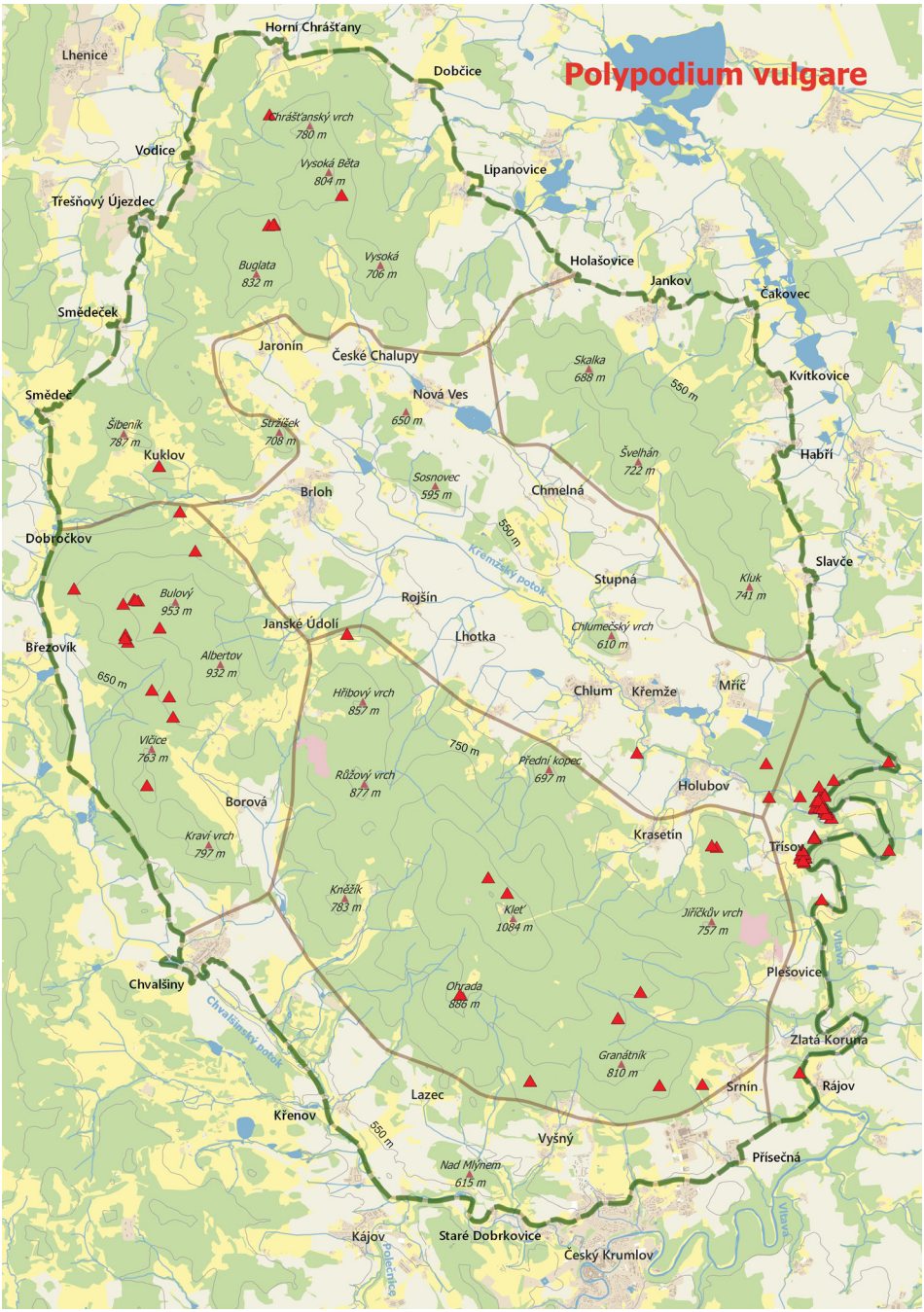

Mapa 9. Rozšíření osladiče obecného (*Polypodium vulgare*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 9. Distribution of *Polypodium vulgare* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Mapa 10. Rozšíření česneku chlumního horského (*Allium senescens* subsp. *montanum*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).

Map 10. Distribution of *Allium senescens* subsp. *montanum* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

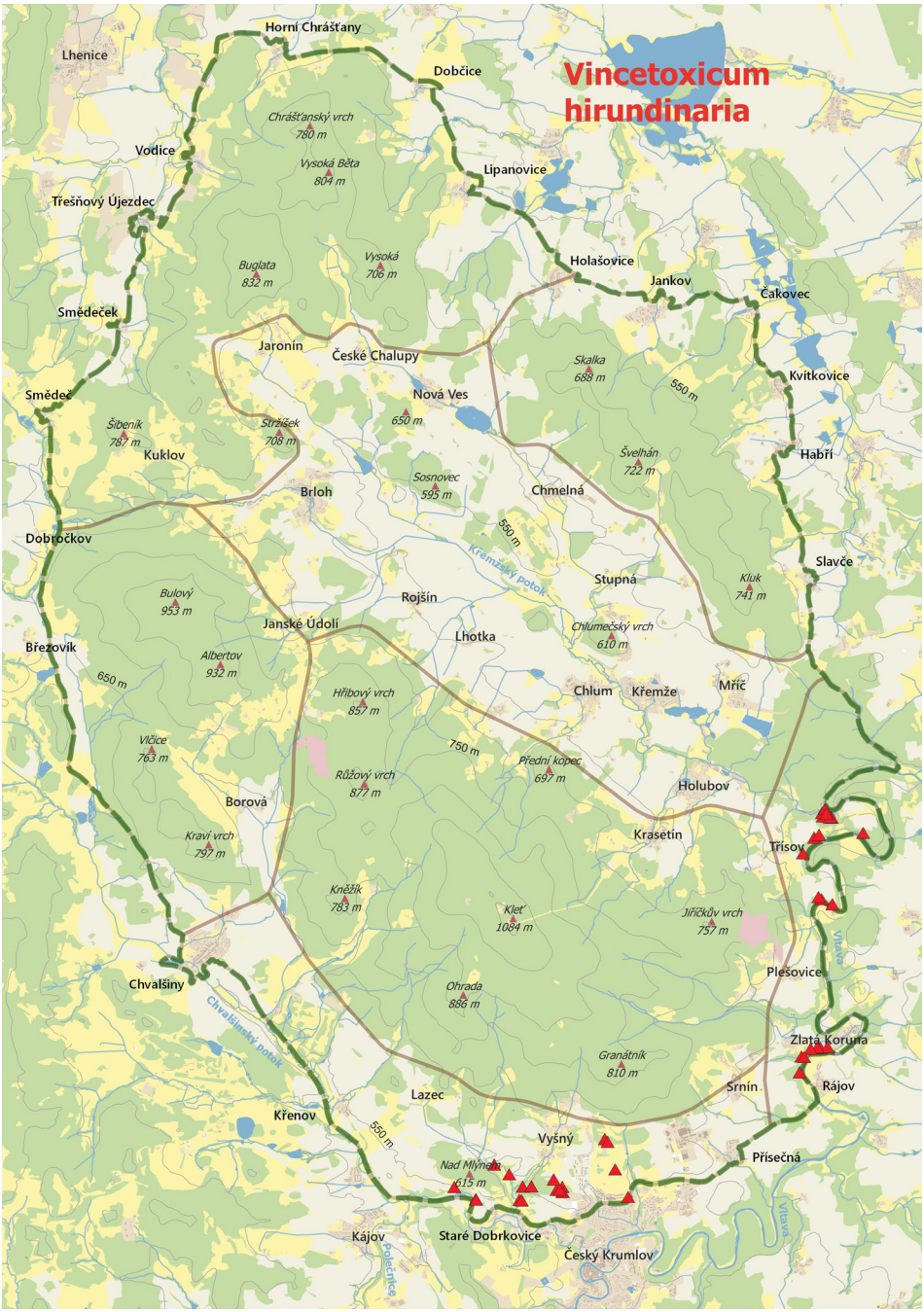

Mapa 11. Rozšíření tolity lékařské (*Vincetoxicum hirundinaria*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 11. Distribution of *Vincetoxicum hirundinaria* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Mapa 12. Rozšíření jaterníku podléšky (*Hepatica nobilis*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 12. Distribution of *Hepatica nobilis* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Mapa 13. Rozšíření sasanky lesní (*Anemone sylvestris*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).
Map 13. Distribution of *Anemone sylvestris* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Mapa 14. Rozšíření devaterníku velkokvětého tmavého (*Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*) v CHKO Blanský les (data © NDOP).

Map 14. Distribution of *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum* in the Blanský les PLA (source © NDOP).

Obr. 5. Otevřené ústí Křemžské kotliny, pohled z osady Rychtářov přes městys Křemže do Budějovické pánve. Foto Kamila Žifčáková, 30. 4. 2020.
Fig. 5. The mouth of the Křemžská Basin, view from the Rychtářov settlement through the town of Křemže to the Budějovická Basin. Photo by Kamila Žifčáková, 30/4/2020.

Obr. 6. Uhlířská stráň v kaňonu řeky Vltavy u Dívčího Kamene. Velmi pěkně dochovaný úsek kaňonového fenoménu, tvořený je prudkými skalnatými svahy s několika rozpadovými sutěmi. Stromové patro formují smíšené lesy přirozeného složení. Foto Zdeněk Hanč, 10. 10. 2006.
Fig. 6. The Uhlířská stráň in the canyon of the Vltava River near the Dívčí Kámen Castle. A very nicely preserved part of the canyon phenomenon formed by steep rocky slopes with several decaying screes. Mixed forests of natural composition form the tree layer. Photo by Zdeněk Hanč, 10/10/2006.

Vývoj krajiny od pravěku

Blanský les je jedním z mála míst v jižní polovině Čech, které poskytlo paleontologické doklady k poznání vývoje přírody a krajiny v nejmladším geologickém období, tedy v kvartéru. Důvodem je geologický podklad – krystalické vápence – který alespoň místně umožňuje zachování fosiliferních sedimentů s pozůstatky obratlovců (Fejfar 1961) a měkkýšů. V širokém okolí takové možnosti nejsou, proto poskytují zachovalé sedimenty unikátní možnost dozvědět se, jak se vyvíjela měkkýší společenstva v této oblasti. Zde podáváme stručný náčrt této historie, jak se jeví ve světle jejich výpovědi.

O poměrech v pleistocénu vypovídají nálezy měkkýší i obratlovčí fauny lokalit z okolí Dobrkovic. Ve výplni torza jeskyně Dobrkovice II byla zjištěna poměrně bohatá fauna drobných obratlovců i plžů, která náleží některému ze středopleistocenních interglaciálů, tedy období nejméně zhruba před dvěma sty tisíci léty. Převažuje v ní společenstvo smíšených podhorských lesů, jehož druhové složení se téměř shoduje s dnešní malakofaunou nižšího patra masivu Kleti. Navíc obsahuje i druhotnou příměs druhů otevřené glaciální krajiny s vůdčím druhem *Vallonia tenuilabris*, dnes žijícím na Sibiři, který obýval podhorské stepi v některém ze starších glaciálů (Kovanda 1987). Stejný autor provedl i předběžný průzkum lokality Dobrkovický komín – viz níže. Starší výzkumy z období 1. republiky v Hamerské jeskyni na pravém břehu Polečnice přinesly nálezy velkých glaciálních savců a artefakty středopaleolitického člověka z posledního glaciálu, které nasvědčují, že krajina na jižním úpatí Kleti poskytovala i v glaciálu vhodné životní podmínky (Liebus 1936).

Zvláště cenné poznatky o poměrech v posledním glaciálu přinesl však až podrobný výzkum tří lokalit ve stejné oblasti (obr. 8) – tedy v okolí Dobrkovic v devadesátých letech minulého století. Záznam z konce posledního glaciálu, pozdního glaciálu a starého holocénu poskytla výplň Dobrkovického komínu (48°49′15,9″N, 14°17′38,0″E). Další dva profily pokrývají přibližně stejné období od pozdního glaciálu po současnost a sdílejí společné základní trendy ve vývoji měkkýších společenstev – Hučnice (48°49′24,9″N, 14°17′34,0″E) a již výše zmíněná Hamerská jeskyně (48°48′57,9″N, 14°17′25,2″E). Fauna sprašových stepí s indexovými druhy *Pupilla loessica* a *Quickella arenaria*, která se zde vyskytovala na konci posledního glaciálu (14 500 před dneškem) se v pozdním glaciálu změnila na mozaiku lesa tajgového typu a suché stepi. Zvýšení vlhkosti v teplém výkyvu na konci glaciálu (13 200 před dneškem) indikují druhy *Columella edentula*, *Nesovitrea petronella* a *Vitrea crystalina*. Objevují se typické tajgové druhy *Clausilia cruciata* a *Semilimax kotulae*, které později migrovaly do vyšších nadmořských výšek, ale i náročné lesní druhy

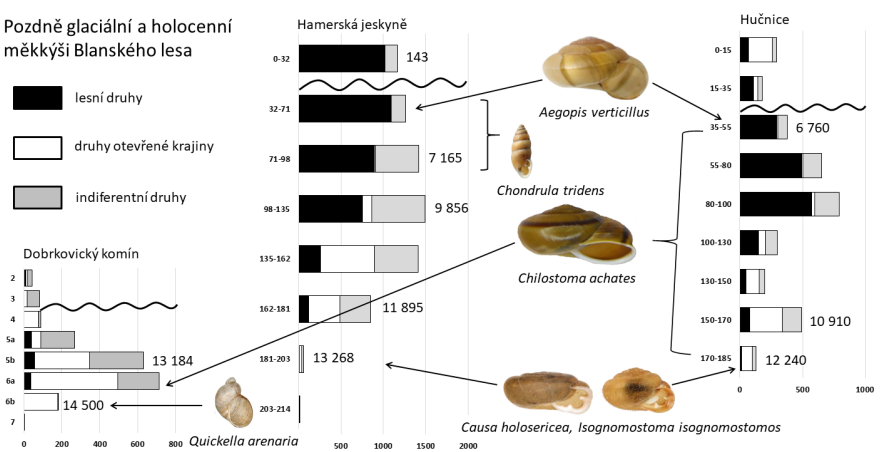

Obr. 8. Hlavní ekologické skupiny fosilních druhů měkkýšů zjištěných na území Blanského lesa. Lokality Hamerská jeskyně, Dobrkovický komín a Hučnice.Vlnovkou je znázorněn hiát v sedimentech, způsobený erozí.

Obr. 8. The main ecological groups of fossil mollusc species recorded in the Blanský les. Locality of Hamerská jeskyně, Dobrkovický komín and Hučnice. The wavy line shows hiate in sediments caused by erosion.

Isognomostoma isognomostomos a *Causa holosericea*. Právě *C. holosericea* zde má nejstarší doložený výskyt u nás, naznačující její pravděpodobné alpské glaciální refugium, protože na zbytku našeho území se objevila až o několik tisíc let později. Na konci pozdního glaciálu a na začátku starého holocénu mají druhy otevřené krajiny ještě významný podíl. Alpský endemit *Chilostoma achates* se objevil již před 12 200 lety. Jedná se o skalní druh, který zřejmě využíval vyšší obohacení krajiny vápníkem v poledové době a který se u nás v současnosti už nevyskytuje. Již ve starém holocénu (9 800 před dneškem) se ale obrací poměr abundance i druhové diverzity ve prospěch lesních druhů. Dominantní skupinou se stávají lesní druhy, zatímco druhy otevřených stanovišť postupně mizí. Poprvé se objevuje poměrně bohaté společenstvo zapojeného lesa s druhy *Ena montana*, *Oxychilus depressus*, *Petasina unidentata*, *Semilimax semilimax*, *S. kotulae*, *Vertigo pusilla* a *Macrogastra ventricosa*. Stále zde ale najdeme plochy otevřených stanovišť s druhy jako *Pupilla muscorum*, *P. sterrii*, *P. triplicata* a *Chondrula tridens*, poslední dva zde v lesním optimu holocénu vymřely. Na počátku holocénu se tedy v Blanském lese vyskytovala mozaika lesních a stepních stanovišť. Na konci starého holocénu se výskyt lesních druhů už téměř ztrojnásobil a poprvé se objevily i další náročné lesní druhy jako *Aegopinella nitens*, *Bulgarica cana*, *Macrogastra plicatula*, *Platyla polita* a *Ruthenica filograna*. Další prudké zvýšení abundance lesních druhů až o 30 % následuje po studené klimatické události 8 200 před dneškem (Alley & Ágústsdóttir 2005, Walker et al. 2012). Jedná se o období, kdy můžeme pozorovat náhlý nárůst abundance i druhové diverzity lesních druhů, kterému říkáme „boom silvicolů“ (Juřičková et al. 2018). V Blanském lese je tento jev dobře patrný. V této době mizí alpský skalní druh *Chilostoma achates* a je nahrazen náročným alpským lesním prvkem *Aegopis verticillus*. Střední holocén je charakterizován silnou dominancí lesních druhů, které dosahují více než třech čtvrtin celkové abundance i druhové diverzity (22 lesních druhů), a téměř úplným ústupem druhů otevřené krajiny. Otevřené plochy ale nezanikly zcela, jak ukazuje výskyt teplomilného druhu *Caucasotachea vindobonensis*. Mladoholocenní sedimentace je pravděpodobně ovlivněna erozí, která byla běžně pozorována na mnoha místech Evropy během doby bronzové a která

Obr. 7. Nárazový břeh řeky Vltavy u Zlaté Koruny. Foto Petr Lepší, 15. 10. 2005.
Fig. 7. The aggradation bank of the Vltava River near the Zlatá Koruna village. Photo by Petr Lepší, 15/10/2005.

odnesla většinu sedimentů tohoto období (např. Feeser et al. 2019). Na konci mladého holocénu můžeme ale pozorovat dvě cesty vývoje krajiny. Na jedné straně výskyt vlhkého lesa (Hamerská jeskyně), kde absence zemědělství umožňovala přirozený vývoj lesa během celého středního a pozdního holocénu prakticky až do současnosti. Zmizely pouze některé citlivé prvky, jako je *Ruthenica filograna* a místně hygrofilní *Macrogastra ventricosa*. Objevil se zde také krátkodobě západoevropský druh *Helicodonta obvoluta*, který se v současnosti v Blanském lese nevyskytuje. Prehistorické zemědělství a pastevectví z doby bronzové (např. Chvojka & Havlice 2009) se naopak mohlo podílet na odlesňování a vlivem toho na erozi pozdně holocenních sedimentů a umožňovat opětovný výskyt stepních stanovišť (Hučnice). Zde se opět zvýšila druhová diverzita druhů otevřené krajiny a jejich abundance dosáhla více než 65 % z celkové abundance všech druhů. Nejhojnější byly stepní druhy *Truncatellina cylindrica* a *Xerolenta obvia*.

Druhové složení holocenních měkkýšů v CHKO Blanský les je posunuto ve prospěch lesních druhů více, než jak je tomu v průměrných společenstvech holocenních měkkýšů ve střední Evropě (např. Ložek 1982, Juřičková et al. 2014). CHKO Blanský les tak byla lesní oblastí v celém holocénu, což není v kontextu temperátní Evropy vůbec typické (Horsák et al. 2019). Naproti tomu je celková rozmanitost druhů otevřených stanovišť relativně nízká. I ve vrstvách, kde měly druhy otevřené krajiny nejvyšší abundanci, byla její druhová diverzita nízká.

Shrneme-li poznatky získané rozborem fosilních faun, můžeme říci, že během posledního glaciálu zde byla nejspíše parkovitá, ale dobře oživená krajina – tedy nikoli pusté glaciální hole, ale mozaika lesů tajgového typu a otevřených stanovišť. Později, během holocénu, nastoupily zapojené smíšené lesy, které se výše na úbočích vrchů místy zachovaly dodnes s plným bohatstvím malakofauny (Ložek 2000, Juřičková et al. 2021).

Obr. 8. Závěr meandru Vltavy u samoty U Rohana, vpravo skála spadající až k vodní hladině. Foto Kamila Žifčáková, 2. 6. 2020.

Fig. 9. The end of the Vltava River‘s meander at the solitude U Rohana, on the right is a rock descending sharply to the water surface. Photo by Kamila Žifčáková, 2/6/2020.

Měkkýši a přeměna divočiny na kulturní krajinu

Přestože les dodnes kryje 57 % rozlohy CHKO Blanský les a navazuje tak na původní vegetační kryt celého území čili někdejší divočiny, je dnes téměř veškerá plocha CHKO více nebo méně narušená nebo přetvořená lidskými zásahy. Ty značnou měrou ovlivňují skladbu i prosperitu měkkýší fauny, ale dodnes nebyly v malakozoologických publikacích patřičně brány v úvahu. Proto se pokusíme jejich dopad blíže zhodnotit na základě poznatků, které přinesl náš podrobný výzkum, zaměřený i na různé ekologické detaily, které byly dosud neprávem pomíjeny.

Lovci a sběrači starší i střední doby kamenné (paleolit, mezolit) zde sice zanechali své stopy, ale podobně jako velcí savci brali z přírody jen to, co jim sama poskytla, aniž by do ní zasahovali nějakými úpravami – takže můžeme předpokládat, že zde panovala nenarušená divočina, jak lze vidět i ze všech třech výše zmíněných sukcesí. Ta do značné míry přetrvala i období, kdy v našich nížinách a teplých pahorkatinách probíhala neolitická revoluce (nástup zemědělství a pastevectví v 6. tisíciletí před Kristem) (Franz 1936, Liebus 1936). O trvalé kolonizaci zde lze hovořit až v době bronzové během 2. tisíciletí před Kristem, zejména v její mladší polovině. Tehdy zde postupně vznikají první osady i hradiště, šíří se orná půda a hlavně pastevní plochy na úkor lesů (mapa 15). Do jaké míry se zde zachovaly jako relikty některé druhy otevřených stepních ploch, které průkazně žily ještě na počátku holocénu (např. *Chondrula tridens*) lze jen těžko dokazovat, ale nelze vyloučit přetrvání volných ploch nebo spíš plošek udržovaných pastvou velkých býložravců, kteří mohli třeba i vyhledávat bohatší vegetaci na vápencích (Ložek 2000).

Osídlení se soustředilo v nižších polohách, především podél Vltavy, v Křemžské kotlině i na jižním úpatí Kleti a vyvrcholilo až ve středověku, přeměnou krajiny na mozaiku polí, pastvin, sídlišť a komunikací. Ve středověku pak docházelo i k zakládání rybníků a stále častější úpravy vodních toků měly za následek ústup lesů, zároveň však i vznik nových biotopů, jaké v původní divočině nebyly nebo měly jen velmi vzdálené analogie (Sádlo et al. 2008). Z hlediska malakozoologie měly značný význam pastviny, krátkostébelné lemy na rozhraní lesů a polí i podél komunikací, kde se vytvořilo zvláštní společenstvo s vůdčími druhy *Truncatellina cylindrica* a *Vallonia excentrica*. Podstatnou změnu také prodělaly nivy větších toků (Polečnice, Křemžský potok, Chvalšinský potok, Struhyňka), kde původní, převážně asi olšové luhy postupně nahradily louky, v nichž do nedávna volně meandrovaly příslušné toky. To často vedlo ke vzniku odstavených ramen, močálů i sušších partií zpestřovaných pásy keřů i stromů podél vodotečí – tedy k terénu, který se vyznačoval větší stanovištní diverzitou než v původní divočině. Lesní malakocenózy pak byly postupně vystřídány řadou společenstev otevřené krajiny, v nichž se šířily přizpůsobivé druhy, které v bývalém čistě lesním prostředí neměly vhodné podmínky. K nim přistupovaly i některé z lesních druhů (např. *Alinda biplicata*, *Fruticicola fruticum*, někdy i *Urticicola umbrosus*) na dostatečně vlhkých zarostlých místech, nezřídka i ruderálního rázu. Některé polní cesty se během času změnily v zahloubené úvozy, které často druhotně zarůstaly, takže posloužily i jako náhradní stanoviště pro některé náročnější lesní druhy (např. *Ena montana* v Lazeckém úvozu).

V oblasti Vyšenských kopců se na řadě míst nacházejí terasovité úpravy terénu a zídky z volně ložených kamenů, popřípadě i kamenné snosy, dnes již dávno zarostlé, které vydatně podporují výskyt i tak náročných druhů jako je třeba *Aegopis verticillus*. Pestrost terénu zde zvyšuje i skalnatý zářez železnice, jehož stěny již rovněž získaly přirozenou patinu a poskytují příznivé podmínky pro skalní malakofaunu.

Zpestření reliéfu představuje i opuštěný vápencový lom ve Vyšném včetně úprav na sousedním Výřím kopci, ovšem tyto zásahy jsou dosud příliš čerstvé, takže jen místy zde nacházíme první přistěhovalce, zejména expanzivní suchomilku *Xerolenta obvia*.

V této souvislosti je třeba zmínit i do nedávna ještě obdělávané úhory v sousedství NPR Vyšenské kopce, na Janotově kopci (kóta Nad Mlýnem) a hlavně od jižní hranice NPR Vyšenské kopce k železnici, kde právě probíhá rychlá expanze *Xerolenta obvia* a objevuje se i *Cecilioides acicula*, případně i některé další místní druhy, např. na úhoru nad ústím Traklína (Vyšenského potoka) do potoka Hučnice dokonce i náročná lesní *Petasina unidentata*.

Bažinné malakocenózy s některými druhy periodických vod (zvl. *Anisus leucostorna*) získaly také příznivá stanoviště ve výtopách řady rybníků vybudovaných ve středověku.

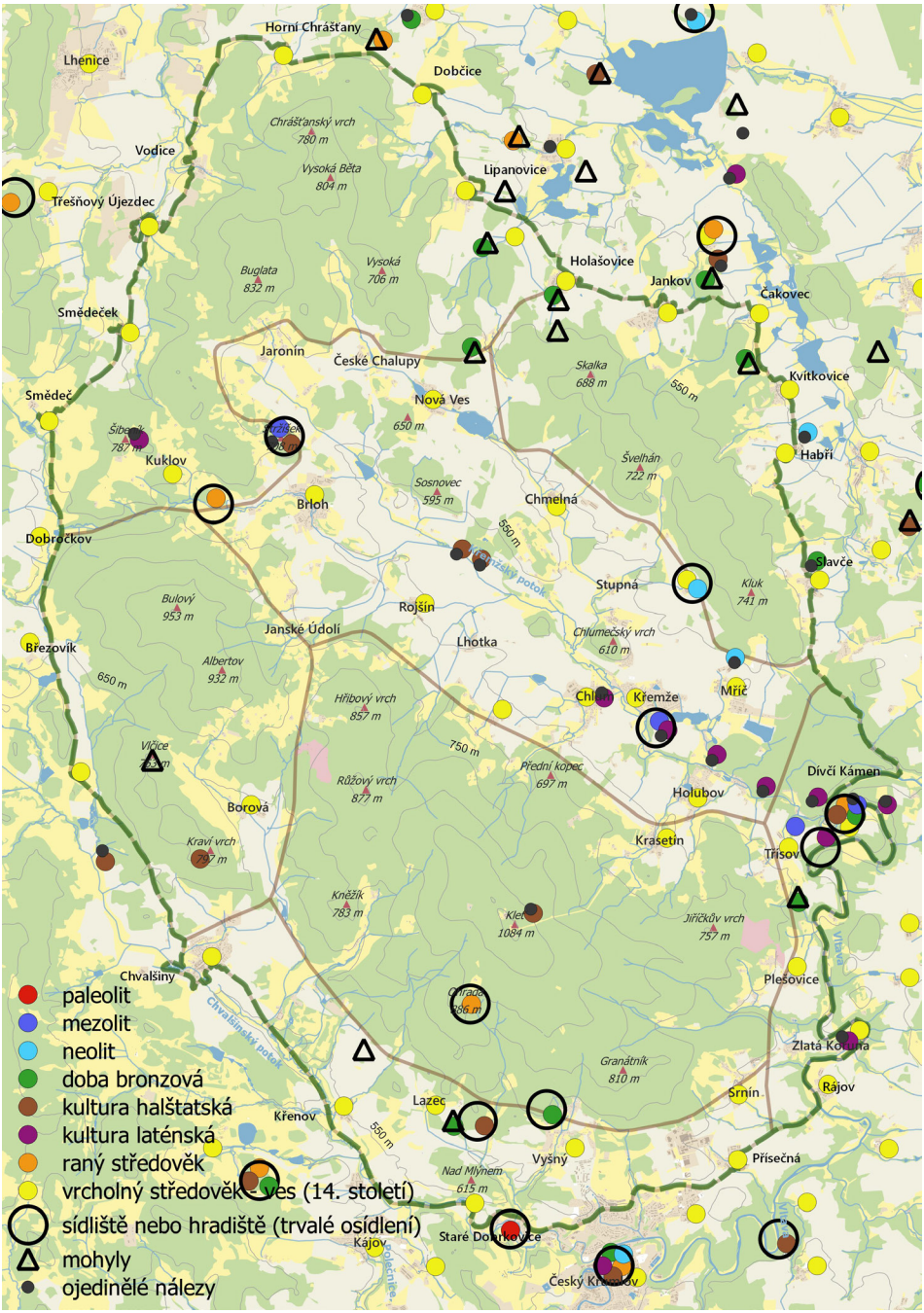

Mapa 15. Mapa prehistorického a historického osídlení CHKO Blanský les. Podklad © ČZUK, © NPÚ, © AOPK ČR a Chvojka et al. (2018).

Map 15. Map of prehistoric and historical settlement in the Blanský les PLA. Source © ČZUK, © NPÚ, © AOPK ČR and Chvojka et al. (2018).

Co se týče lesních komplexů na jednotlivých horských skupinách, je třeba uvést některé úpravy terénu, především zářezy horizontálních lesních cest, na jejichž tarasech nebo v příkopech často roste bujnější bylinná vegetace podporující výskyt zejména epigeických druhů. Jinak v hospodářských porostech se zastoupení plžů řídí převládajícími dřevinami. Smrkové monokultury, stejně jako kdekoliv v Čechách, vyhubily lesní malakocenózy, z nichž se zachovaly převážně jen tři druhy nahých plžů, nacházených obvykle na houbách (*Malacolimax tenellus*, *Arion fuscus* a *Limax cinereoniger*). Velmi chudé jsou i mladé bukové bidloviny a případně i staré bučiny s chudým bylinným podrostem, pokud je z nich odstraněno padlé dřevo. Díky četným skalním útvarům, jako jsou svahové skalní stupně, hradby, případné skalní rozvaliny a kotlovité útvary lemované sutěmi, se i v úsecích s převahou smrčin zachovaly plošky ochranných porostů přirozeného složení, kde dodnes prospívá většina lesních druhů. Příznivě působí i výsadby některých listnáčů, zejména jasanu, většinou na místech průsaků a větších vlhčin, které poskytují vhodné prostředí zejména pro epigeické vlhkomilné lesní druhy (*Clausilia pumila*, *Macrogastra tumida*).

Dokladem starobylých lidských zásahů v horských a podhorských lesích jsou i zídky z volně ložených kamenů, z nichž některé jsou zaznamenány i v topografických mapách. Ve vhodných porostech místy představují náhradní stanoviště druhů vyhledávajících kamenitá místa.

Stopy různých úprav nacházíme i v řadě pramenných úpadů, kde se rovněž nacházejí výše zmíněné hrázky a drobné úpravy pramenných vodotečí (snad odvodňování mokřin), nehledě k víceméně chaotické skladbě současných lesních porostů. Dnes tyto úpravy spíše přispívají ke zvýšení druhové diverzity místních malakocenóz, i když v době svého využívání mohly mít vliv opačný. Za zmínku stojí i nečetné drobné lomy hluboko v lesích (třeba Jahodový lom), které většinou již obsadila řada lesních druhů.

Blanský les jako celek sice na celém svém území nese stopy lidské činnosti, které na jedné straně kdysi ničivě postihly malakofaunu, na druhé však vytvořily nebo zachovaly značné množství stanovišť, kde dodnes žije původní lesní malakofauna. Některé maloplošně chráněné úseky, např. na Ptačí stěně nebo na Malé skále, mají ráz reliktů původní divočiny. Další dosud nechráněná stanoviště (skalní úseky na jižním výběžku Buglaty, fragmenty na vltavských stráních), nabízejí nadějnou perspektivu do budoucna.

Obr. 9. Vrcholová partie vrchu Buglata (kóta 832 m) se smíšeným porostem s převahou buku. V bylinném patře převládá kostřava lesní (*Festuca altissima*). Foto Petr Lepší, 4. 8. 2009.

Fig. 9. The top part of the Buglata hill (elevation 832 m) with mixed vegetation and a predominance of beech. *Festuca altissima* predominates in the herbaceous layer. Photo by Petr Lepší, 4/8/2009.

Historie výzkumu měkkýšů

Prohlídka klasických spisů české malakozoologie, zejména souborného díla Jozefa Uličného (ULIČNÝ 1892–1895), odhalí nečekaně vysoký počet údajů z Blanského lesa, které se týkají většiny druhů známých v této oblasti i v současné době. Z hlediska hodnocení dnešního bohatství a zachovalosti malakofauny tohoto pohoří je to vítaná okolnost, jelikož umožňuje poměrně spolehlivě zachytit stav a případné změny měkkýší fauny v časovém rozpětí 100–120 let a odhadnout trend vývoje v době, která přinesla do naší přírody řadu negativních dopadů v důsledku imisí všeho druhu, hustoty dopravy i zemědělské činnosti, která se velmi liší od stavu ke konci 19. století. Dovoluje také porovnat, jaké výsledky přinesla tehdejší sběratelská činnost, která měla značně náhodný a příležitostní charakter, nehledě k sběrným metodám a volbě stanovišť, která zdaleka nezachycovala celé jejich spektrum.

Zjištěné druhy shrnuje přehledná tabulka 1 umožňující rychlé srovnání se současným stavem a obsahující základní údaje o autorech jednotlivých sběrů a případně i lokalitách. Naprostá většina údajů shrnutých v díle J. Uličného (ULIČNÝ 1892–1895) se týká sběrů, které na poměrně četných lokalitách prováděl František Blažka. Kromě klasických lokalit jako je Český Krumlov, Zlatá Koruna, Dívčí Kámen (Menštejn) nebo Kleť, jde o méně známá místa jako Rájov, Kájov, Křemže, Hejdlov, Chvalšiny a především Brloh (v originále „Brlohy“), tedy s výjimkou Kleti o jména obcí, přičemž podle nároků zjištěných druhů nutno předpokládat, že nálezy pocházejí z jejich okolí, nezřídka i širšího. Výjimkou je dosti častý údaj „vrchol Kleti“. To platí i pro pozdější data, která uvádí Z. Frankenberger (FRANKENBERGER 1910, 1913). Určitou výjimku pravděpodobně představuje též Menštejn (Dívčí Kámen), kde se zřejmě jedná o zříceninu hradu. Jinak z těchto jmen nelze nic blíže odvodit o charakteru příslušných stanovišť, takže nezbývá než předpokládat, že druhy jako *Isognomostoma isognomostomos* nebo *Macrograstra plicatula* pocházejí z lesa přírodě blízkého složení nebo *Succinea putris* z nivy potoka. Tento nedostatek ovšem provází většinu údajů z konce 19. století. Zajímavé rovněž je, že kromě Kleti není uváděna žádná jiná hora, údolí potoka nebo pomístní název jako třeba „Uhlířská stráň“ (poblíž Dívčího Kamene).

Překvapivě také chybí údaje o řadě druhů, které jsou v současnosti v Blanském lese poměrně hojné jako *Clausilia pumila*, *Trochulus hispidus* nebo *Urticicola umbrosus*. Rovněž častý, velký a nápadný *Aegopis verticillus* je udáván jen z údolí Jíleckého potoka na pravém břehu Vltavy. Chybí také malé druhy z čeledi *Zonitidae* (zástupci rodů *Vitrea*, *Nesovitrea*) a drobní plži z rodů *Vertigo*, *Truncatellina* nebo *Punctum*, což zřejmě souvisí se skutečností, že jde o přímé sběry bez použití hrabankových vzorků. Na druhé straně však F. Blažka přímo upozorňuje, že na Kleti ve výškách nad 900 m žije „*Carychium minimum* var. *hercynica*“ čili *Carychium tridentatum elongatum*.

Pozornost však daleko spíše zaslouží údaje o druzích, které se v současnosti nepodařilo ověřit. Velmi starý údaj J. Schöbla o výskytu *Zebrina detrita* u Českého Krumlova (SCHÖBL 1860) se může týkat přechodného zavlečení. Od Zlaté Koruny uvádí Blažka (in ULIČNÝ 1892–1895) nivní druh *Pseudotrichia rubiginosa*, který dnes v širokém okolí nikde nežije. V úvahu připadá jeho všeobecný ústup od druhé poloviny 20. století nebo spíše záměna s nedospělým jedincem *Petasina unidentata* či *Trochulus hispidus*. Blažka rovněž ze Zlaté Koruny uvádí stepní papásovku *Caucasotachea vindobonensis*, Frankerberger ji pak uvádí i od Českého Krumlova, Dívčího Kamene a Holubova, což rovněž může souviset s přirozeným ústupem tohoto druhu. Mimoto najdeme u Frankerbergera tři nálezy, které lze právem označit jako záhadné: epilitický přísně kalcikolní druh *Chondrina avenacea* z Dívčího Kamene a Holubova, kde neexistuje žádné vhodné stanoviště pro tento druh, z vrcholu Kleti sběr západoevropské závornatky *Clausilia bidentata*, kterou uvádí i z několika míst na vysoké Šumavě a konečně alpsko-západokarpatský prvek *Orcula dolium* zjištěný J. Dvořákem u Českého Krumlova (FRANKENBERGER 1910, 1913). Zatímco prvé dva druhy nebyly v této oblasti nikdy později nalezeny a také nejsou doloženy v materiálech Národního muzea, *Orcula dolium* zde uložena je a dokonce byla řadou pěkných exemplářů prezentována v bývalé výstavní sbírce Národního muzea. Pátrání po tomto

Tab. 1. Předválečné nálezy plžů v Blanském lese. Ve spisech Z. Frankerbergera jsou přecitovány četné údaje z díla J. Uličného, z velké části je nelze rozlišit od vlastních sběrů autorových. Údaje v práci J. Uličného pocházejí ze sběrů F. Blažka. V případě J. Petrboka nejde o jeho sběry, nýbrž o výpis položek z depozitářů Národního muzea. Citovány jsou jen druhy, které nejsou uvedeny u ostatních autorů. F = Frankerberger (1910, 1913); P = Petrbok (1936); S = Schöbl (1860); U = Uličný (1892–1895).

Table 1. Pre-war finds of snails in the Blanský les. Numerous data from the work of J. Uličný are cited in the papers of Z. Frankerberger, and for the most part they cannot be distinguished from the author's own collections. The data in the work of J. Uličný come from the collections of F. Blažka. In the case of J. Petrbok, it is not his collections, but a list of molluscs from Blanský les deposited in the National Museum in Prague. Only species not listed by other authors are cited. F = Frankerberger (1910, 1913); P = Petrbok (1936); S = Schöbl (1860); U = Uličný (1892–1895).

Druh	Autor	Druh	Autor	Druh	Autor
Alinda biplicata	F	*Cochlodina laminata*	U, F	*Oxychilus cellarius*	U
Acanthinula aculeata	U, F	*Daudebardia rufa*	U	*Petasina unidentata*	U
Aegopinella minor/nitens	U, F	*Deroceras laeve*	F	*Pseudotrichia rubiginosa*	U, F
Aegopinella pura	F	*Discus rotundatus*	P	*Punctum pygmaeum*	U, F
*Aegopis verticillus**	U, F	*Discus ruderatus*	U	*Pupilla muscorum*	P
Arianta arbustorum	U	*Ena montana*	U	*Semilimax semilimax*	U
Arion fuscus	F	*Eucobresia diaphana*	F	*Succinea putris*	U, F
Arion cf. *silvaticus*	F	*Euconulus fulvus* agg.	U	*Succinella oblonga*	U, F
Bulgarica cana	F	*Euomphalia strigella*	F	*Trochulus hispidus*	F
Carychium minimum agg.	S	*Fruticicola fruticum*	U, F	*Urticicola umbrosus*	P
Carychium tridentatum elongatum	U, F	*Helicigona lapicida*	U	*Vertigo alpestris*	F
Causa holosericea	U	*Helix pomatia*	F	*Vertigo substriata*	U, F
Caucasotachea vindobonensis	U, F	*Isognomostoma isognomostomos*	U	*Vitrea contracta*	U, F
Cepaea hortensis	F	*Limax cinereoniger*	U, F	*Vitrea crystallina*	F
Cecilioides acicula	U	*Macrogastra plicatula*	U, F	*Vitrea diaphana****	F
Chondrina avenacea	F	*Macrogastra ventricosa*	U, F	*Vitrina pellucida*****	U
Clausilia bidentata	F	*Malacolimax tenellus*	U	*Xerolenta obvia*	U, F
Clausilia cruciata	U, F	*Monachoides incarnatus*****	U	*Zebrina detrita*	S
Cochlicopa lubrica	F	*Nesovitrea hammonis*	U	*Zonitoides nitidus*****	F
Cochlicopa lubricella	F	*Orcula dolium***	F		

* mimo Blanský les; ** leg. J. Dvořák; *** asi *V. subrimata*; **** druh je udáván obecně, bez konkrétních lokalit z území

druhu na krumlovských vápencích však bylo marné a rovněž ve fosilním záznamu nebyly zjištěny ani stopy po tomto druhu.

Shrneme-li výsledky této nejstarší etapy malakologického výzkumu Blanského lesa, můžeme uzavřít, že nejvýznamnější výsledky přinesl F. Blažka, ačkoliv jeho faunistika měla toulavý charakter (náhodné nesystematické sběry), zatímco pozdější akce Z. Frankenbergera měla spíše ráz turistický, tj. zaměřený na známé lokality.

Z meziválečného období máme po ruce jen kratičkou zprávu J. Petrboka z roku 1936 o příležitostném sběru u Dobrkovic (Petrbok 1936).

Další zprávy pocházejí až z období po II. světové válce, kdy autor této studie navštívil Vyšenské kopce (Ložek 1956) a přirozené lesy v prostoru Vysoké Běty a Buglaty (Ložek 1961). Je třeba podotknout, že i tyto nové sběry mají často již historický význam, neboť pocházejí z dob před 35–50 lety před novým výzkumem, který spadá do let 1994–2013. Hradními společenstvy se pak zabývala L. Juřičková (Juřičková 2005).

Obr. 10. Skalní rozpady nebo drobné sutě s kopřivou dvoudomou (*Urtica dioica)* a kakostem smrdutým (*Geranium robertianum*). Severní část přírodní rezervace Chrášťanský vrch. Foto Petr Lepší, 2007.
Fig. 10. The rocky erosion or small scree with *Urtica dioica* and *Geranium robertianum*. The northern part of the Chrášťanský vrch Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 2007.

Obr. 11. Porost měsíčnicové javořiny v přírodní rezervaci Chrášťanský vrch s dominantní měsíčnicí vytrvalou (*Lunaria rediviva*). Foto Petr Lepší, 2007.
Fig. 11. The maple forest in the Chrášťanský vrch Nature Reserve with the dominant *Lunaria rediviva.* Photo by Petr Lepší, 2007.

Obr. 12. Starý porost mezotrofní bučiny v přírodní rezervaci Chrášťanský vrch. Foto Petr Lepší, 2007.
Fig. 12. The old mesotrophic beech forest in the Chrášťanský vrch Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 2007.

Metody výzkumu

Hlavním cílem současného výzkumu bylo plně podchytit úplné složení malakofauny Blanského lesa na všech typech místních stanovišť, a to tak, aby bylo možno udat kompletní výčet druhů žijících v tomto prostoru, ale i druhů, které se v něm nevyskytují. Terénní výzkum byl prováděn kombinací přímého ručního sběru a odběrem standardních, v průměru 6–8 litrových hrabankových a opadankových vzorků (Ložek 1956). Ty byly pečlivě usušeny a pak proplaveny na sítech 0,6 mm. Ulity plovoucí na hladině byly slity přes síto a usušeny, materiál zbývající po proplavení byl usušen a pečlivě vybrán pinzetou.

Tento základní postup musel být ovšem přizpůsobován místním poměrům. V horských lesích vždy hrál podstatnou roli přímý sběr, zachycující především dendrofilní druhy vylézající za deštivého počasí na kmeny stromů i na padlé dřevo. Epigeické druhy (např. *Clausilia pumila*, četní zonitidi včetně *Aegopis verticillus*) byly přímo sbírány pod shrnutou hrabankou nebo pod kameny a z povrchu půdy i hrabanky byly odebrány vzorky pro zjištění drobných druhů. Volba míst odběru se řídila vyhledáváním míst předpokládané koncentrace plžů, přičemž se velmi uplatnila fytoindikace (např. porosty *Mercurialis perennis* nebo *Urtica dioica* v jinak víceméně holé bučině). Přednost měla rovněž místa s opadankou ušlechtilých listnáčů (javory, lípy, jilm, jasan), která často tvořila ostrůvky v bučinách, kde byla hustota plží populace řídká. Speciální problém byly volné sutě – droliny při skalních výchozech, kde se uplatňoval Mrázův efekt, tj. dochází ke koncentraci drobných druhů v tenkých vrstvách humusu (pseudomul) pod tenkou opadankou na plochých balvanech (většina lokalit *Vertigo alpestris*). Zvláštní pozornost byla také věnována vlhčinám a průsakům, kde se soustředily epigeické druhy (většina lokalit karpatské *Macrogastra tumida*).

Na bezlesých plochách, jak v zemědělské krajině Křemžské kotliny, tak na vápencích mezi Českým Krumlovem a Chvalšinami a na lesních lemech a krátkostébelných výhorech s porosty *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, byl hlavní sběrnou metodou odběr hrabankových vzorků, který byl jen místy doplněn přímým sběrem větších druhů. Na místech s předpokládaným řídkým výskytem plžů, především na hadcích (Dobročkovské hadce, Šimečkova stráň) byl objem vzorků zdvoj- i vícenásoben. Rozbory těchto vzorků ukázaly, že i místa, která dřívější sběratelé považovali za víceméně malakologicky sterilní, mohou být osídlena i poměrně početnými populacemi drobných druhů (*Truncatellina cylindrica*, *Vertigo pygmaea*, *Vallonia excentrica*), které starším badatelům unikaly. Totéž platí i pro mokřady, zejména v nivách. Malakologicky sterilní jsou jen vysychavé keříčkové formace, především vřesoviny a ovšem uzavřené monokultury jehličnanů, především smrku, kde přežívá jen několik nahých plžů, zejména na houbách.

Zvláštní kapitolu představují ulity v povodňových náplavech řek a potoků, zejména z velké povodně roku 2002. Poskytují nejen bohatý materiál, v němž nezřídka nacházíme druhy, které se v příslušném území vyskytují jen ojediněle, takže mohou uniknout pozornosti i při podrobných výzkumech svrchu popsanými prostředky. Nutno ovšem vzít v úvahu, že jde o soubory ze sběrné oblasti (catchment area) příslušných toků, které u větších potoků a v Blanském lese především z Vltavy mohou pocházet z větších vzdáleností. Nicméně náplavy z roku 2002 velmi přispěly k podchycení malakofauny zemědělské krajiny Křemžské kotliny a ukázaly dynamiku proudových koridorů zejména Vltavy, Křemžského potoka a Polečnice.

Při terénních sběrech byly sledovány také vegetační, půdní a reliéfové podmínky, nadmořská výška, expozice vůči světovým stranám a stopy lidských aktivit s cílem doložit vazbu jednotlivých druhů i společenstev k určitým typům biotopů.

Obr. 13. Vnější strana skalního amfiteátru v přírodní rezervaci Chrášťanský vrch s bohatým bylinným podrostem, s dominantní měsíčnicí vytrvalou (*Lunaria rediviva*). Foto Jan Indra, 1. 9. 2011.
Fig. 13. The outer side of the rock amphitheatre in the Chrášťanský vrch Nature Reserve with a rich herbaceous undergrowth and dominant *Lunaria rediviva*. Photo by Jan Indra, 1/9/2011.

Obr. 14. Časně jarní aspekt bukového porostu na skalním výchozu v masivu Vysoké Běty. Foto Zdeněk Hanč, 7. 2. 2008.
Fig. 14. Early spring aspect of beech forest on a rocky outcrop in the Vysoká Běta Massif. Photo by Zdeněk Hanč, 7/2/2008.

Obr. 15. Mohutný skalní výchoz se smíšeným lesem a bohatým bylinným podrostem na jihovýchodním výběžku Buglaty (kóta 832 m). Foto Jan Indra, 24. 6. 2010.
Fig. 15. The massive rocky outcrop with mixed forest and rich herbaceous undergrowth on the south--eastern foothill of the Buglata hill (elevation 832 m). Photo by Jan Indra, 24/6/2010.

Obr. 16. Skalní výchoz ve vrcholové části Bulového (kóta 953 m). Lesní porost je tvořen bukem a javorem klenem. Foto Jan Indra, 30. 7. 2009.
Fig. 16. The rock outcrop in the top part of the Bulový Massif (elevation 953 m). The forest consists of beech and sycamore maple. Photo by Jan Indra, 30/7/2009.

Systematické zařazení zaznamenaných druhů

kmen: Mollusca – měkkýši; třída: Gastropoda – plži

CAENOGASTROPODA

ACICULIDAE
1. *Platyla polita* (Hartmann, 1840) – jehlovka hladká

ACTEOPHILA

CARYCHIIDAE
2. *Carychium minimum* O. F. Müller, 1774 – síměnka nejmenší
3. *Carychium tridentatum* (Risso, 1826) – síměnka trojzubá

STYLOMMATOPHORA

SUCCINEIDAE
4. *Succinea putris* (Linnaeus, 1758) – jantarka obecná
5. *Succinella oblonga* (Draparnaud, 1801) – jantařička podlouhlá

COCHLICOPIDAE
6. *Cochlicopa lubrica* (O. F. Müller, 1774) – oblovka lesklá
7. *Cochlicopa lubricella* (Porro, 1838) – oblovka drobná

PUPILLIDAE
8. *Pupilla muscorum* (Linnaeus, 1758) – zrnovka mechová

VALLONIIDAE
9. *Vallonia costata* (O. F. Müller, 1774) – údolníček žebernatý
10. *Vallonia pulchella* (O. F. Müller, 1774) – údolníček drobný
11. *Vallonia excentrica* Sterki, 1893 – údolníček šikmý
12. *Acanthinula aculeata* (O. F. Müller, 1774) – ostnatka trnitá

VERTIGINIDAE
13. *Columella edentula* (Draparnaud, 1805) – ostroústka bezzubá
14. *Columella* cf. *aspera* Waldén, 1966 – ostroústka drsná
15. *Truncatellina cylindrica* (A. Férussac, 1807) – drobnička válcovitá
16. *Vertigo pusilla* O. F. Müller, 1774 – vrkoč lesní
17. *Vertigo antivertigo* (Draparnaud, 1801) – vrkoč mnohozubý
18. *Vertigo substriata* (Jeffreys, 1833) – vrkoč rýhovaný
19. *Vertigo pygmaea* (Draparnaud, 1801) – vrkoč malinký
20. *Vertigo alpestris* Alder, 1838 – vrkoč horský
21. *Vertigo angustior* Jeffreys, 1830 – vrkoč útlý

ENIDAE
22. *Chondrula tridens* (O. F. Müller, 1774) – trojzubka stepní
23. *Ena montana* (Draparnaud, 1801) – hladovka horská
24. *Merdigera obscura* (O. F. Müller, 1774) – kalonoska chlumní

CLAUSILIIDAE
25. *Cochlodina laminata* (Montagu, 1803) – vřetenovka hladká
26. *Macrogastra ventricosa* (Draparnaud, 1801) – řasnatka břichatá
27. *Macrogastra tumida* (Rossmässler, 1836) – řasnatka nadmutá
28. *Macrogastra plicatula* (Draparnaud, 1801) – řasnatka lesní

29. *Clausilia cruciata* (Studer, 1820) – závornatka křížatá
30. *Clausilia dubia* Draparnaud, 1805 – závornatka drsná
31. *Clausilia pumila* C. Pfeiffer, 1828 – závornatka kyjovitá
32. *Alinda biplicata* (Montagu, 1803) – vřetenatka obecná
33. *Balea perversa* (Linnaeus, 1758) – hrotice obrácená
34. *Bulgarica cana* (Held, 1836) – vřeténka šedivá

FERUSSACIIDAE
35. *Cecilioides acicula* (O. F. Müller, 1774) – bezočka šídlovitá

PUNCTIDAE
36. *Punctum pygmaeum* (Draparnaud, 1801) – boděnka malinká

HELICODISCIDAE
37. *Lucilla scintilla* R. T. Lowe, 1852 – spirálovníček zemní

DISCIDAE
38. *Discus ruderatus* (A. Férussac, 1821) – vrásenka pomezní
39. *Discus rotundatus* (O. F. Müller, 1774) – vrásenka okrouhlá
40. *Discus perspectivus* (M. von Mühlfeld, 1816) – vrásenka orlojovitá

GASTRODONTIDAE
41. *Zonitoides nitidus* (O. F. Müller, 1774) – zemounek lesklý

EUCONULIDAE
42. *Euconulus alderi* (Grey, 1840) – kuželík tmavý
43. *Euconulus fulvus* (O. F. Müller, 1774) – kuželík drobný

ZONITIDAE
44. *Vitrea subrimata* (Reinhardt, 1871) – skelnička zjizvená
45. *Vitrea crystallina* (O. F. Müller, 1774) – skelnička průhledná
46. *Vitrea contracta* (Westerlund, 1871) – skelnička stažená
47. *Aegopis verticillus* (Lamarck, 1822) – zemoun skalní
48. *Aegopinella pura* (Alder, 1830) – sítovka čistá
49. *Aegopinella minor* (Stabile, 1864) – sítovka suchomilná
50. *Aegopinella nitens* (Michaud, 1831) – sítovka blyštivá
51. *Nesovitrea hammonis* (Strøm, 1765) – blyštivka rýhovaná
52. *Oxychilus cellarius* (O. F. Müller, 1774) – skelnatka drnová
53. *Oxychilus depressus* (Sterki, 1880) – skelnatka stlačená

DAUDEBARDIIDAE
54. *Daudebardia rufa* (Draparnaud, 1805) – sklovatka rudá
55. *Daudebardia brevipes* (Draparnaud, 1805) – sklovatka krátkonohá

VITRINIDAE
56. *Semilimax semilimax* (J. Férussac, 1802) – slimáčník táhlý
57. *Semilimax kotulae* (Westerlund, 1883) – slimáčník horský
58. *Eucobresia diaphana* (Draparnaud, 1805) – slimáčnice průhledná
59. *Vitrina pellucida* (O. F. Müller, 1774) – skleněnka průsvitná

LIMACIDAE
60. *Limax cinereoniger* Wolf, 1803 – slimák popelavý
61. *Malacolimax tenellus* (O. F. Müller, 1774) – plžík žlutý
62. *Lehmannia marginata* (O. F. Müller, 1774) – podkornatka žíhaná

AGRIOLIMACIDAE
63. *Deroceras laeve* (O. F. Müller, 1774) – slimáček hladký
64. *Deroceras reticulatum* (O. F. Müller, 1774) – slimáček síťkovaný

ARIONIDAE
65. *Arion rufus* (Linnaeus, 1758) – plzák lesní
66. *Arion fuscus* (O. F. Müller, 1774) – plzák hnědý
67. *Arion fasciatus* (Nilsson, 1823) – plzák žlutopruhý
68. *Arion silvaticus* Lohmander, 1937 – plzák hajní

BRADYBAENIDAE
69. *Fruticicola fruticum* (O. F. Müller, 1774) – keřovka plavá

HYGROMIIDAE
70. *Euomphalia strigella* (Draparnaud, 1801) – keřnatka vrásčitá
71. *Trochulus hispidus* (Linnaeus, 1758) – srstnatka chlupatá
72. *Petasina unidentata* (Draparnaud, 1805) – chlupatka jednozubá
73. *Xerolenta obvia* (Menke, 1828) – suchomilka obecná
74. *Monachoides incarnatus* (O. F. Müller, 1774) – vlahovka narudlá
75. *Urticicola umbrosus* (C. Pfeiffer, 1828) – žihlobytka stinná

HELICIDAE
76. *Arianta arbustorum* (Linnaeus, 1758) – plamatka lesní
77. *Helicigona lapicida* (Linnaeus, 1758) – skalnice kýlnatá
78. *Isognomostoma isognomostomos* (Schröter, 1784) – zuboústka trojzubá
79. *Causa holosericea* (Studer, 1820) – aksamítka sametová
80. *Cepaea hortensis* (O. F. Müller, 1774) – páskovka keřová
81. *Helix pomatia* (Linnaeus, 1758) – hlemýžď zahradní

Přehled vodních druhů přimísených ve vzorcích z mokřadů, niv a náplavů

Valvata cristata O. F. Müller, 1774 – točenka plochá
Galba truncatula (O. F. Müller, 1774) – bahnatka malá
Stagnicola cf. *corvus* (Gmelin, 1791) – blatenka tmavá
Radix auricularia (Linnaeus, 1758) – uchatka nadmutá
Radix labiata (Rossmässler, 1835) – uchatka toulavá
Lymnaea stagnalis (Linnaeus, 1758) – plovatka bahenní
Aplexa hypnorum (Linnaeus, 1758) – levotočka bažinná
Anisus leucostoma (Millet, 1813) – svinutec běloústý
Bathyomphalus contortus (Linnaeus, 1758) – řemeník svinutý
Gyraulus albus (O. F. Müller) – kružník bělavý
Hippeutis complanatus (Linnaeus, 1758) – kýlnatec čočkovitý
Segmentina nitida (O. F. Müller, 1774) – lištovka lesklá
Planorbarius corneus (Linnaeus, 1758) – okružák ploský
Unio pictorum (Linnaeus, 1758) – velevrub malířský
Sphaerium corneum (Linnaeus, 1758) – okružanka rohovitá
Sphaerium rivicola (Lamarck, 1818) – okružanka říční
Musculium lacustre (O. F. Müller, 1774) – okrouhlice rybničná
Pisidium casertanum (Poli, 1791) – hrachovka obecná
Pisidium personatum Malm, 1855 – hrachovka malinká
Pisidium obtusale (Lamarck, 1818) – hrachovka tupá
Pisidium henslowanum (Sheppard, 1823) – hrachovka hrbolatá
Pisidium subtruncatum Malm, 1855 – hrachovka otupená
Pisidium cf. *nitidum* Jenyns, 1832 – hrachovka lesklá

Obr. 17. Květnatá bučina a navazující skalních výchoz v přírodní rezervaci Malá skála v masivu Bulového. Foto Zdeněk Hanč, 29. 8. 2008.

Fig. 17. The beech forest and adjoining rocky outcrop in the Malá skála Nature Reserve in the Bulový Massif. Photo by Zdeněk Hanč, 29/8/2008.

Obr. 18. Smíšený les na kontaktu se skalním výchozem na Hřibovém vrchu (kóta 857 m) v masivu Kleti. Foto Jan Indra, 30. 9. 2008.

Fig. 18. The mixed forest adjacent to the rocky outcrop on the Hřibový vrch hill (elevation 857 m) in the Kleť Massif. Photo by Jan Indra, 30/9/2008.

Současná malakofauna Blanského lesa

Podrobný celoplošný výzkum malakofauny Blanského lesa zachytil nejen plné bohatství druhů suchozemských plžů v této oblasti (tab. 2) včetně jejich postavení v rámci regionu České vysočiny, ale i řadu obecnějších aspektů v širším rámci přírody s důrazem na její přetváření lidskými zásahy. Zde chceme shrnout tyto poznatky ve stručném přehledu, a to jak z hlediska malakozoologie, tak v širším rámci přírody.

Vliv prostředí na měkkýše

Základním požadavkem je přesné stanovení vztahů jednotlivých druhů k substrátu (horninovému prostředí) a vegetaci. Vliv horninového prostředí je jednak fyzikální, jednak chemický. Prvý představuje ráz zvětralin a z nich vznikajících půd, jako je grus (hrubý písek) a písek, hlinitý až jílovitý materiál, přičemž jako optimální se nejčastěji projevuje půda hlinitá. V Blanském lese lze sledovat rozdíl mezi velmi odolným granulitem, který vytváří kamenité sutě skrývající vhodné prostředí řadě druhů, zatímco žulový grus plže převážně odpuzuje. Ještě výraznější je vliv chemický, což v Blanském lese lze názorně sledovat na podkladě vápenců a zčásti i erlánových hornin, méně na bazických amfibolitech.

Obr. 19. Část mohutné skalní hradby v přírodní rezervaci Ptačí stěna. Lesní porost je tvořen pestrou směsí buku, jedle, smrku, lip a jilmu s květnatým bylinným podrostem. Foto Petr Lepší, 29. 5. 2009.

Fig. 19. Part of a massive rock wall in the Ptačí stěna Nature Reserve. The forest consists of a varied mixture of beech, fir, spruce, linden, and elm with herb-rich herbaceous undergrowth. Photo by Petr Lepší, 29/5/2009.

Tab. 2. Počet lokalit jednotlivých druhů v Blanském lese.
Table 2. Number of sites of individual species in the Blanský les.

Druh	Počet lokalit	Druh	Počet lokalit
Balea perversa	1	*Vallonia pulchella*	47
Columella cf. *aspera*	1	*Vallonia costata*	48
Deroceras laeve	1	*Succinea putris*	53
Deroceras reticulatum	1	*Vitrea subrimata*	53
Merdigera obscura	1	*Oxychilus depressus*	56
Euomphalia strigella	1	*Macrogastra plicatula*	58
Lucilla scintilla	1	*Ena montana*	60
Arion fasciatus	2	*Helicigona lapicida*	70
Bulgarica cana	2	*Vertigo substriata*	71
Arion rufus	3	*Eucobresia diaphana*	72
Semilimax kotulae	3	*Truncatellina cylindrica*	75
Daudebardia brevipes	4	*Causa holosericea*	80
Chondrula tridens	5	*Vitrea crystallina*	80
Discus perspectivus	7	*Vertigo pygmaea*	81
Euconulus alderi	8	*Vallonia excentrica*	87
Vertigo antivertigo	11	*Carychium minimum*	97
Vitrea contracta	11	*Aegopis verticillus*	102
Arion silvaticus	12	*Alinda biplicata*	105
Platyla polita	12	*Trochulus hispidus*	108
Vertigo angustior	17	*Isognomostoma isognomostomos*	110
Cecilioides acicula	18	*Petasina unidentata*	110
Daudebardia rufa	18	*Cochlodina laminata*	112
Macrogastra ventricosa	19	*Urticicola umbrosus*	112
Lehmannia marginata	22	*Aegopinella minor*	116
Pupilla muscorum	24	*Acanthinula aculeata*	125
Succinella oblonga	25	*Aegopinella nitens*	132
Helix pomatia	27	*Vertigo pusilla*	137
Daudebardia rufa	28	*Cochlicopa lubrica*	142
Discus ruderatus	28	*Fruticicola fruticum*	144
Arion fuscus	30	*Semilimax semilimax*	148
Clausilia dubia	30	*Vitrina pellucida*	160
Clausilia cruciata	33	*Columella edentula*	163
Vertigo alpestris	33	*Carychium tridentatum*	165
Xerolenta obvia	36	*Clausilia pumila*	175
Zonitoides nitidus	37	*Aegopinella pura*	179
Limax cinereoniger	39	*Arianta arbustorum*	186
Macrogastra tumida	39	*Euconulus fulvus*	189
Malacolimax tenellus	39	*Discus rotundatus*	207
Oxychilus cellarius	40	*Nesovitrea hammonis*	213
Cepaea hortensis	43	*Punctum pygmaeum*	246
Cochlicopa lubricella	47	*Monachoides incarnatus*	301

Vliv biotického prostředí se projevuje obdobně. Fyzikální vliv má prostředí zapojených lesů – porostní klima, které zmírňuje rozdíly teplot, takže vykazuje silnější oceánický ráz, oproti otevřeným plochám, kde poměry jsou spíše kontinentální. Nelze pominout vliv mikroreliéfu, jako jsou vývratové jamky nebo kotlinky, které ovlivňují půdní mikroklima, v němž naprostá většina plžů žije a kde se soustředí i bohatší bylinný podrost, který společně s opadankou listnáčů může podstatně změnit jak vlhkostní, tak tepelné poměry. Zde nutno vyzdvihnout vliv bohaté opadanky na konci vegetační doby, která během podzimu přikryje půdu a představuje účinnou izolaci proti promrzání půdy, zejména v případě, kdy ji za prvních mrazíků přikryje i sníh. Vytváří se tak prostředí, kde úspěšně přezimují teplotně choulostivé druhy, zatímco v jehličnatých porostech, především smrkových monokulturách, tato ochrana chybí. V Blanském lese, přesněji v jeho odlesněných částech, se ukázalo, že podobné prostředí v miniaturních rozměrech vytvářejí i některé suchomilné keříčkové formace, především porosty devaterníku velkokvětého, mateřídoušky vejčité a mochny jarní s charakteristickým společenstvem *Vallonia excentrica*, *Truncatellina cylindrica* a *Vertigo pygmaea*.

Dalším, velmi významným, činitelem je chemismus opadanky stromů. Terpeny a tříslovinami bohatý jehličnatý opad plže až na malé výjimky odpuzuje, zatímco opadanky listnáčů představují pravý opak. Ne však vždycky – tříslovinami bohatá opadanka dubů působí odpudivě na rozdíl od opadanky tzv. ušlechtilých listnáčů (javory, lípy, jilm horský, jasan ztepilý) obsahující citrátové kalcium, které rozvoj malakofauny, zvláště epigeické, výrazně podporuje. I zde lze vidět určité rozdíly – třeba javor mléč je příznivější než javor klen, lipový opad se výrazně uplatňuje na drolinách a rychle se rozkládající opad jasanu ztepilého nejrychleji vytváří vhodné prostředí pro epigeické druhy, zejména v kombinaci s vlhkostními průsaky (seepage). Diferenciovaně působí i vliv bylinného podrostu – zatímco bažanka vytrvalá nebo kopřiva dvoudomá plže podporují, druhy konopic a ostružiníků odpuzují.

Vazba jednotlivých druhů na svrchu uvedené faktory činí z řady druhů významné indikátory prostředí, např. zatímco plži jako *Isognomostoma isognomostomos*, *Causa holosericea*, *Petasina unidentata* se přísně váží na zapojené lesy přirozené skladby, tak jiné původně lesní prvky pronikají i na vhodná náhradní stanoviště v kulturní krajině (*Alinda biplicata*, *Discus rotundatus* nebo *Aegopinella minor* atd.).

Obr. 20. Kyselá bučina s hojným zmlazením v přírodní rezervaci Kleť. Foto Jan Indra, 14. 8. 2009.
Fig. 20. The acidophilous beech forest with abundant regeneration in the Kleť Nature Reserve. Photo by Jan Indra, 14/8/2009.

Obr. 21. Interiér kyselé bučiny v přírodní rezervaci Kleť, v podrostu s hojnou třtinou chloupkatou (*Calamagrostis villosa*) dodávající porostu horský charakter. Foto Petr Lepší, 22. 6. 2018.
Fig. 21. The interior of the acidophilous beech forest in the Kleť Nature Reserve. In the undergrowth, *Calamagrostis villosa* is abundant, giving the vegetation a mountainous character. Photo by Petr Lepší, 22/6/2018.

Obr. 22. Pohled do světliny nevelké enklávy květnaté bučiny z jihu lemované rozsáhlým lesním prameništěm v přírodní rezervaci Kleť. Bohaté a zapojené bylinné patro obsahuje eutrofní druhy jako kopřiva dvoudomá (*Urtica dioica*), ječmenka evropská (*Hordelymus europaeus*) ad. Foto Petr Lepší, 5. 6. 2018.
Fig. 22. A view into the small clear enclave of beech forest from the south lined by an extensive forest spring in the Kleť Nature Reserve. The rich canopy herbaceous layer contains eutrophic species such as *Urtica dioica*, *Hordelymus europaeus*, and others. Photo by Petr Lepší, 5/6/2018.

Obr. 23. Častým typem vegetace na Českokrumlovských vápencích jsou plošně rozsáhlé porosty lísky obecné (*Corylus avellana*). Líska zde nahrazuje habr obecný (*Carpinus betulus*), který se do této oblasti nerozšířil. Foto Petr Lepší, 20. 10. 2005.

Fig. 23. A common type of vegetation on the Český Krumlov limestones are large-scale stands of *Corylus avellana*. The hazel replaced the hornbeam (*Carpinus betulus*), which has not spread to this area. Photo by Petr Lepší, 20/10/2005.

Obr. 24. Nevelký tok Hejdlovského potoka vytváří v prudších úsecích vhodné podmínky pro rozvoj vysokobylinné vegetace se zástupci alpského migrantu nebo horských prvků jako jsou kamzičník rakouský (*Doronicum austriacum*) nebo kokořík přeslenitý (*Polygonatum verticillatum*). Foto Petr Lepší, 19. 6. 2019.

Fig. 24. The small flow of the Hejdlovský brook creates suitable conditions for the development of tall-herb vegetation with representatives of the alpine migrants or mountain elements like *Doronicum austriacum* and *Polygonatum verticillatum* in steeper sections. Photo by Petr Lepší, 19/6/2019.

Charakteristika jednotlivých oblastí Blanského lesa

Při přípravě rukopisu bylo území Blanského lesa rozděleno do sedmi geomorfologicky i vegetačně výrazně se lišících oblastí, což umožňuje lepší orientaci ve výskytu jednotlivých druhů (viz kapitola Výčet suchozemských měkkýšů Blanského lesa a jejich nalezišť a tabulka 3).

Zároveň výskyt druhů v jednotlivých oblastech jasně poukazuje na specifické stanovištní nároky jednotlivých druhů, které jsou v mnoha případech očekávatelné (vlhkomilné druhy jsou kolem vodních toků, lesní druhy jsou v lesních oblastech) a nijak se neliší od zbytku našeho území, v některých případech ale mají lokální specifika a jejich interpretace je netriviální. Kupříkladu výskyt karpatského druhu *Macrogastra tumida* je vázán výhradně na jižní partie Blanského lesa (masivy Bulového, Kletě a kaňon Vltavy), přestože tento lesní druh by měl i v masivu Vysoké Běty a Buglaty příhodné typy stanovišť. Zdá se tedy, že jeho další šíření na sever je něčím omezeno, ale důvod zatím neznáme. Rozšíření alpského druhu *Aegopis verticillus*, který se vyskytuje všude kromě Křemžské kotliny, zase ukazuje na limity v šíření tohoto druhu krajinou, kdy právě nížiny pro tento velký lesní druh mohou být těžko překonatelnou bariérou. Není tedy divu, že se na naše území dostal v poledové době až poměrně pozdě (Juřičková et al. 2021). Při dalším hodnocení jednotlivých oblastí je také třeba mít na paměti, že nebyly prosbírány rovnoměrně. Zatímco masivu Kluku byla z pochopitelných důvodů (nejchudší území kryté převážně smrkovými plantážemi) věnována nejmenší pozornost – je zde jen 12 lokalit, masiv Kleti je nejprosbíranější oblastí se 137 lokalitami. Vysoká Běta a Buglata, Bulový a Albertov a Kleť jsou oblasti s převažujícím podílem lesa. Řada lesních druhů je pro ně společná, typické jsou náročné lesní prvky jako *Platyla polita*, *Macrogastra plicatula*, *M. ventricosa*, *Causa holosericea*, *Lehmannia marginata*, *Arion silvaticus* a další. V jejich vyšších partiích se pak koncertují druhy horských lesů *Clausilia cruciata*, *Discus ruderatus*, *Vertigo substriata* a *Vitrea subrimata*. Naopak oblasti G a E (Českokrumlovské vápence a Křemžská kotlina) jsou bohaté na běžné druhy otevřené krajiny (*Cochlicopa lubricella*, *Pupilla muscorum*, *Vallonia costata*, *V. pulchella*, *Truncatellina cylindrica*, *Vertigo pygmaea*), s náročnější stepní faunou se zde nesetkáme.

Masiv Vysoké Běty a Buglaty (A)

Masivy Vysoké Běty a Buglaty jsou středně bohatou oblastí Blanského lesa, na 89 lokalitách zde bylo nalezeno 54 druhů. Typické jsou náročné lesní druhy, zejména indikátor slabého antropického zatížení *Bulgarica cana*, který byl zjištěn na Buglatě. Nejvíce výskytů zde mají lesní druhy *Isognomostoma isognomostomos* a *Vertigo pusilla* a vlhkomilný lesní druh *Macrogastra ventricosa*, hojná je zde *Aegopinella pura*, *Acanthinula aculeata*, *Arianta arbustorum*, *Causa holosericea*, *Macrogastra plicatula*, *Semilimax semilimax*, *Oxychilus depressus*, i alpský *Aegopis verticillus*. Dominantní je běžný lesní druh *Monachoides incarnatus*. Historicky zde byla zjištěna jediná lokalita druhu *Balea perversa*, který se dostává dálkovými výsadky na hradní zříceniny. Nově ale nebyl výskyt tohoto druhu potvrzen. Místy se vyskytují i méně náročné druhy otevřené krajiny.

Masiv Bulového a Albertova (B)

Rovněž masivy Bulového a Albertova jsou středně bohatou oblastí, na 40 lokalitách bylo nalezeno opět 54 druhů. Jedná se opět o výrazně lesní oblast s významnými lesními druhy jako *Macrogastra tumida* i náročná *Bulgarica cana* na Bulovém, ale většina lesních druhů tu nemá nejvyšší dominance v Blanském lese. Významná jsou především společenstva horských lesů: *Clausilia cruciata*, *Discus ruderatus*, *Vertigo substriata* a *Vitrea subrimata*. Pouze v této oblasti byl nalezen mokřadní slimáček *Deroceras laeve*, nicméně je třeba zdůraznit, že nahým plžům nebyla věnována dostatečná pozornost a výskyt tohoto druhu na dalších vlhkých stanovištích v Blanském lese nelze vyloučit.

Masiv Kleti (C)

Masiv Kleti je nejprozkoumanější oblastí v Blanském lese a patří také k těm druhově nejbohatším. Na 137 lokalitách zde bylo zjištěno 67 druhů. Dominantní zde jsou opět společenstva horských lesů s druhy *Discus ruderatus*, *Vertigo substriata*, *Vitrea subrima-*

ta i karpatská *Macrogastra tumida*, která má nejvíc nálezů v Blanském lese právě zde. Jediné výskyty v Blanském lese tu má horský slimáčník *Semilimax kotulae*. Nejhojnější je zde i alpský *Aegopis verticillus*, hojná je i řada dalších lesních druhů jako *Acanthinula aculeata*, *Aegopinella pura*, *Arianta arbustorum*, *Causa holosericea*, *Discus perspectivus*, *Vertigo pusilla*, *Macrogastra plicatula*, *Semilimax semilimax* i *Petasina unidentata*. Nejhojnějším druhem je tu opět běžný lesní *Monachoides incarnatus*. Nejvíce výskytů v Blanském lese tu mají oba vlhkomilné druhy *Carychium tridentatum* a *C. minimum* i vlhkomilné lesní druhy *Clausilia pumila*, *Columella edentula* a *Macrogastra ventricosa*. Z této oblasti pochází i jediný nález acidotolerantního druhu *Columella aspera*. Jedná se tedy o bohatou vlhkou lesní oblast.

Masiv Kluku (D)

Naopak nejchudším územím Blanského lesa je masiv Kluku, kde se na 12 lokalitách vyskytuje 36 druhů plžů, vesměs hojných euryvalentních druhů. Jedinými citlivějšími lesními druhy jsou *Semilimax semilimax* a *Vertigo substriata*. Žádný druh není unikátní pro tuto oblast.

Křemžská kotlina (E)

Křemžská kotlina je poměrně hodně zasažená lidskou činností a není to příliš bohatá oblast. Na 36 lokalitách bylo nalezeno 48 druhů. Jde zejména o běžné druhy otevřené krajiny (*Vallonia pulchella*, *V. excentrica*, *Vertigo pygmaea*) ale i o druhy vlhkomilné (*Euconulus alderi*, *Succinea putris*, *Succinella oblonga*, *Vertigo angustior*, *Zonitoides nitidus*) a běžné euryvalentní druhy. Jediným druhem, který se vyskytoval výhradně zde, je běžný polní slimáček *Deroceras reticulatum*. Ten se ale pravděpodobně vyskytuje i jinde, ale na sběr nahých plžů nebyl kladený dostatečný důraz.

Kaňon Vltavy (F)

Díky říčnímu fenoménu – tedy pestré škále lokalit různé orientace, úživnosti, vlhkosti i teploty, vytvořené erozí Vltavy v okolních horninách, se zde na pouhých 46 prozkoumaných lokalitách vyskytuje 62 druhů. Jedinou lokalitu v Blanském lese tu má *Lucilla scintilla*, drobounký druh, o jehož biologii toho mnoho nevíme, ale vyskytuje se pravděpodobně terrikolně v říčních sedimentech. Na vltavský kaňon jsou v Blanském lese vázány oba naše druhy sklovatek *Daudebardia rufa* a *D. brevipes*. Typické v nivě jsou druhy náročné na živiny jako *Eucobresia diaphana*, *Fruticicola fruticum*, *Trochulus hispidus*, *Urticicola umbrosus*, ale i *Helix pomatia*. Najdeme zde také pochopitelně poměrně hodně vlhkomilných druhů jako *Columella edentula*, *Succinea putris* či *Vitrea crystallina*. Teplomilný lesní druh *Discus perspectivus* se v Blanském lese vyskytuje nejhojněji v lesích vltavského kaňonu. Na sušších místech se hojně vyskytuje *Vallonia excentrica*. Oblast kaňonu Vltavy tedy poskytuje asi nejpestřejší mozaiku různých typů stanovišť.

Českokrumlovské vápence (G)

K druhově nejbohatším oblastem v Blanském lese patří samozřejmě díky pro měkkýše příznivému podkladu Českokrumlovské vápence. Na 83 lokalitách zde bylo nalezeno 67 druhů, což je spolu s masivem Kleti nejvíce v Blanském lese. Jediné výskyty v Blanském lese tu mají stepní druhy *Chondrula tridens* a *Xerolenta obvia* i druh suchých křovin *Euomphalia strigella*. Druhy stepí a otevřených ploch zde dominují (*Cecilioides acicula*, *Cochlicopa lubricella*, *Truncatellina cylindrica*, všechny tři druhy rodu *Vallonia* a *Vertigo pygmaea*). Jedinou lokalitu tu ale má i lesní *Merdigera obscura*, nejhojnější jsou tu i lesní druhy *Ena montana*, *Petasina unidentata* a skalní *Helicigona lapicida*. V oblasti se vyskytují i nejcennější mokřady se dvěma vzácnými mokřadními druhy *Vertigo angustior* a *V. antivertigo*, jinak na vlhčích místech s vysokou vegetací dominuje *Fruticicola fruticum*. Hojné jsou tu i druhy, které často prosperují v blízkosti člověka jako *Alinda biplicata*, *Oxychilus cellarius*, *Vitrina pellucida*, *Trochulus hispidus* či *Cepaea hortensis*. Přestože oblast českokrumlovských vápenců je asi nejvíce člověkem ovlivněnou oblastí Blanského lesa, najdeme tu díky příznivému substrátu a vysoké geomorfologické diverzitě bohatá společenstva měkkýšů.

Tab. 3. Počet výskytů jednotlivých druhů ve vymezených dílčích oblastech CHKO Blanský les (A–G), poslední sloupec (BL) je celkový počet nálezů v CHKO Blanský les. A = masiv Vysoké Běty a Buglaty, B = masiv Bulového a Albertova, C = masiv Kleti, D = masiv Kluku, E = Křemžská kotlina, F = kaňon Vltavy, G = Českokrumlovské vápence.

Table 3. Number of occurrences of individual species in the landscape regions of the Blanský les PLA (A–G), the last column (BL) is the total number of finds in the Blanský les PLA. A = Massifs of Vysoká Běta and Buglata, B = Massif of Bulový and Albertov, C = Massif of Kleť, D = Massif of Kluk, E = Křemžská kotlina Basin, F = canyon of the Vltava River, G = Limestones of Český Krumlov.

Druh	Dílčí oblasti							BL
	A	B	C	D	E	F	G	
Platyla polita	2	2	5	-	-	2	1	12
Carychium minimum	17	8	23	5	14	15	15	97
Carychium tridentatum	28	14	51	5	16	24	27	165
Succinea putris	8	4	5	2	12	8	14	53
Succinella oblonga	3	4	3	2	8	4	1	25
Cochlicopa lubrica	23	15	32	4	18	20	30	142
Cochlicopa lubricella	6	1	1	1	5	1	32	47
Pupilla muscorum	-	-	2	-	2	5	15	24
Vallonia costata	8	1	2	-	-	9	28	48
Vallonia pulchella	-	-	1	-	7	6	33	47
Vallonia excentrica	8	1	9	-	16	28	25	87
Acanthinula aculeata	26	12	45	5	6	17	14	125
Columella cf. *aspera*	-	-	1	-	-	-	-	1
Columella edentula	31	17	55	3	9	29	19	163
Truncatellina cylindrica	11	-	5	-	10	6	43	75
Vertigo pusilla	38	10	30	3	10	25	21	137
Vertigo antivertigo	2	1	-	-	2	1	5	11
Vertigo substriata	8	12	28	6	9	3	5	71
Vertigo pygmaea	7	2	11	1	14	7	39	81
Vertigo alpestris	9	7	9	1	1	5	1	33
Vertigo angustior	1	1	2	-	6	-	7	17
Chondrula tridens	-	-	-	-	-	-	5	5
Ena montana	13	5	5	-	-	13	24	60
Merdigera obscura	-	-	-	-	-	-	1	1
Cochlodina laminata	29	16	29	1	1	12	24	112
Macrogastra ventricosa	9	4	4	-	-	2	-	19
Macrogastra tumida	-	6	23	-	-	10	-	39
Macrogastra plicatula	15	13	21	-	-	5	4	58
Clausilia cruciata	5	12	15	-	-	-	1	33
Clausilia dubia	4	1	2	-	-	7	16	30
Clausilia pumila	40	21	45	1	14	26	28	175
Alinda biplicata	10	12	12	1	7	33	30	105
Balea perversa	1	-	-	-	-	-	-	1
Bulgarica cana	1	1	-	-	-	-	-	2
Cecilioides acicula	-	-	-	-	-	3	15	18
Punctum pygmaeum	43	24	68	7	19	28	57	246
Discus ruderatus	3	6	18	-	-	-	1	28

Druh	Dílčí oblasti							BL
	A	B	C	D	E	F	G	
Discus rotundatus	39	22	63	4	14	26	39	207
Discus perspectivus	-	-	1	-	-	5	1	7
Zonitoides nitidus	7	4	-	1	11	7	7	37
Euconulus alderi	1	2	1	1	2	-	1	8
Euconulus fulvus	42	21	60	7	14	22	23	189
Vitrea subrimata	15	11	25	-	1	1	-	53
Vitrea crystallina	9	3	19	-	11	19	19	80
Vitrea contracta	5	1	1	-	-	1	3	11
Aegopis verticillus	29	12	30	-	-	19	12	102
Aegopinella pura	48	18	62	1	8	24	18	179
Aegopinella minor	26	5	18	3	8	8	48	116
Aegopinella nitens	27	19	60	1	2	17	6	132
Nesovitrea hammonis	43	20	62	7	23	25	33	213
Oxychilus cellarius	6	1	4	-	5	6	18	40
Oxychilus depressus	16	3	20	1	1	10	5	56
Daudebardia rufa	-	-	3	-	-	14	1	18
Daudebardia brevipes	-	-	-	-	-	4	-	4
Semilimax semilimax	30	18	59	9	6	12	14	148
Semilimax kotulae	-	-	3	-	-	-	-	3
Eucobresia diaphana	5	5	16	-	10	20	16	72
Vitrina pellucida	35	11	30	4	21	14	45	160
Limax cinereoniger	14	5	16	1	1	-	2	39
Malacolimax tenellus	11	3	21	1	1	-	2	39
Lehmannia marginata	6	6	10	-	-	-	-	22
Deroceras laeve	-	1	-	-	-	-	-	1
Deroceras reticulatum	-	-	-	-	1	-	-	1
Arion rufus	1	-	1	-	-	1	-	3
Arion fuscus	8	5	15	1	-	-	1	30
Arion fasciatus	-	1	-	-	-	-	1	2
Arion silvaticus	3	2	6	-	-	-	1	12
Fruticicola fruticum	18	1	15	-	13	30	67	144
Euomphalia strigella	-	-	-	-	-	-	1	1
Trochulus hispidus	4	5	13	1	15	27	43	108
Petasina unidentata	17	15	36	-	-	16	26	110
Xerolenta obvia	-	-	-	-	-	1	35	36
Monachoides incarnatus	71	26	94	7	20	35	48	301
Urticicola umbrosus	20	6	41	-	4	28	13	112
Arianta arbustorum	48	18	58	1	7	39	15	186
Helicigona lapicida	9	6	11	-	-	10	34	70
Isognomostoma isognomostomos	29	12	9	1	7	28	24	110
Causa holosericea	25	9	31	4	1	10	-	80
Cepaea hortensis	9	1	6	1	4	8	14	43
Helix pomatia	2	3	1	-	1	13	7	27

Obr. 25. Niva Křemžského potoka pod Dívčím Kamenem v úseku, kde je proud vody zpomalen tři metry vysokým stupněm. Foto Petr Lepší, 27. 7. 2018.
Fig. 25. The floodplain of the Křemžský brook below the Dívčí Kámen Castle in the section where a three-meter high step slows down the water flow. Photo by Petr Lepší, 27/7/2018.

Obr. 26. Regulací neovlivněný úsek toku Křemžského potoka pod Dívčím Kamenem. Břehovou vegetaci tvoří eutrofní porosty kopřivy dvoudomé (*Urtica dioica*) a chrastice rákosovité (*Phalaris arundinacea*). Foto Petr Lepší, 27. 7. 2018.
Fig. 26. The section of the Křemžský brook below the Dívčí Kámen Castle, which is not affected by regulation. The riparian vegetation consists of eutrophic stands with *Urtica dioica* and *Phalaris arundinacea*. Photo by Petr Lepší, 27/7/2018.

Ohrožení suchozemští měkkýši Blanského lesa

Obecně můžeme shrnout, že mezi ohroženější druhy Blanského lesa patří stepní prvky, což je dáno zarůstáním míst, která byla dříve pastvou udržována holá. Úbytek populací můžeme vidět u druhu *Chondrula tridens*. Dříve to byl hojný prvek pošumavských vápenců, v poslední době však ustupuje. Jediná silnější populace byla zjištěna pod Vyšenským lomem, jinak lze populace označit jako mizející. Mizení z Vyšenských kopců, které byly v poválečných letech téměř celé odlesněné, lze přičítat jejich zalesnění, které i přes úsilí ochrany přírody dosahuje více než 60 % předválečného stavu. Podobnou situaci vidíme i u druhu *Pupilla muscorum*. Kromě hradních lokalit a železničního náspu mizí na většině původních otevřených lokalit na vápencích. Důvodem je opět zarůstání vhodných biotopů. Mokřadní druh *Vertigo angustior* je chráněný soustavou Natura 2000 a můžeme ho považovat za deštníkový druh osluněných mokřadů. Na lokalitách v Křemžské kotlině zatím dobře drží.

Z druhů uvedených v aktuálním Červeném seznamu měkkýšů České republiky (Beran et al. 2017), které jsou charakteristické pro zachovalé lesy, žijí v Blanském lese dva. *Bulgarica cana* je reliktně se vyskytující druh, zařazený je mezi druhy ohrožené – EN. V Blanském lese má jen slabé populace (zaznamenán byl na třech lokalitách) a na některých místech pravděpodobně ustoupil, podobný ústup ale můžeme vidět i na dalších místech v Čechách. *Clausilia cruciata* je v Červeném seznamu ohrožených druhů vedená jako zranitelná (VU) a je deštníkovým druhem horských lesů. Ve vyšších polohách Blanského lesa nejeví známky úbytku populací.

Úplný výčet druhů vyskytujících se v Blanském lese a zároveň zařazených do Červeného seznamu doplňuje druh suťových lesů *Daudebardia brevipes* v kategorii zranitelný druh (nalezená jen na 4 místech v kaňonu řeky Vltavy) a trojice druhů *Vertigo alpestris* (33 lokalit), *Aegopis verticillus* (102 lokalit) a *Euconulus alderi* (8 lokalit) vedených v kategorii téměř ohrožený druh (NT). Výskyt *Daudebardia brevipes* zde byl pravděpodobně ojedinělý i dříve, *Vertigo alpestris* je v Blanském lese relativně hojný druh, vyskytující se i na dosti netypických stanovištích. *Aegopis verticillus* je alpským endemitem, který má v Blanském lese poslední souvislý výskyt, dále na sever už se vyskytuje jen ostrůvkovitě. *Euconulus alderi* je prvek mokřadů a niv řek, který se zde objevuje sporadicky.

Obr. 27. Eutrofní niva Střemilského potoka na západním okraji CHKO Blanský les. Foto Petr Lepší, 9. 8. 2018.

Fig. 27. The eutrophic floodplain of the Střemilský brook on the western edge of the Blanský les Protected Landscape Area. Photo by Petr Lepší, 9/8/2018.

Shrnutí
Blanský les představuje významné jihovýchodní podhůří regionu Šumava. Oblast se tyčí nad povodí Budějovické pánve na severovýchodě a na jihovýchodě hraničí s kaňonem řeky Vltavy. Blanský les buduje pestrá škála granulitů a do nich vložená zóna krystalických vápenců a dalších hornin. Chráněná krajinná oblast zabírá 212 km^2 a 57 % její plochy je zalesněno, nejcennější jsou přirozené bukové lesy s příměsí jedle, které pokrývají 27 % plochy a především četné skalní výchozy a suťové lesy se starými javory, lípami a jilmy, které představují refugia pro původní měkkýší faunu. Blanský les byl kolonizován od doby bronzové, přes významné keltské osídlení (oppidum Třísov) a nejvýznamnější ráz vtisklo krajině baroko. Přesto zůstala tato oblast významným refugiem lesní měkkýší fauny a také oblastí, ve které můžeme sledovat postglaciální fluktuaci severní hranice alpských druhů plžů. O měkkýší fauně pozdního glaciálu a holocénu jsme poměrně dobře informováni díky třem profilům s nálezy měkkýších společenstev. Ty dokumentují bohatost lesní fauny i v minulosti a její minimální ochuzení (z druhů klimatického optima holocénu lokálně vymřely pouze *Cochlodina orthostoma*, *Ruthenica filograna* a *Helicodonta obvoluta*). Malakologický výzkum recentní fauny proběhl v letech 1994–2013. Cílem bylo zdokumentovat výskyt suchozemských měkkýšů na široké variabilitě stanovišť, včetně lokalit, které byly dosud považovány za malakologicky sterilní. Celkově bylo v Blanském lese nalezeno 81 druhů suchozemských plžů, 13 vodních plžů a 10 mlžů, což je zhruba třetina celkové diverzity měkkýšů České republiky. Je třeba zdůraznit, že práce se soustředila především na suchozemské měkkýše a rovněž nazí plži mohou být poněkud podhodnocení. Nejcennější jsou lesní stanoviště s citlivými druhy jako je *Bulgarica cana*, *Macrogastra tumida* a ve vyšších polohách s typickými společenstvy horských lesů (*Discus ruderatus*, *Clausilia cruciata*, *Vertigo substriata*, *Vitrea subrimata*). Společenstva otevřených stanovišť a mokřadů se zachovala pouze fragmentárně, přesto se významně podílejí na pestrém mozaikovitém charakteru krajiny. Území je významné i z hlediska hojného výskytu alpského prvku *Aegopis verticillus*.

Obr. 28. Zarostlá niva a tok Dobročkovského potoka v neregulované části přírodní památky Dobročkovské hadce. Foto Kamila Žifčáková, 26. 5. 2020.
Fig. 28. Overgrown floodplain and the flow of the Dobročkovský brook in the unregulated part of the Dobročkovské hadce Nature Monument. Photo by Kamila Žifčáková, 26/5/2020.

Malakofauna Blanského lesa v širším rámci střední Evropy

Níže podáváme stručný přehled některých malakofaunistických charakteristik, které jsou významné z širšího středoevropského hlediska.

(i) Dosud zachovalé malakocenózy z doby divočiny, kontinuální zachování lesních společenstev prokázané i fosilními sukcesemi měkkýšů – většinou na ploškách (patches) při skalách a hrubých sutích. Typická ukázka lesních společenstev hercynské oblasti v českých zemích.

(ii) Vliv vápencového ostrova v nevápnitých okolních horninách na malakofaunu je relativně malý. Stepní společenstva tu zřejmě neměla kontinuitu přes lesní optimum holocénu, takže tento ostrov osídlil pouze výsadek moderních imigrantů – *Xerolenta obvia* a *Cecilioides acicula*.

(iii) Vliv a proměny kulturní odlesněné krajiny – vznik nových malakocenóz, například na paloucích a lemech v porostech devaterníku velkokvětého, mateřídoušky vejčité a mochny jarní s charakteristickými druhy *Vallonia excentrica*, *Truncatellina cylindrica*, *Vertigo pygmaea*. Společenstva tohoto složení byla dříve ve střední Evropě běžná, dnes mizí a ukázkově se zachovala právě v Blanském lese.

(iv) Vliv proudového koridoru a říčního ekofenoménu Vltavy na některé druhy původní divočiny, jako *Daudebardia rufa* i *D. brevipes*, *Discus perspectivus* (v holocenním optimu i *Cochlodina orthostoma* a *Ruthenica filograna*) i na šíření alpských prvků (*Aegopis verticillus*, v holocénu i *Chilostoma achates*) směrem na sever.

(v) Mrázův efekt – společenstvo s vůdčím podhorským druhem *Vertigo alpestris* v lipovém humusu i na níže položených otevřených drolinách (nejnižší nález kolem 450 m n. m.).

(vi) Ochuzení malakofauny na rozhraní středního a mladého holocénu, resp. bronzové a železné doby je v této oblasti málo výrazné.

Obr. 29. Břehový porost Hejdlovského potoka s řadou průsaků a drobných pramenišť. Foto Petr Lepší, 17. 5. 2018.

Fig. 29. The bank of the Hejdlovský brook with several seepages and small springs. Photo by Petr Lepší, 17/5/2018.

Obr. 30. Periodické průsaky zpestřují nabídku stanovišť. Pohled do širší části nivy Hejdlovského potoka s devětsilem bílým (*Petasites albus*), krabilicí chlupatou (*Chaerophyllum hirsutum*) a netýkavkou nedůtklivou (*Impatiens noli-tangere*). Foto Petr Lepší, 7. 6. 2018.

Fig. 30. Periodic seepage increase habitat diversity. A view of the wider part of the Hejdlovský brook floodplain with *Petasites albus*, *Chaerophyllum hirsutum*, and *Impatiens noli-tangere*. Photo by Petr Lepší, 7/6/2018.

Obr. 31. Trvale zamokřená prameniště zamezují zapojení lesa a zvyšují druhovou diverzitu měkkýšů (přírodní památka Hejdlovský potok). Foto Petr Lepší, 19. 6. 2019.
Fig. 31. Permanently wet springs prevent the origination of a canopy forest and increase the mollusc species diversity (the Hejdlovský potok Nature Monument). Photo by Petr Lepší, 19/6/2019.

Obr. 32. Rozsáhlé lesní prameniště Chlumského potoka v přírodní rezervaci Kleť. Foto Petr Lepší, 16. 5. 2017.
Fig. 32. The extensive source of the Chlumský brook in the Kleť Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 16/5/2017.

Obr. 33. Detail drobného lesního prameniště v přírodní rezervaci Kleť s dominantní bažankou vytrvalou (*Mercurialis perennis*). Foto Petr Lepší, 5. 6. 2018.
Fig. 33. The detail of a small forest spring in the Kleť Nature Reserve with the dominant *Mercurialis perennis*. Photo by Petr Lepší, 5/6/2018.

Obr. 34. Vrcholová partie skalního srubu na Vyšném vrchu (kóta 744 m) s reliktní borovicí lesní (*Pinus sylvestris*). Foto Petr Lepší, 26. 7. 2018.
Fig. 34. The top part of a rock on the Vyšný vrch hill (elevation 744 m) with a relict *Pinus sylvestris*. Photo by Petr Lepší, 26/7/2018.

Obr. 35. Samovolná sukcese na vápencové suti vzniklé činností člověka po opuštění Vyšenského lomu. Foto Petr Lepší, 13. 5. 2011.
Fig. 35. Spontaneous succession on limestone scree caused by human activity after leaving the Vyšenský quarry. Photo by Petr Lepší, 13/5/2011.

Obr. 36. Vápencová skalní stěna obnažená při stavbě železnice na jižním okraji národní přírodní rezervace Vyšenské kopce. Foto Petr Lepší, 9. 8. 2005.
Fig. 36. The limestone rock cliff exposed during the construction of the railway on the southern edge of the Vyšenské kopce National Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 9/8/2005.

Summary

The Blanský les Mts. represent the important south-eastern foothills of the Bohemian Forest (Šumava Mts). The area rises above the Budějovická pánev Basin in the northeast and is bounded by the Vltava River canyon in the southeast. The Blanský les Mts. consist of a massive body of granulites and a zone of crystalline limestones, limestone erlans, amphibolites, and other para-rocks in the southern and southwestern periphery. The lowest point of the area is the Vltava River 420 m a.s.l., whereas the highest peak (Mt. Kleť) reaches up to 1084 m a.s.l. Thus, a large part of the Blanský les Mts. area is in the submontane vegetation belt. The alpine foehn and reduced rainfall in the lee of the Šumava Mts. influence the region's climate, making it relatively warm and dry (mean annual temperature and rainfall: Kleť Mt. 4.8 °C, 716 mm; Český Krumlov town 6.9 °C, 624 mm).

The Blanský les Mts. (Protected Landscape Area) spans 212 km², and 57 % of its area is afforested. The spruce plantations are dominated, whereas the natural beech forests with a local admixture of fire cover only 27 % of the area. Nevertheless, rather numerous rocky patches and talus slopes with old canadian maples, sycamor a maples, linden, and elms trees represent preferred refuges for autochthonous species of small fauna and flora.

The Blanský les Mts. have been inhabited by prehistoric farmers and herdsmen since the Bronze Ages. Of particular importance is the Celtic hillfort – the oppidum Třísov located above the Vltava River valley. Scattered traces of prehistoric people occur in the upper parts of highest mountains (e.g., Kleť Mt.). However, the present-day characters of the landscape were formed mainly in the Baroque period.

The malacological research took place in 1994–2013. The aim was to document the occurrence of land snails in a wide range of habitats, including those sites that were considered malacologically sterile. In most localities, especially in all grassland habitats, litter and soil-surface samples were taken so that the smallest, poorly visible shells (*Punctum pygmaeum*, *Truncatellina cylindrica*) could be found.

The first occasional findings of molluscs from the Blanský les Mts. have been published at the end of the 19th century. However, several species which are common in the Blanský les Mts. (for instance, *Aegopinella pura* or *Clausilia pumila*) were overlooked.

During the systematic research in 1994–2013, a dense network of sites was established. These are grouped and numbered (A–G) to represent seven different landscape types. The areas A–D are mountains of different altitude covered by forests. Here, natural forests were mostly replaced by spruce plantations, which exterminated the natural malacofauna. Area E is an agricultural landscape of the Křemže Basin. Area F is the canyon of the Vltava River, and area G represents the southern foothills with subxerothermic vegetation formations on limestones.

In the deforested cultural landscapes, particularly in the Křemže Basin (area E), snails are concentrated in floodplain meadows with wetland and scrubland patches. *Trochulus hispidus*, *Vitrea crystallina*, and *Eucobresia diaphana* are the characteristic snail species of this area. Dry grasslands, mainly habitats with low shrub vegetation dominated by *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Thymus pulegioides* and *Potentilla verna* are characterized by snail communities of indicator dwarf species *Vallonia excentrica*, *Truncatellina cylindrica*, *Vertigo pygmaea*, and *Cochliocopa lubrica*, as well as an admixture of various catholic species such as *Punctum pygmaeum* and *Euconulus fulvus*. *Cochlicopa lubricella*, *Pupilla muscorum* and two recent immigrants – *Xerolenta obvia* and *Cecilioides acicula* mostly occur on limestones (area G). The roman snail (*Helix pomatia*) was recorded in small populations in the natural forests of the Bulový Massif (area B).

Obr. 37. Prudký skalnatý svah v přírodní památce Kalamandra tvořený výchozem amfibolitu a obnažený tokem Polečnice. Foto Petr Lepší, 30. 5. 2018.
Fig. 37. The steep rocky slope in the Kalamandra Nature Monument formed by the outcrop of amphibolite and exposed by the Polečnice stream. Photo by Petr Lepší, 30/5/2018.

Obr. 38. Druhově bohatý porost širokolistých suchých trávníků a okraj vápnomilné bučiny v přírodní památce Výří vrch. Foto Petr Lepší, 7. 6. 2011.
Fig. 38. Species-rich vegetation of broad-leaved dry grasslands and the edge of a calcareous beech forest in the Výří vrch Nature Monument. Photo by Petr Lepší, 7/6/2011.

Obr. 39. Jarní aspekt širokolistých suchých trávníků v národní přírodní rezervaci Vyšenské kopce. Foto Petr Lepší, 18. 6. 2019.

Fig. 39. Spring aspect of broad-leaved dry grasslands in the Vyšenské kopce National Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 18/6/2019.

Obr. 40. Vápencové výchozy nad Dobrkovickým komínem v národní přírodní rezervaci Vyšenské kopce. Trsy načervenalé trávy patří vápnomilné vousatce krvavé (*Bothriochloa ischaemum*). Foto Petr Lepší, 17. 10. 2019.

Fig. 40. Limestone outcrops above the Dobrkovický komín in the Vyšenské kopce National Nature Reserve. Clumps of reddish grass belong to the *Bothriochloa ischaemum*. Photo by Petr Lepší, 17/10/2019.

Obr. 41. Detailní pohled do porostu pastviny v národní přírodní rezervaci Vyšenské kopce. Uprostřed snímku škarda ukousnutá (*Crepis praemorsa*). Foto Petr Lepší, 25. 5. 2010.

Fig. 41. A detailed view to a pasture in the Vyšenské kopce National Nature Reserve. In the middle of the image, *Crepis praemorsa*. Photo by Petr Lepší, 25/5/2010.

Obr. 42. Kamenný snos oddělující krátkostébelné louky v okolí osady Hejdlov. Foto Petr Lepší, 17. 5. 2018.

Fig. 42. A clearance cairn separating low-growing meadows around the settlement of the Hejdlov. Photo by Petr Lepší, 17/5/2018.

Obr. 43. Mozaikovité porosty křovin a xerotermních trávníků na Kobylí mezi v národní přírodní rezervaci Vyšenské kopce. Foto Petr Lepší, 17. 10. 2017.

Fig. 43. Mosaic stands of shrubs and xerothermic lawns in the Kobylí mez in the Vyšenské kopce National Nature Reserve. Photo by Petr Lepší, 17/10/2017.

Obr. 44. Xerotermní hadcová stráň uprostřed Křemžské kotliny v přírodní památce Šimečkova stráň. Vegetace je tvořena krátkostébelným trávníkem s výchozy hadce. Foto Tereza Rejnková, 30. 8. 2005.
Fig. 44. The xerothermic serpentine slope in the middle of the Křemžská Basin in the Šimečkova stráň Nature Monument. The vegetation consists of a short-stemmed lawn with serpentine outcrops. Photo by Tereza Rejnková, 30/8/2005.

Obr. 45. Rozsáhlý náplav řeky Vltavy u Zlaté Koruny vzniklý po povodni v roce 2002. Foto Petr Lepší, 15. 10. 2005.
Fig. 45. Extensive alluvium of the Vltava River near the Zlatá Koruna village, created after the flood in 2002. Photo by Petr Lepší, 15/10/2005.

Výčet suchozemských měkkýšů Blanského lesa a jejich nalezišť

Soupis všech druhů zjištěných v období 1994–2013 (tab. 2) je doplněný stručnými poznatky o jejich ekologii v rámci této oblasti, případně i dalšími údaji v širších ekologických a geografických souvislostech. Naleziště jsou popsána a krátce komentována v Seznamu lokalit a vyznačena v přehledných mapách dílčích krajinných celků Blanského lesa. Ve výčtu jsou vyznačena týmiž čísly jako v Seznamu lokalit. Druhy jsou řazeny podle postavení v systému (podle Horsák et. al. 2013). Vodní druhy, které se příležitostně dostaly do vzorků z mokřadů nebo náplavů, jsou uvedeny v přehledu na konci výčtu, jinak nebyly vodní druhy zkoumány. Veškerá data byla vložena do Nálezové databáze ochrany přírody (NDOP 2021).

Velká písmena před číslem lokality značí vymezenou oblast v rámci CHKO Blanský les (viz Mapa 1): A = masiv Vysoké Běty a Buglaty, B = masiv Bulového a Albertova, C = masiv Kleti, D = masiv Kluku, E = Křemžská kotlina, F = kaňon Vltavy, G = Českokrumlovské vápence. Každý z devíti dílčích krajinných celků (A–G) má své vlastní číslování, což umožňuje na první pohled rozlišit výskyt jednotlivých druhů v různých částech zkoumané oblasti.

Zkratky za českým názvem druhu značí míru ohrožení dle Červeného seznamu měkkýšů České republiky – EN = endangered, VU = vulnerable, NT = near threatened, LC = least concern, CR = critically endangered, NE = introduced species, DD = data deficient (Beran et al. 2017). Následuje zařazení do ekologické skupiny 1–10 podle Ložek (1964) a Juřičková et al. (2014) a areál původního rozšířením druhu podle Horsák et al. (2013).

Poznámky k jednotlivým druhům mají co nejlépe vystihnout ekologickou povahu jejich stanovišť v rámci Blanského lesa. U řady druhů berou ohled na čistě lokální podmínky, jako třeba složení bylinného podrostu a stav humusu nebo vlhkostních poměrů i tvar místního reliéfu. U většiny plžů najdeme i odkazy na jejich postavení a význam v širších souvislostech, zejména co se týče jejich areálů, ale i historie jejich výskytu, především přežití glaciálu na našem území, případně i změn jejich ekologických nároků v důsledku vytvoření kulturní krajiny během holocénu. Vyznačeny jsou rovněž druhy, jejichž výskyt se váže na oblast zvýšené druhové diverzity zaujímající Východní Alpy, Západní Karpaty a Českou vysočinu.

Platyla polita (Hartmann, 1840)

jehlovka hladká • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 16

Řídce roztroušené nálezy, obvykle jednotlivých exemplářů, byly učiněny na vlhčinách s nižším bylinným podrostem a dobrou humifikací, především v submontánních lesích přírodního rázu. V šumavské oblasti je to poměrně řídký druh. Žije skrytě ve většině našich pahorkatin až hor a je citlivý k antropickému narušení, snadno uniká pozornosti.

Lokality: A – 16, 25. B – 3, 25. C – 20, 40, 48, 50, 53. F – 13, 16. G – 47.

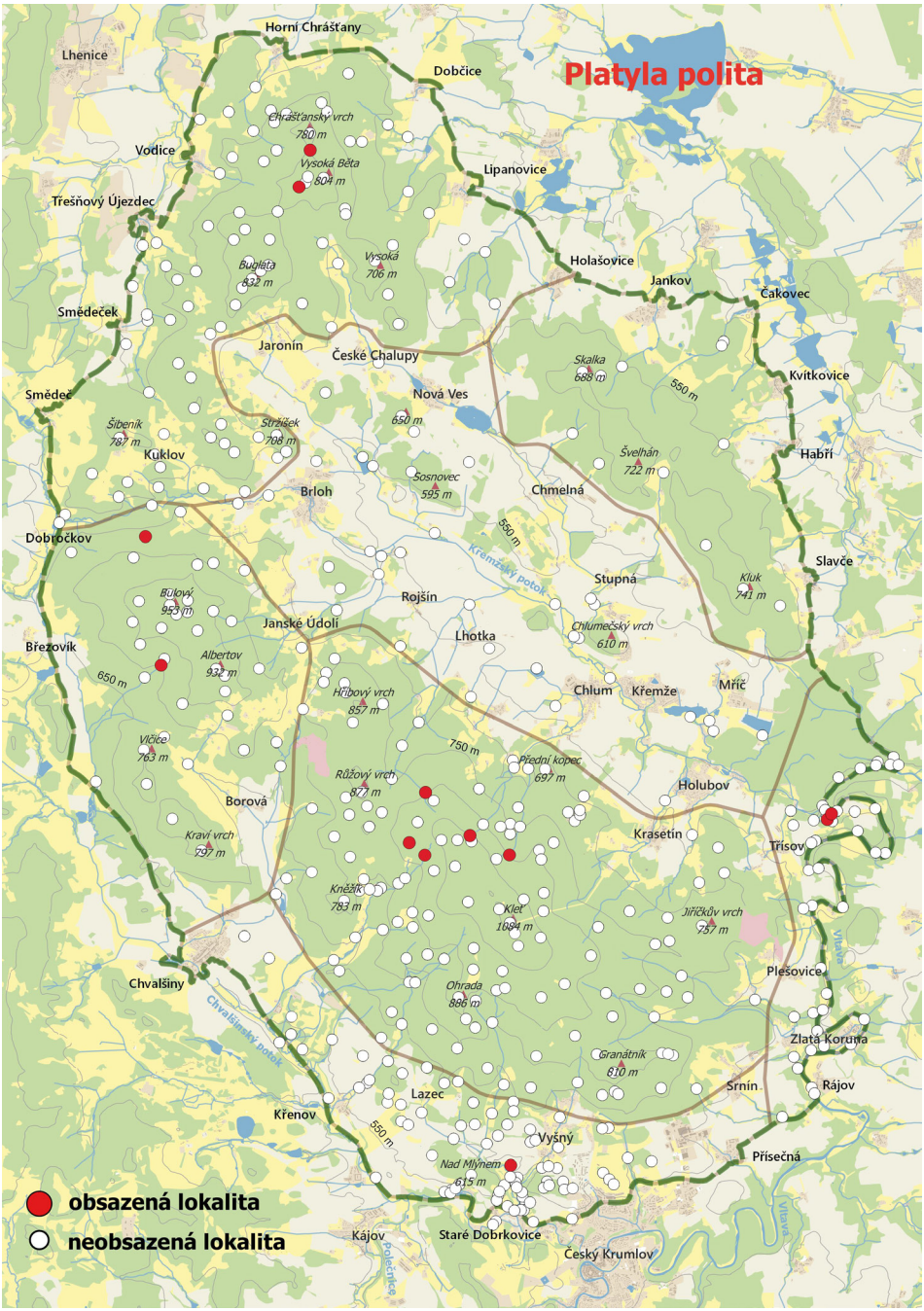

Mapa 16. Rozšíření jehlovky hladké (*Platyla polita*) v CHKO Blanský les.
Map 16. Distribution of *Platyla polita* in the Blanský les PLA.

Carychium minimum O. F. Müller, 1774
síměnka nejmenší • LC • eurasijský • 9 – druh s vysokými nároky na vlhkost • mapa 17

Poměrně často se vyskytuje na mokřadech, častěji ve vlhkých nivních loukách a zamokřených olšinách nižších poloh na celém našem území. Těžiště výskytu je v kulturní krajině.

Lokality: A – 5, 6, 8, 9, 24, 26, 40, 41, 43, 47, 51, 60, 63, 73, 83, 87, 89. B – 20, 26, 27, 30, 31, 34, 36, 38. C – 7, 8, 10, 13, 15, 17, 19, 23, 27, 37, 39, 40, 62, 70, 71, 80, 89, 91, 92, 103, 128, 129, 137. D – 1, 3, 5, 6, 8. E – 1, 7, 8, 11, 15, 16, 20, 21, 23, 24, 25, 28, 29, 32. F – 1, 8, 10, 11, 15, 17, 22, 28, 32, 33, 36, 39, 43, 45, 46. G – 4, 6, 8, 12, 18, 19, 27, 32, 39, 41, 42, 62, 73, 74, 79.

Carychium tridentatum (Risso, 1826)
síměnka trojzubá • LC • evropský • 8 – vlhkomilný druh • mapa 18

V Blanském lese běžný druh, rozšířený podobně jako jinde na našem území, od nivních luk a olšin až do vlhčích montánních lesů. V polohách nad 800–900 m n. m. se vyskytuje i jeho statnější rasa *C. tridentatum elongatum* Villa, 1841 (popsaná rovněž B. Klikou z Boubínského pralesa jako *C. minimum* var. *hercynica*), dosud nejasného taxonomického postavení, jejíhož výskytu ve vrcholové zóně Kleti si povšimli již staří autoři. Čísla lokalit, kde byla tato rasa zjištěna, jsou podtržena. Ve srovnání s předchozím druhem má *C. tridentatum* podstatné nižší nároky na vlhkost.

Lokality: A – 6, 8, 16, 17, 18, 21, 24, 27, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 40, 41, 43, 44, 47, 49, 57, 60, 62, 63, 72, 80, 87, 89. B – 1, 3, 4, 6, 12, 14, 15, 18, 20, 21, 26, 31, 34, 38. C – 5, 7, 10, 13, 17, 20, 22, 23, 33, 34, 36, 37, 39, 40, 47, 48, 49, 50, 53, 54, 56, 57, 62, 66, 67, 70, 75, 80, 84, 85, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 102, 103, 110, 111, 113, 114, 122, 130, 135, 136, 137. D – 1, 3, 6, 7, 8. E – 1, 10, 11, 15, 16, 19, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 32, 36. F – 1, 2, 7, 8, 10, 11, 12, 14, 15, 17, 20, 22, 28, 30, 32, 33, 35, 36, 37, 39, 42, 43, 45, 46. G – 4, 5, 6, 8, 12, 14, 16, 18, 19, 22, 24, 27, 31, 32, 38, 39, 41, 42, 47, 61, 62, 72, 73, 74, 79, 80, 83.

Succinea putris (Linnaeus, 1758)
jantarka obecná • LC • eurasijský • 9 – druh s vysokými nároky na vlhkost • mapa 19

Výskyt poměrné slabých populací se soustředí v nivních mokřadech, na březích potoků a ve výtopách rybníků v polootevřené až bezlesé kulturní krajině. Běžný je na celém území českých zemí, zvláště v nižších polohách.

Lokality: A – 5, 8, 40, 43, 51, 63, 83, 89. B – 1, 31, 34, 38. C – 71, 91, 92, 103, 122. D – 2, 8. E – 1, 7, 11, 15, 16, 20, 23, 24, 28, 29, 31, 36. F – 6, 8, 11, 17, 28, 32, 37, 44. G – 4, 5, 6, 8, 14, 16, 18, 27, 32, 35, 41, 54, 67, 79.

Succinella oblonga (Draparnaud, 1801)
jantařička podlouhlá • LC • evropský a západoasijský • 8 – vlhkomilný druh • mapa 20

Nečetné nálezy většinou jednotlivých jedinců pocházejí ze zarostlých trvale vlhkých míst v kulturní krajině. Hojná je na glaciální sprašové stepi, dnes zřídka na stanovištích ryze přírodního rázu.

Lokality: A – 5, 42, 89. B – 20, 30, 31, 36. C – 10, 23, 92. D – 3, 9. E – 6, 7, 8, 23, 24, 25, 31, 32. F – 8, 17, 32, 44. G – 19.

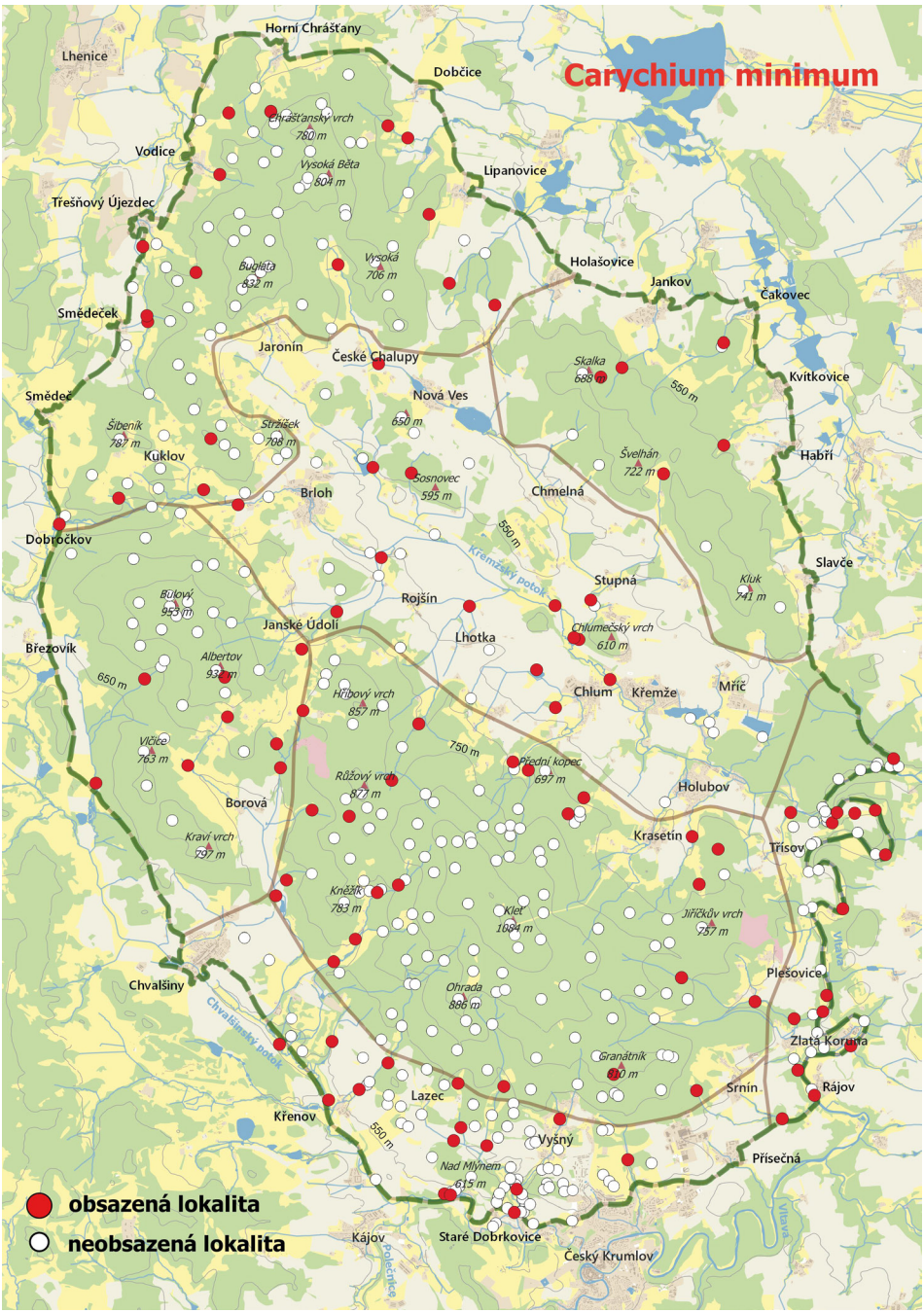

Mapa 17. Rozšíření síměnky nejmenší (*Carychium minimum*) v CHKO Blanský les.
Map 17. Distribution of *Carychium minimum* in the Blanský les PLA.

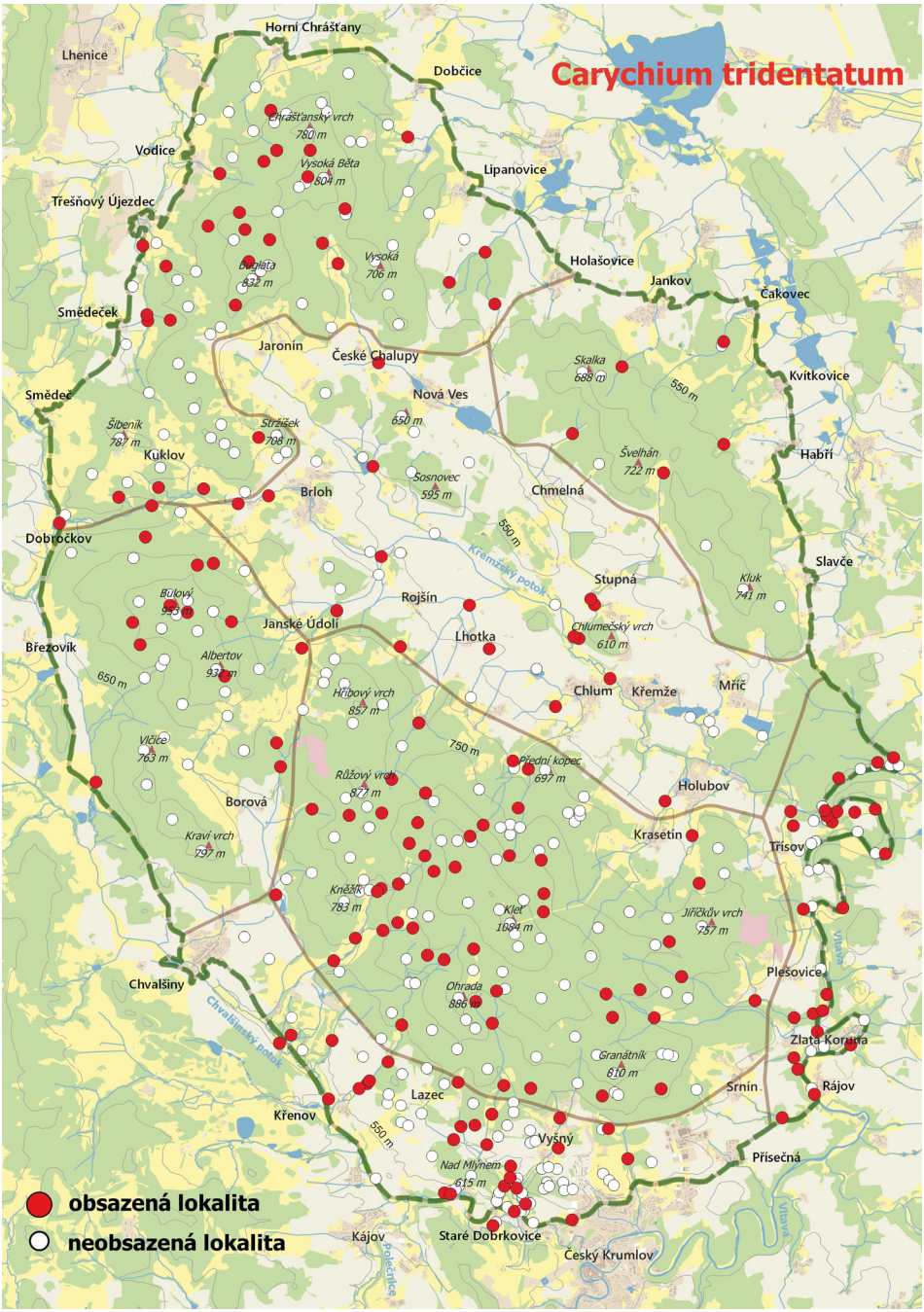

Mapa 18. Rozšíření síměnky trojzubé (*Carychium tridentatum*) v CHKO Blanský les.
Map 18. Distribution of *Carychium tridentatum* in the Blanský les PLA.

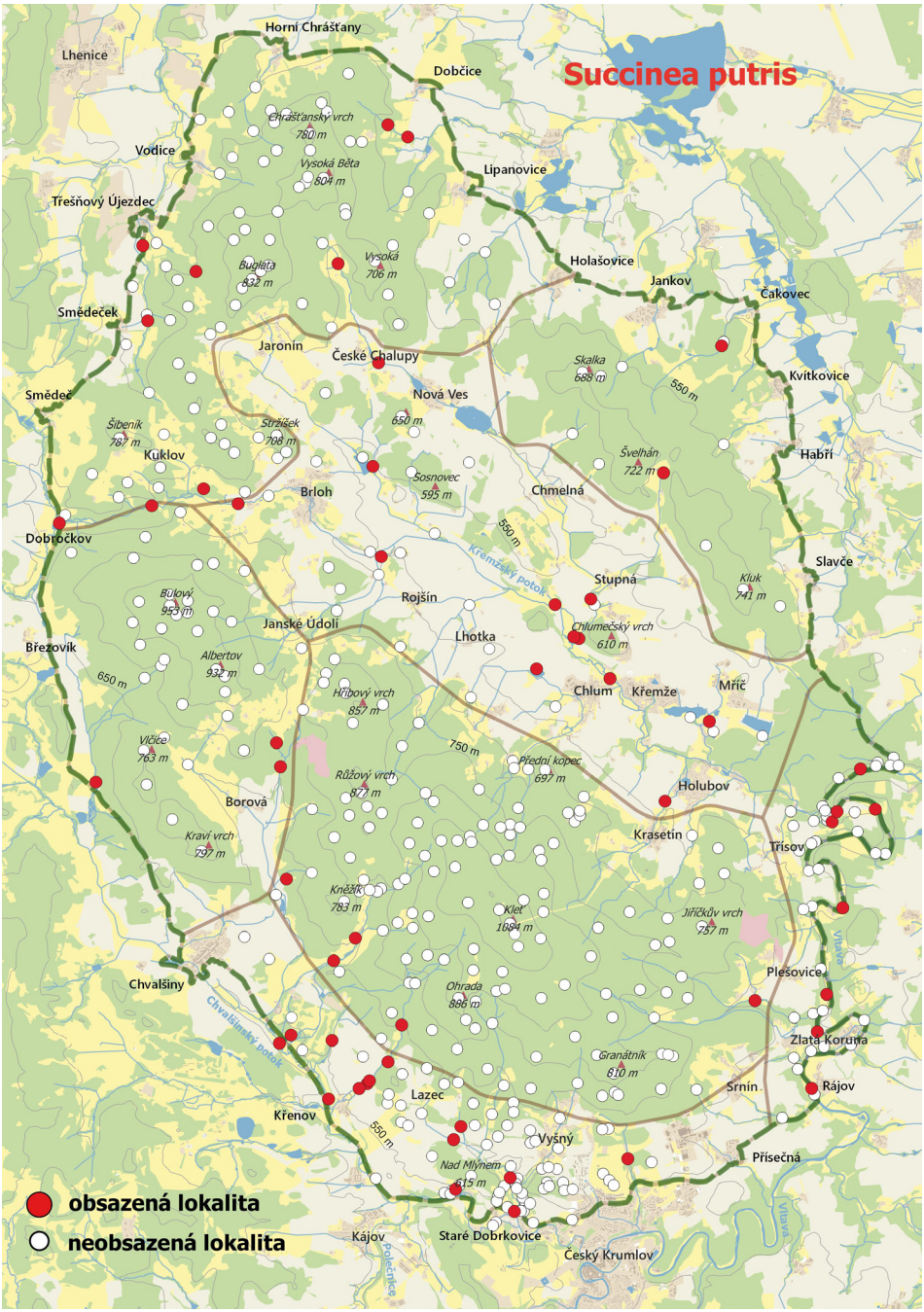

Mapa 19. Rozšíření jantarky obecné (*Succinea putris*) v CHKO Blanský les.
Map 19. Distribution of *Succinea putris* in the Blanský les PLA.

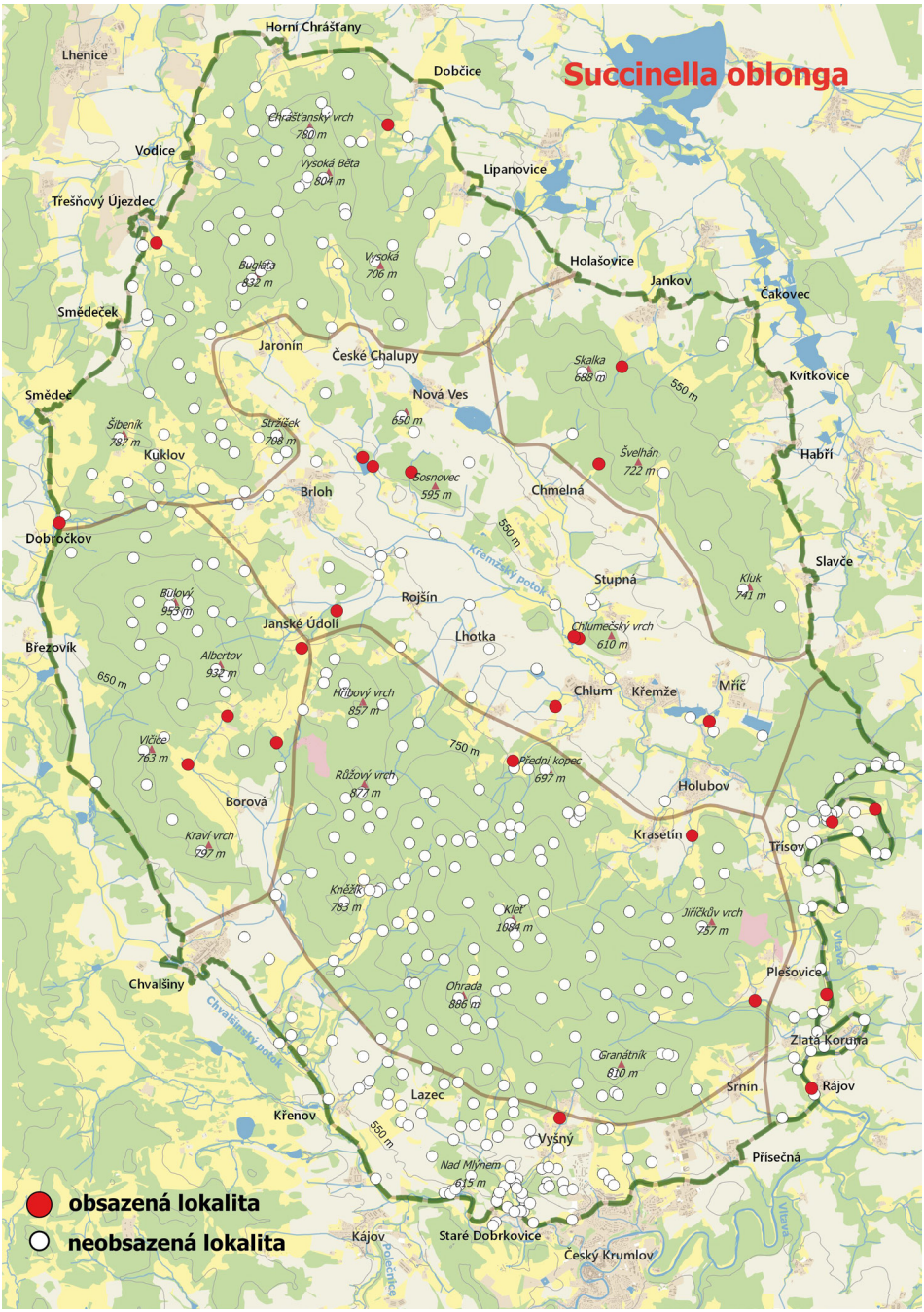

Mapa 20. Rozšíření jantařičky podlouhlé (*Succinella oblonga*) v CHKO Blanský les.
Map 20. Distribution of *Succinella oblonga* in the Blanský les PLA.

Cochlicopa lubrica (O. F. Müller, 1774)
oblovka lesklá • LC • holoarktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 21

Častý až hojný druh, převážně v polootevřené kulturní krajině, jednak v nivních, ale i sušších trávnících na pahorcích, kde převažují zdrobnělé formy, někdy obtížně rozlišitelné od následujícího druhu. Roztroušené výskyty jsou známy jen v lesích přírodního rázu. Na našem území přežil glaciál.

Lokality: A – 2, 5, 6, 8, 26, 29, 41, 42, 43, 44, 47, 48, 49, 51, 60, 63, 68, 72, 81, 82, 83, 87, 89. B – 1, 5, 9, 14, 15, 18, 20, 21, 30, 31, 32, 34, 36, 37, 38. C – 4, 8, 10, 18, 19, 21, 37, 49, 54, 56, 62, 64, 66, 71, 73, 76, 79, 80, 84, 85, 89, 91, 92, 103, 105, 108, 113, 114, 122, 129, 132, 137. D – 1, 3, 8, 9. E – 1, 4, 7, 8, 9, 11, 15, 16, 20, 21, 23, 24, 25, 28, 29, 31, 33, 36. F – 1, 2, 7, 8, 11, 12, 17, 21, 22, 28, 32, 33, 34, 37, 39, 41, 42, 44, 45, 46. G – 4, 5, 6, 7, 8, 12, 16, 18, 19, 22, 24, 27, 32, 36, 39, 41, 42, 47, 50, 53, 54, 62, 68, 69, 72, 73, 74, 75, 79, 82.

Cochlicopa lubricella (Porro, 1838)
oblovka drobná • LC • holoarktický • 6 – druh teplomilný nebo suchomilný • mapa 22

Ze seznamu lokalit je na první pohled zřejmé výrazné soustředění výskytu do pásma vápenců a bazických hornin (G). V ostatních okrscích se objevuje jen tu a tam v nejsušších trávnících, stejně jako jinde ve střední Evropě.

Lokality: A – 15, 62, 65, 77, 88, 89. B – 27. C – 69. D – 7. E – 5, 9, 12, 13, 19. F – 14, 15. G – 1, 2, 13, 20, 23, 26, 29, 31, 33, 35, 37, 38, 40, 43, 45, 48, 51, 54, 55, 56, 59, 60, 63, 64, 70, 72, 74, 76, 77, 78, 80, 81.

Pupilla muscorum (Linnaeus, 1758)
zrnovka mechová • LC • holoarktický • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 23

Podobně jako jinde v jižních Čechách se její výskyt soustředí na vápencích nebo hradních zříceninách, jinak jde jen o ojedinělé nálezy v suchých trávnících. V současnosti však mizí i na vápencích a vitální dosti bohatá populace přežívá jen na hradbách zříceniny Dívčího Kamene. Nečekaný je její výskyt na loukách na pravém svahu Hejdlovského údolí, kde žije slabá, ale zřejmě vitální populace. *Pupilla muscorum* žila v masových populacích na glaciální sprašové stepi, během šíření lesa na počátku holocénu ustoupila a znovu se začala šířit po neolitické kolonizaci v kulturní krajině.

Lokality: C – 64, 79. E – 23, 28. F – 14, 28, 33, 39, 45. G – 2, 13, 20, 35, 39, 50, 51, 56, 63, 75, 76, 77, 78, 79, 80.

Vallonia costata (O. F. Müller, 1774)
údolníček žebernatý • LC • holoarktický • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 24

Vyskytuje se téměř průběžně v pásmu vápenců (G) a poměrně často podél Vltavy (F). Poměrně častý je i okrajový výskyt v suchých trávnících při úpatí vrchů skupiny Buglaty a Vysoké Běty (A). Jedná se o běžný druh naší kulturní krajiny.

Lokality: A – 42, 43, 47, 55, 60, 72, 81, 82. B – 1. C – 80, 110. F – 3, 13, 14, 16, 28, 33, 34, 39, 45. G – 6, 13, 16, 18, 19, 20, 32, 37, 38, 40, 41, 42, 48, 50, 51, 53, 54, 55, 59, 62, 69, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 83.

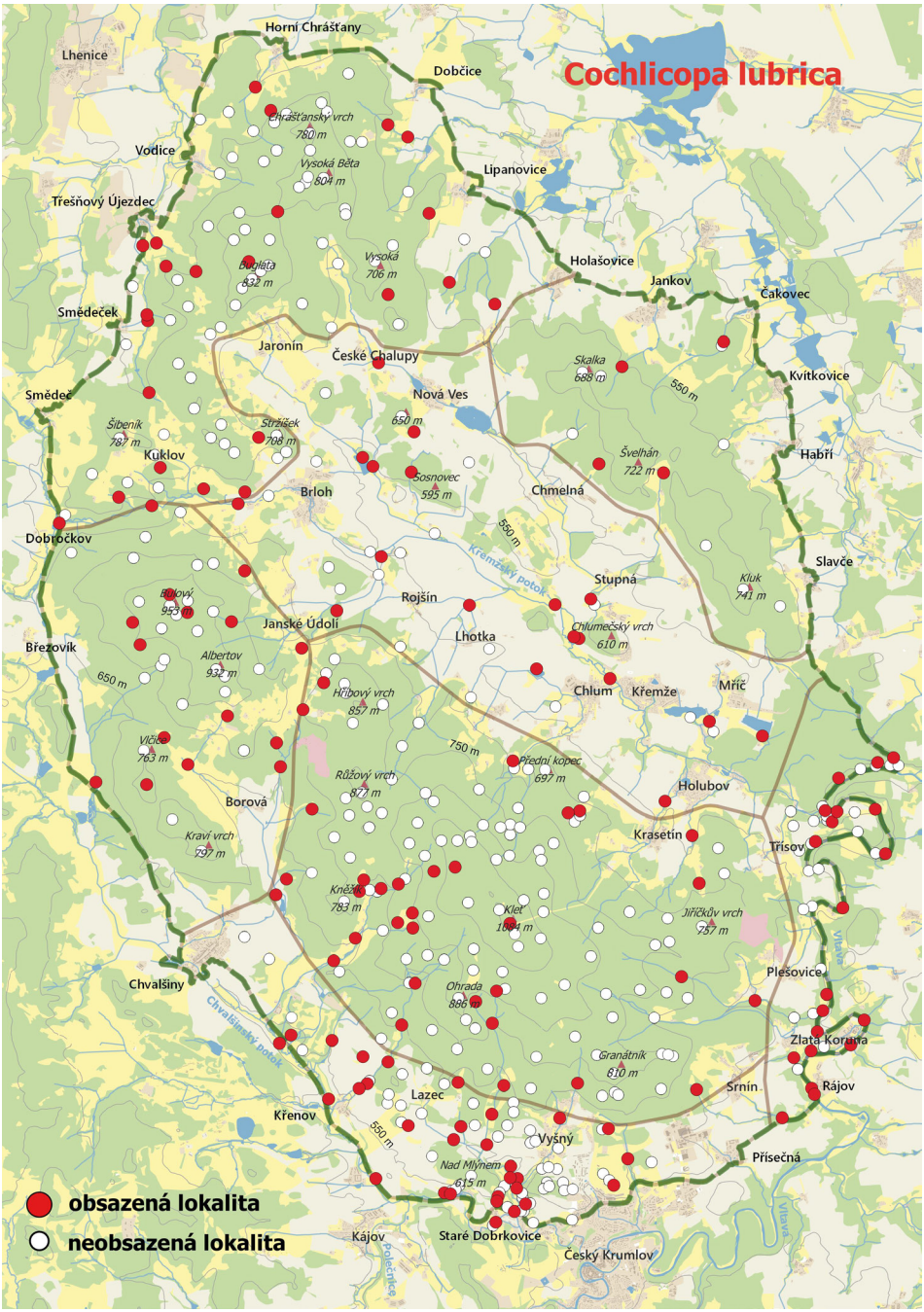

Mapa 21. Rozšíření oblovky lesklé (*Cochlicopa lubrica*) v CHKO Blanský les.
Map 21. Distribution of *Cochlicopa lubrica* in the Blanský les PLA.

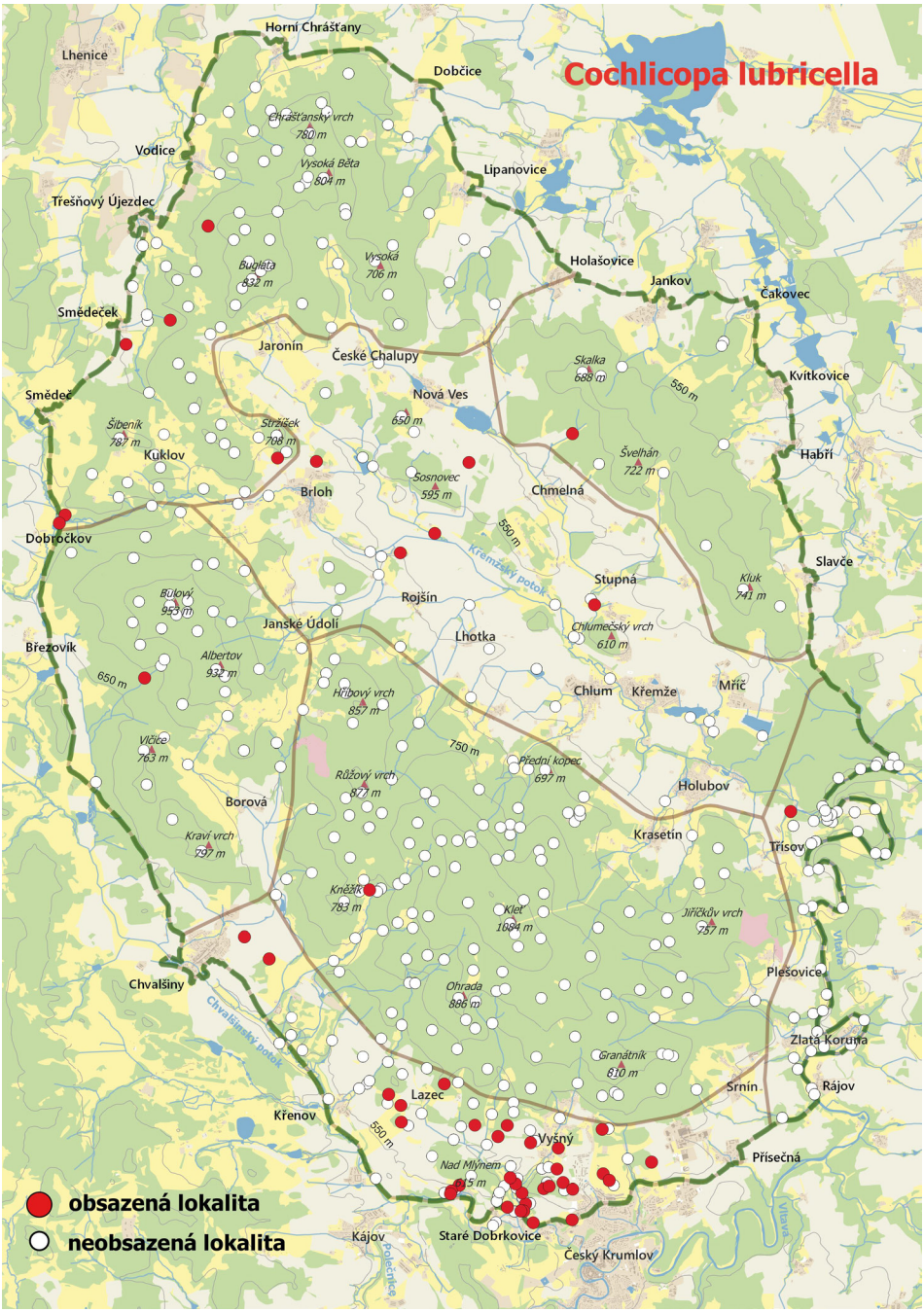

Mapa 22. Rozšíření oblovky drobné (*Cochlicopa lubricella*) v CHKO Blanský les.
Map 22. Distribution of *Cochlicopa lubricella* in the Blanský les PLA.

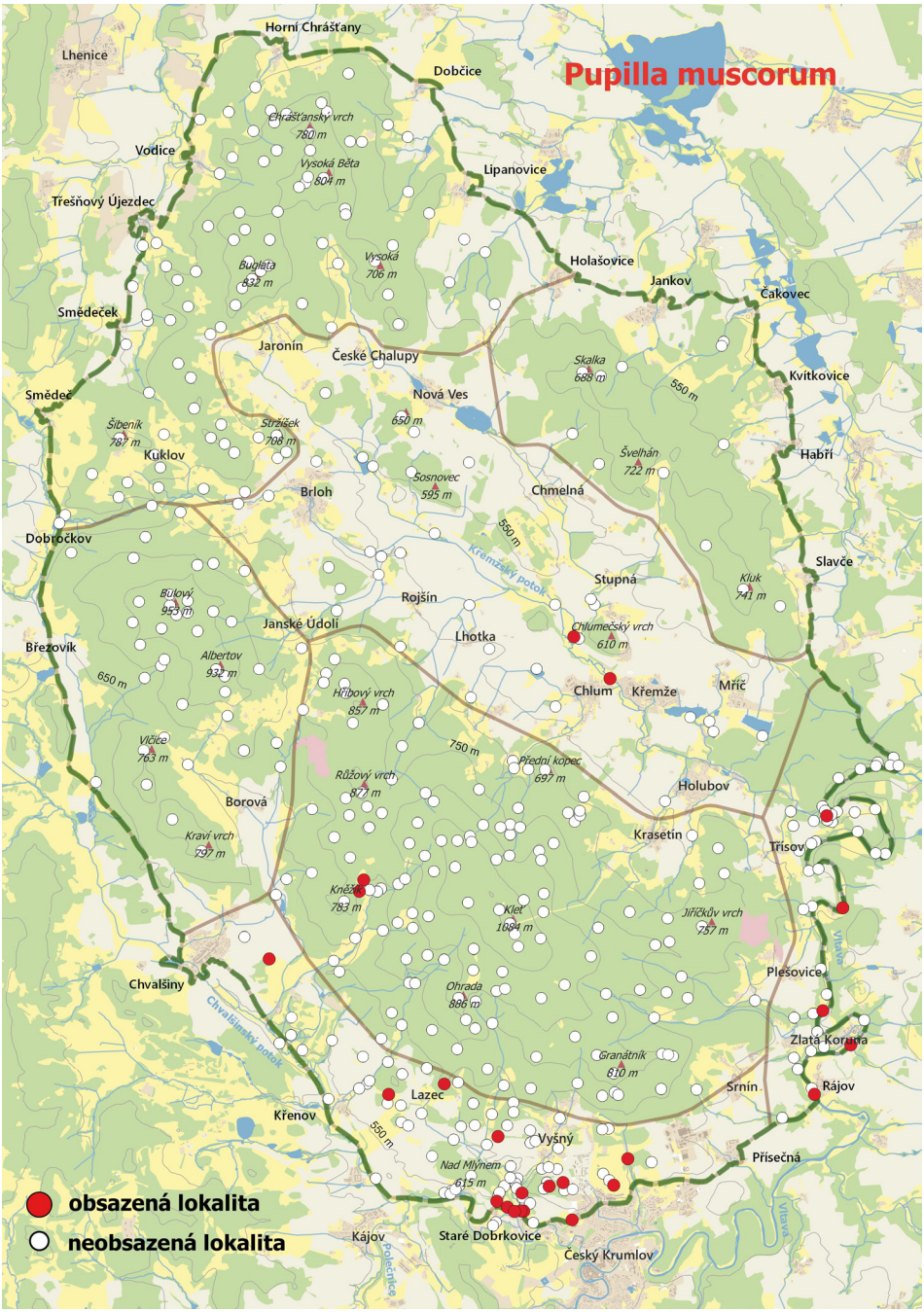

Mapa 23. Rozšíření zrnovky mechové (*Pupilla muscorum*) v CHKO Blanský les.
Map 23. Distribution of *Pupilla muscorum* in the Blanský les PLA.

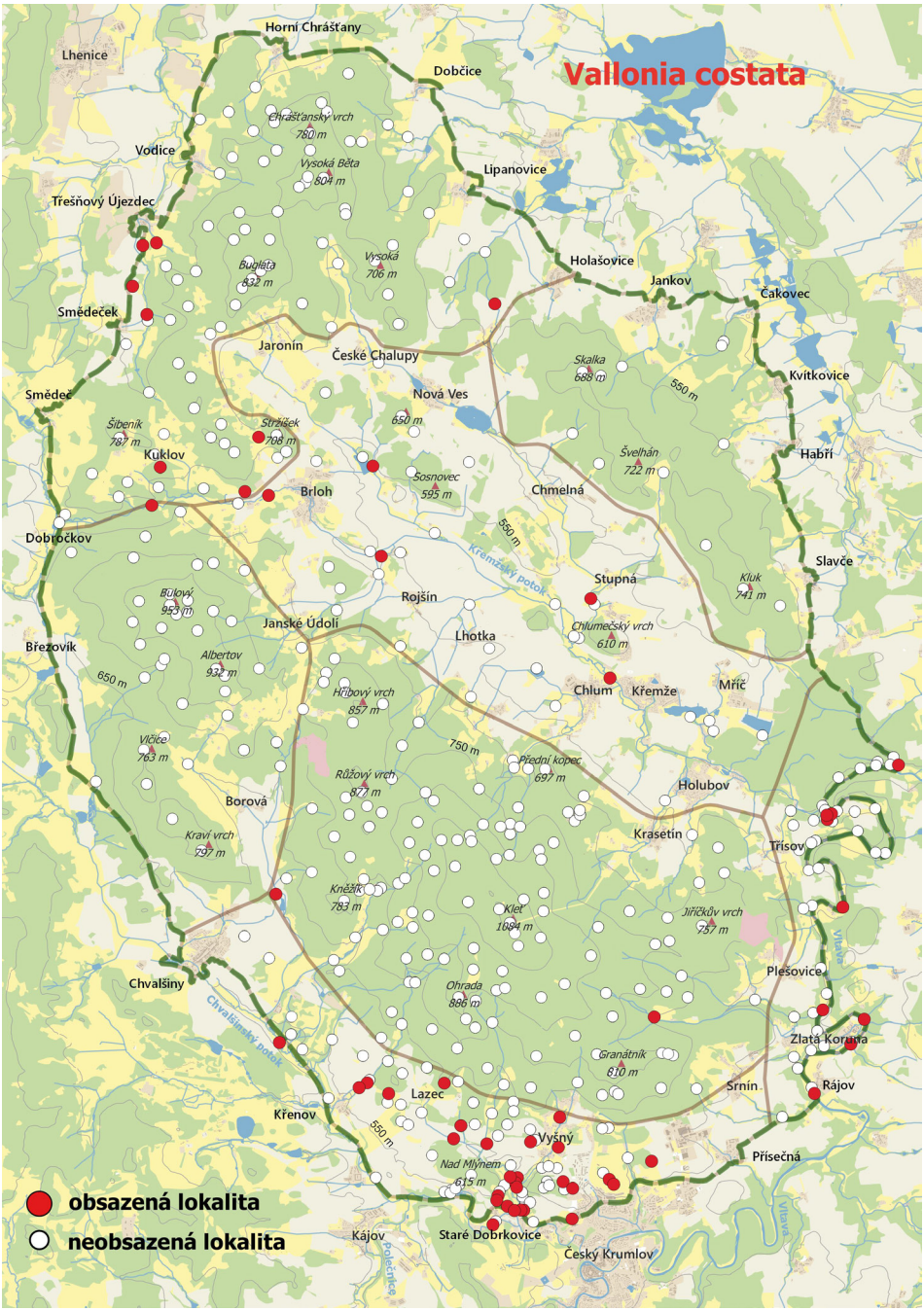

Mapa 24. Rozšíření údolníčka žebernatého (*Vallonia costata*) v CHKO Blanský les.
Map 24. Distribution of *Vallonia costata* in the Blanský les PLA.

Vallonia pulchella (O. F. Müller, 1774)
údolníček drobný • LC • holoarktický • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 25

Podobně jako u předchozího druhu se nálezy soustředí v pásmu vápenců, kde žije zdrobnělá forma s málo rozšířeným posledním závitem, častá na xerotermních stanovištích, která je charakteristická pro skalní stepi, jak na vápencích, tak na nevápencových horninách ve středočeské oblasti (Český kras, kaňon Vltavy). Větší typický tvar na svěžích loukách je zastoupen jen ojediněle. Údolníček drobný je běžný v kulturní krajině, zároveň je významným indikátorem bezlesí.

Lokality: C – 73. E – 6, 12, 16, 23, 24, 28, 29. F – 28, 33, 37, 39, 40, 45. G – 1, 2, 6, 13, 20, 26, 32, 35, 37, 41, 43, 45, 48, 50, 51, 53, 54, 56, 59, 61, 62, 63, 64, 69, 70, 74, 75, 76, 78, 79, 80, 81, 82.

Vallonia excentrica Sterki, 1893
údolníček šikmý • LC • holoarktický • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 26

Podobně jako obě předchozí je i *V. excentrica* častá v okrsku G, ale často na nevápencovém podkladě. Jinak je nejhojnějším zástupcem rodu v nízkých subxerotermních trávnících, především s devaterníkem velkokvětým tmavým, mochnou jarní a mateřídouškou vejčitou, jak v Křemžské kotlině (E), tak při úpatí horských masivů (A a C). Patří mezi významné indikátory xerického bezlesí na chudších, namnoze kyselých substrátech. Patří mezi dosud přehlížené druhy.

Lokality: A – 9, 26, 42, 55, 72, 77, 80, 89. B – 36. C – 10, 18, 23, 37, 64, 69, 73, 76, 79. E – 1, 4, 5, 6, 7, 9, 12, 13, 15, 16, 19, 23, 27, 28, 29, 36. F – 28. G – 1, 6, 7, 20, 31, 33, 35, 36, 37, 39, 40, 42, 43, 48, 50, 51, 53, 55, 64, 69, 72, 74, 75, 79, 80.

Acanthinula aculeata (O. F. Müller, 1774)
ostnatka trnitá • LC • západopalearktický • 1 – striktně lesní druh • mapa 27

Nečekaně bohatý výskyt v lesních oblastech (A, B, C, F) pravděpodobně odráží metodu sběru s využitím hrabankových vzorků, neboť většině starších malakologů provádějících jen přímý sběr v přírodě velmi snadno unikl dík své nepatrné hnědě zbarvené ulitě. Jeho soustředění v lesních okrscích potvrzuje, že jde o indikátor lesního prostředí.

Lokality: A – 5, 6, 9, 14, 16, 17, 20, 24, 25, 27, 29, 32, 36, 41, 44, 46, 50, 52, 57, 62, 71, 76, 78, 81, 86, 87. B – 1, 4, 9, 12, 15, 18, 19, 25, 32, 33, 36, 37. C – 6, 7, 15, 17, 20, 21, 22, 23, 29, 33, 35, 40, 47, 48, 49, 50, 53, 54, 56, 57, 67, 74, 78, 81, 84, 88, 90, 92, 93, 94, 100, 102, 103, 108, 110, 111, 114, 121, 122, 124, 133, 134, 135, 136, 137. D – 1, 5, 9, 10, 11. E – 7, 10, 11, 15, 25, 26. F – 1, 3, 5, 6, 7, 14, 16, 19, 20, 22, 24, 28, 30, 33, 35, 36, 41. G – 17, 18, 24, 29, 42, 47, 52, 54, 56, 58, 59, 62, 66, 83.

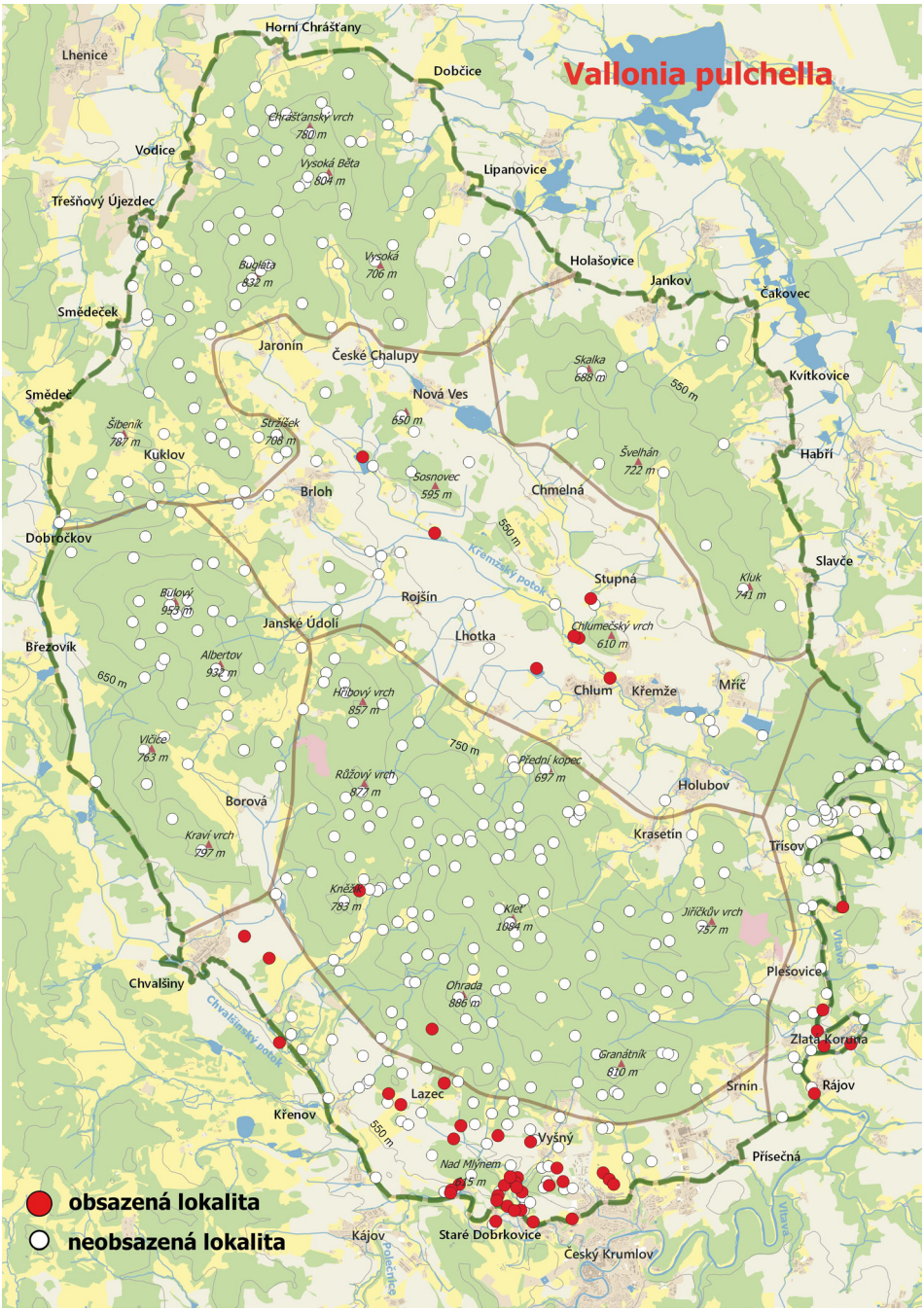

Mapa 25. Rozšíření údolníčka drobného (*Vallonia pulchella*) v CHKO Blanský les.
Map 25. Distribution of *Vallonia pulchella* in the Blanský les PLA.

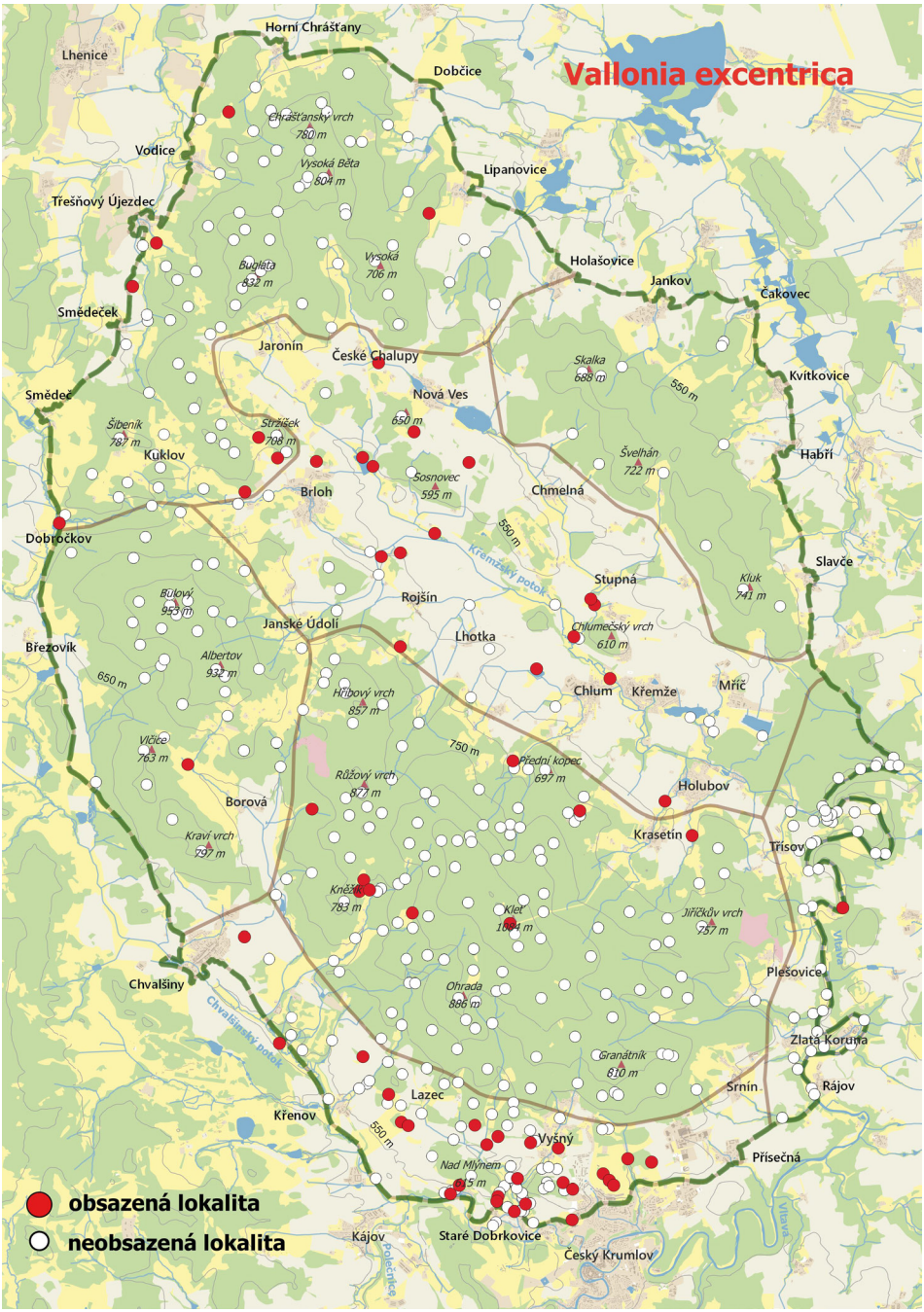

Mapa 26. Rozšíření údolníčka šikmého (*Vallonia excentrica*) v CHKO Blanský les.
Map 26. Distribution of *Vallonia excentrica* in the Blanský les PLA.

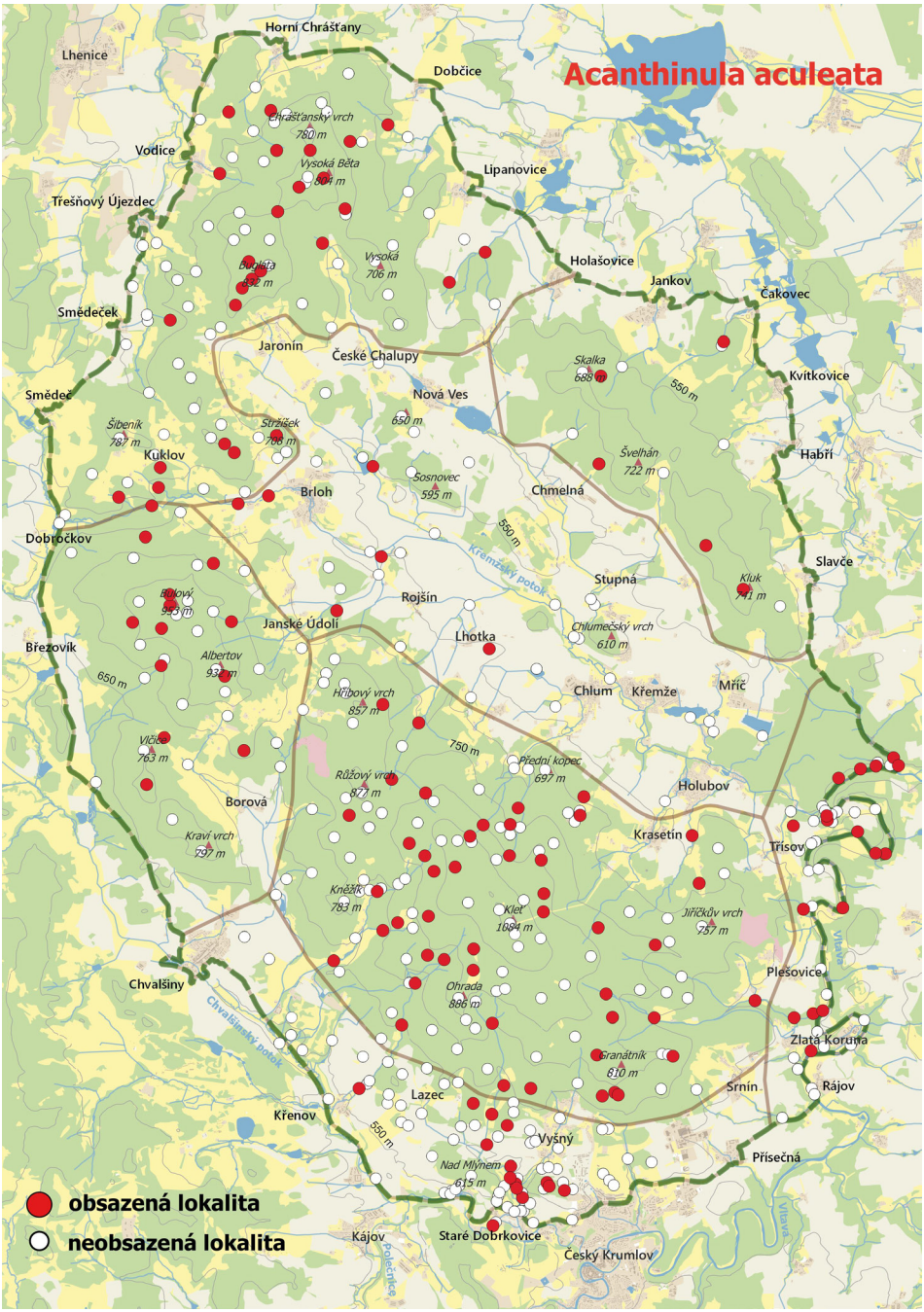

Mapa 27. Rozšíření ostnatky trnité (*Acanthinula aculeata*) v CHKO Blanský les.
Map 27. Distribution of *Acanthinula aculeata* in the Blanský les PLA.

Columella edentula (Draparnaud, 1805)
ostroústka bezzubá • LC • holoarktický • 8 – vlhkomilný druh • mapa 28

Běžně se vyskytuje v lesních vlhčinách, častý je i v nivních nebo úpadových olšinách, tu a tam i na vlhkých loukách. Vysoký počet výskytů je podmíněn soustavným odběrem hrabankových vzorků. Ostroústka bezzubá je běžným, ale často přehlíženým druhem, rozšířeným od Středomoří až na sever do Skandinávie.

Lokality: A – 5, 6, 10, 12, 16, 17, 18, 20, 24, 25, 29, 34, 35, 38, 41, 43, 44, 46, 50, 57, 60, 63, 68, 69, 71, 76, 78, 83, 86, 87, 89. B – 1, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 14, 15, 19, 21, 25, 27, 32, 33, 34, 37. C – 4, 6, 7, 13, 15, 17, 19, 20, 22, 23, 33, 34, 37, 39, 41, 47, 48, 49, 50, 53, 54, 56, 57, 58, 61, 62, 66, 68, 70, 74, 76, 78, 80, 81, 84, 85, 89, 90, 92, 93, 94, 96, 100, 102, 105, 108, 110, 111, 113, 114, 124, 133, 134, 135, 137. D – 5, 6, 11. E – 10, 11, 15, 16, 23, 25, 28, 29, 36. F – 1, 2, 7, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 22, 23, 24, 26, 28, 30, 31, 33, 35, 36, 37, 41, 42, 43, 44, 45, 48. G – 6, 8, 12, 14, 16, 17, 18, 22, 24, 32, 36, 41, 42, 54, 62, 67, 74, 79, 83.

Columella cf. ***aspera*** Waldén, 1966
ostroústka drsná • LC • severoevropský, západoevropský a středoevropský • 1 – striktně lesní druh

Jediný nález několika juvenilních jedinců upomínajících na uvedený druh byl učiněn v horní části toku Lhoteckého potoka. Ostroústka drsná je nenápadný přehlížený druh snášející i kyselé oligotrofní prostředí.

Lokality: C – 34.

Truncatellina cylindrica (A. Férussac, 1807)
drobnička válcovitá • LC • eurasijský • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 29

Velmi běžný druh v pásmu vápenců obývající suché trávníky a skalní výchozy. Mimo vápence častý na xerických trávnících s devaterníkem velkokvětým tmavým, ve slabých populacích i na hadcích. Dříve snadno unikal pozornosti vzhledem k nepatrné velikosti a nenápadnému zbarvení. Výskyt se soustředí v převážně otevřené kulturní krajině, kde běžně osidluje suché trávníky.

Lokality: A – 26, 35, 38, 42, 55, 63, 72, 77, 81, 82, 88. C – 18, 21, 76, 88, 135. E – 4, 5, 9, 12, 13, 19, 23, 26, 28, 29. F – 3, 14, 33, 39, 40, 45. G – 1, 2, 6, 7, 13, 17, 20, 23, 26, 29, 31, 33, 35, 36, 37, 38, 40, 43, 45, 48, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 59, 60, 61, 63, 64, 69, 70, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82.

Vertigo pusilla O. F. Müller, 1774
vrkoč lesní • LC • evropský a jihosibiřský • 1 – striktně lesní druh • mapa 30

Běžný druh lesů, především kamenitých, žijící s oblibou v opadance na drolinách. Roztroušeně se objevuje i na vhodných zastíněných stanovištích v otevřené krajině.

Lokality: A – 1, 2, 4, 5, 8, 10, 16, 18, 20, 23, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 41, 43, 44, 46, 47, 52, 55, 56, 59, 60, 62, 63, 71, 72, 73, 75, 76, 78, 81, 83, 89. B – 1, 3, 6, 7, 12, 18, 21, 31, 33, 37. C – 4, 13, 17, 23, 33, 41, 50, 53, 54, 58, 66, 78, 84, 85, 89, 92, 93, 96, 98, 103, 105, 110, 111, 114, 123, 124, 130, 133, 135, 138. D – 1, 9, 10. E – 1, 3, 5, 10, 15, 16, 21, 23, 25, 36. F – 1, 2, 7, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 22, 23, 28, 30, 33, 35, 36, 39, 42, 43, 44, 45. G – 6, 12, 13,14,16, 17, 18, 20, 24, 32, 33, 41, 42, 47, 52, 54, 59, 62, 66, 69, 74, 79, 82.

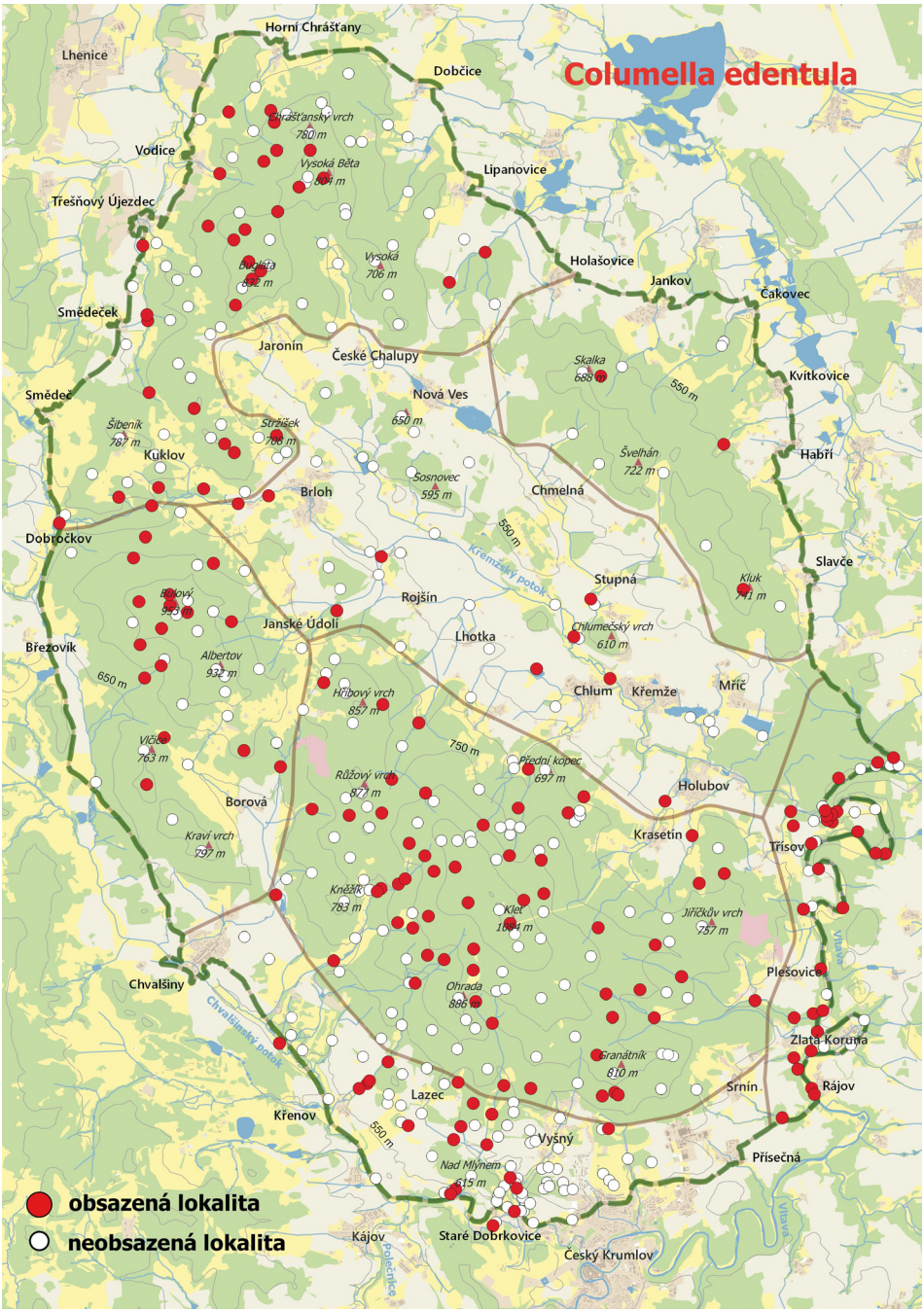

Mapa 28. Rozšíření ostroústky bezzubé (*Columella edentula*) v CHKO Blanský les.
Map 28. Distribution of *Columella edentula* in the Blanský les PLA.

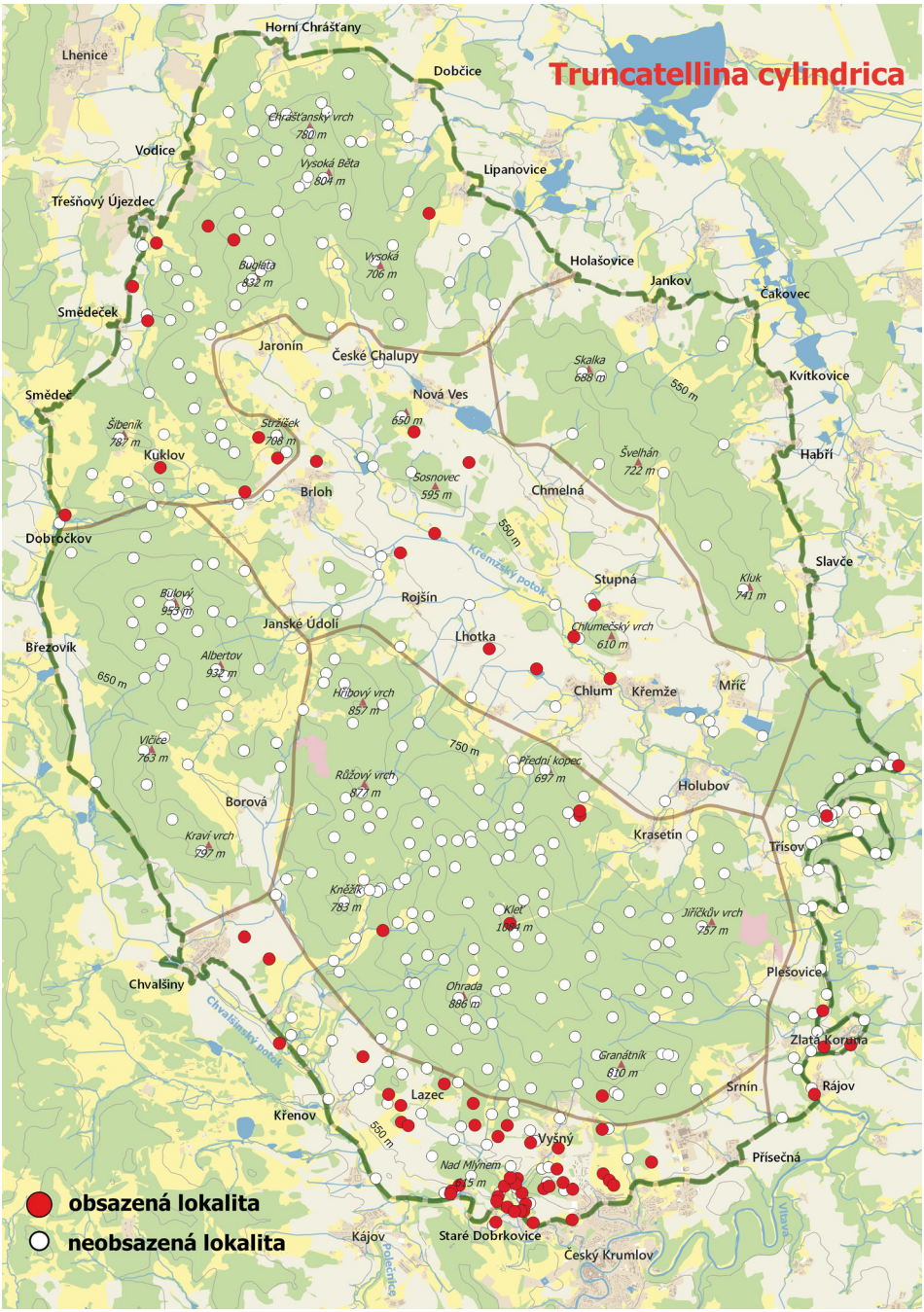

Mapa 29. Rozšíření drobničky válcovité (*Truncatellina cylindrica*) v CHKO Blanský les.
Map 29. Distribution of *Truncatellina cylindrica* in the Blanský les PLA.

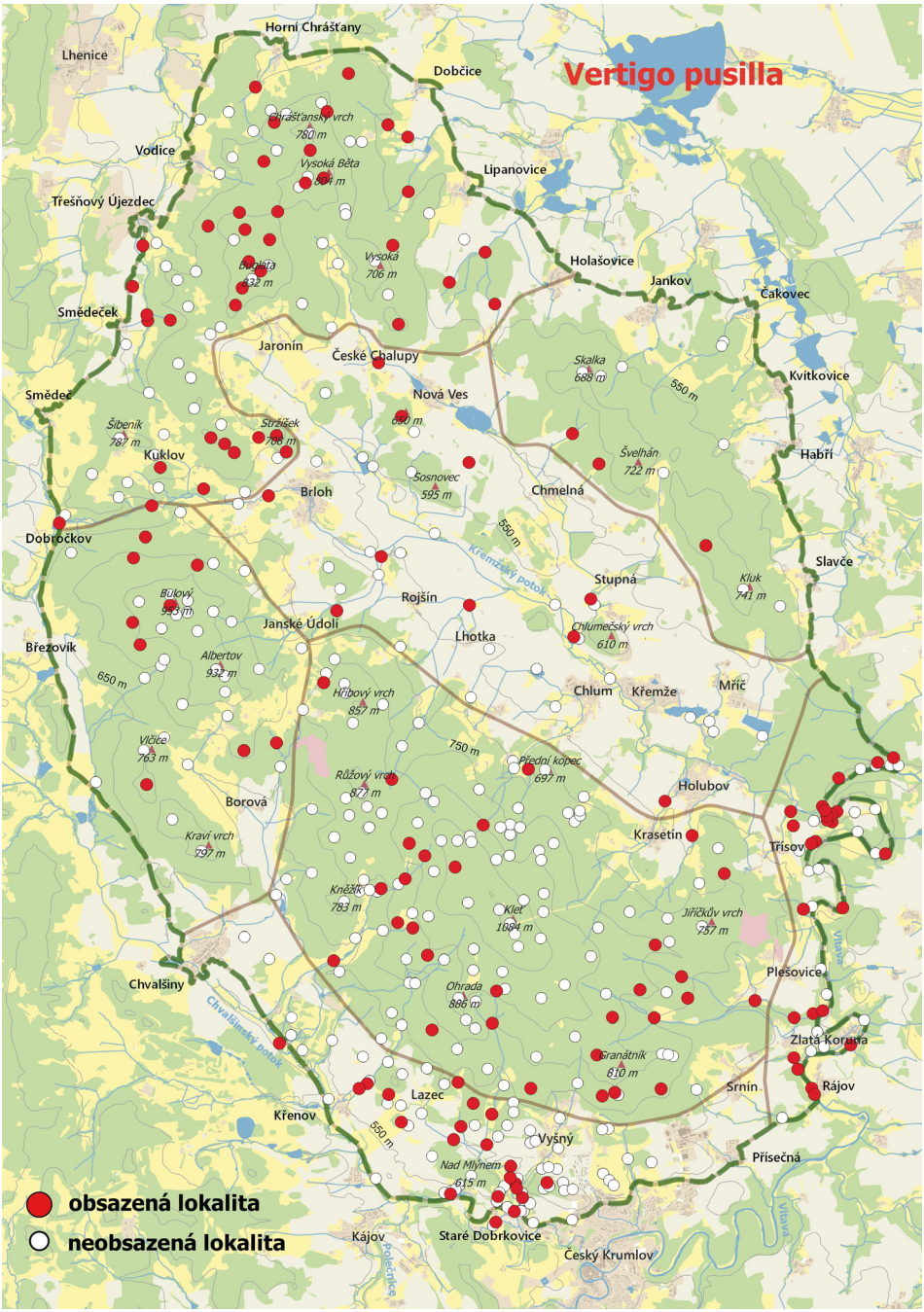

Mapa 30. Rozšíření vrkoče lesního (*Vertigo pusilla*) v CHKO Blanský les.
Map 30. Distribution of *Vertigo pusilla* in the Blanský les PLA.

Vertigo antivertigo (Draparnaud, 1801)
vrkoč mnohozubý • LC • palearktický • 9 – druh s vysokými nároky na vlhkost • mapa 31

Pořídku na mokřadech, zvláště v zátopách rybníků. Do nedávna hojně rozšířený druh v údolních zamokřených loukách, dnes je na ústupu.

Lokality: A – 60, 89. B – 31. E – 7, 28. F – 45. G – 6, 41, 42, 62, 79.

Vertigo substriata (Jeffreys, 1833)
vrkoč rýhovaný • LC • boreální, alpský, východoevropský a jihosibiřský • 8 – vlhkomilný druh • mapa 32

Častý obyvatel lesních vlhčin a úpadových olšin, vyskytuje se ve výše položených nivách a roztroušeně na vlhkých loukách. Dříve často unikal pozornosti, chybí v xerotermních oblastech.

Lokality: A – 2, 8, 24, 43, 60, 63, 83, 89 (viz níže). B – 1, 14, 15, 18, 20, 26, 27, 30, 31, 34, 36, 38. C – 7, 10, 11, 13, 17, 19, 20, 22, 23, 37, 39, 47, 48, 49, 57, 61, 70, 71, 84, 85, 89, 92, 102, 113, 122, 129, 133, 137. D – 1, 3, 6, 7, 8, 9. E – 8, 10, 15, 21, 23, 25, 28, 31, 32. F – 1, 39, 46 (viz níže). G – 18, 32, 41, 62, 79.

Poznámka: A 89 – exemplář dvojnásobné výšky s deformovaným ústím zřejmě parazitární kastrace – analogie *V. heldi*; F 46 – jeden věžovitý exemplář.

Vertigo pygmaea (Draparnaud, 1801)
vrkoč malinký • LC • holoarktický • 5 – druh otevřených stanovišť • mapa 33

Významný indikátor bezlesí. Jeho výskyt se soustředí v pásmu vápenců (G), kde obývá subxerotermní trávníky, dosti častý je rovněž na xerických nízkých trávnících na krystaliniku, roztroušený na vlhčích loukách.

Lokality: A – 42, 47, 55, 72, 82, 88, 89. B – 30, 36. C – 8, 10, 18, 23, 49, 64, 69, 73, 79, 85, 91. D – 8. E – 1, 5, 6, 7, 12, 13, 16, 19, 21, 23, 27, 28, 29, 31. F – 5, 7, 8, 14, 28, 33, 45, 46. G – 1, 6, 7, 12, 13, 18, 19, 20, 27, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 40, 41, 42, 43, 45, 48, 50, 51, 53, 56, 59, 62, 63, 64, 69, 72, 73, 74, 75, 76, 78, 79, 81, 82.

Vertigo alpestris Alder, 1838
vrkoč horský • NT • severoevropský, alpský a sibiřský • 7 – euryvalentní druh • mapa 34

Běžný druh subalpínského až alpínského stupně, kde žije i na otevřených skalách. Stejně jako jinde v českých zemích je i ve sledovaném území vázaný na droliny. Nalezen byl v opadance ušlechtilých listnáčů na hrubě kamenitých drolinách, kde se projevuje Mrázův efekt. Pozoruhodná je jeho velmi silná populace v třešňovém opadu droliny na Kozím kameni (masiv Kluku – D) a jeho absence v pásu s vápenci (G).

Lokality: A – 16, 18, 31, 33, 35, 71, 75, 76, 81. B – 2, 3, 6, 12, 21, 33, 37. C – 2, 4, 33, 41, 76, 96, 128, 130, 133. D – 10. E – 2. F – 9, 12, 14, 21, 23. G – 42.

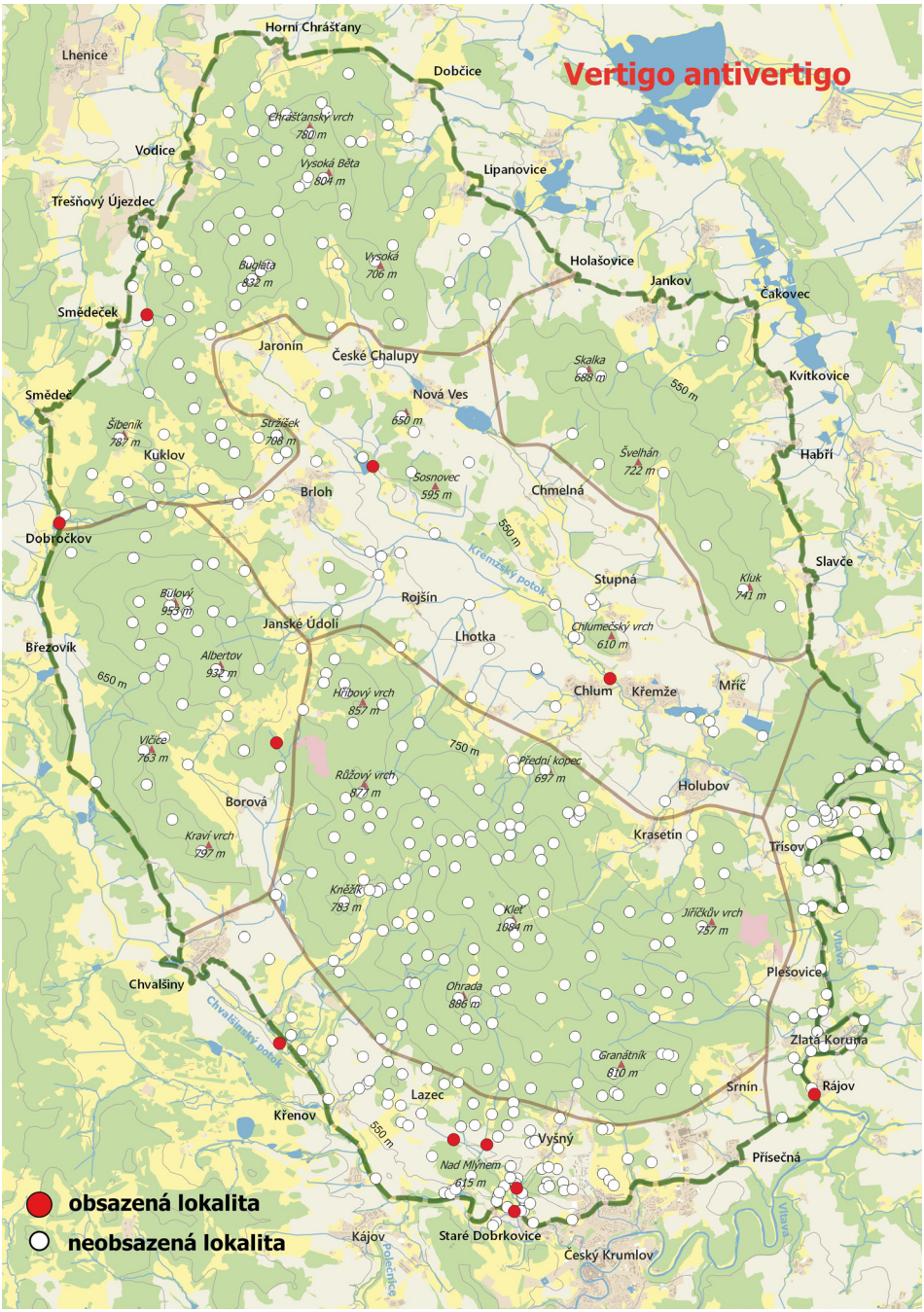

Mapa 31. Rozšíření vrkoče mnohozubého (*Vertigo antivertigo*) v CHKO Blanský les.
Map 31. Distribution of *Vertigo antivertigo* in the Blanský les PLA.

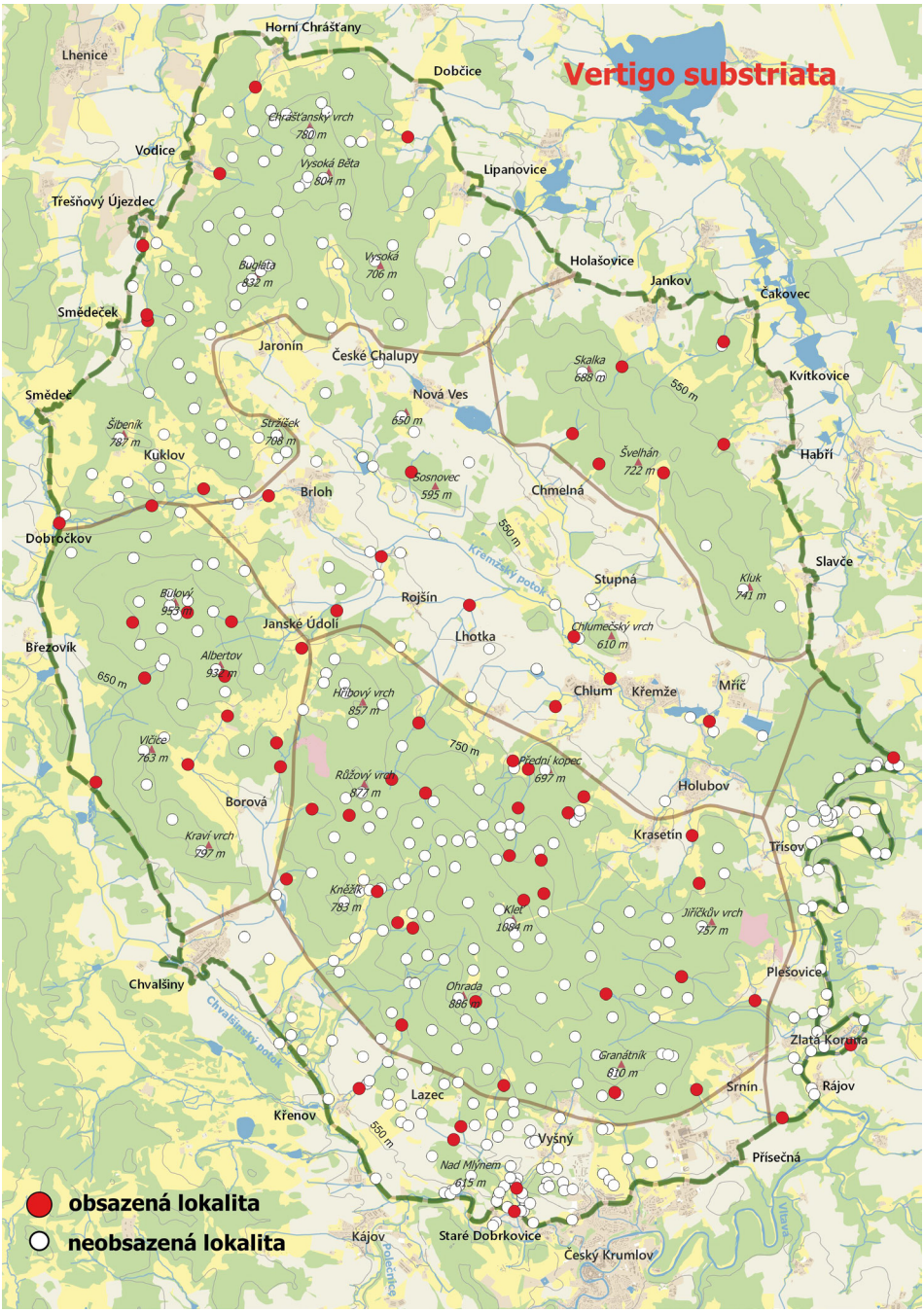

Mapa 32. Rozšíření vrkoče rýhovaného (*Vertigo substriata*) v CHKO Blanský les.
Map 32. Distribution of *Vertigo substriata* in the Blanský les PLA.

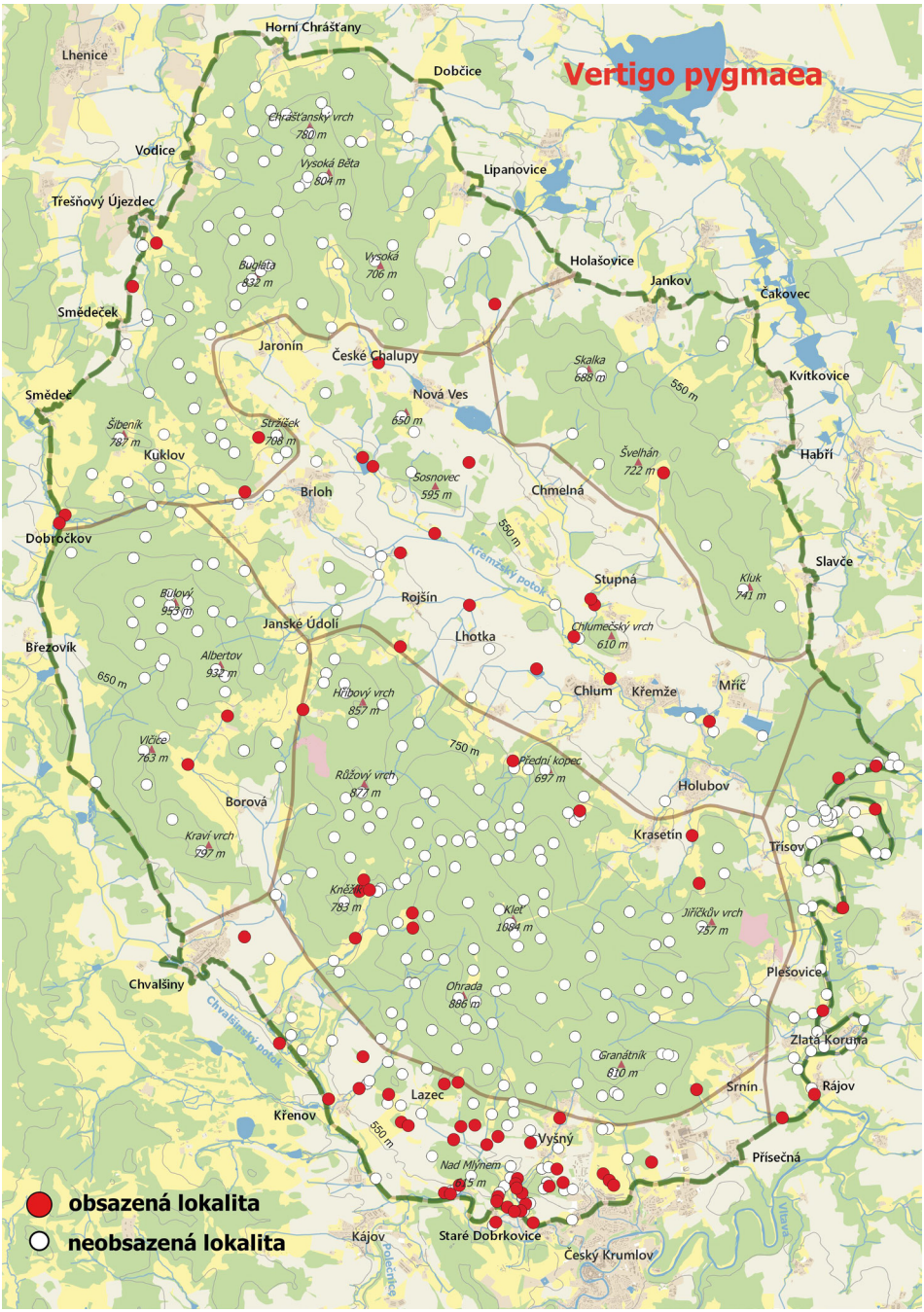

Mapa 33. Rozšíření vrkoče malinkého (*Vertigo pygmaea*) v CHKO Blanský les.
Map 33. Distribution of *Vertigo pygmaea* in the Blanský les PLA.

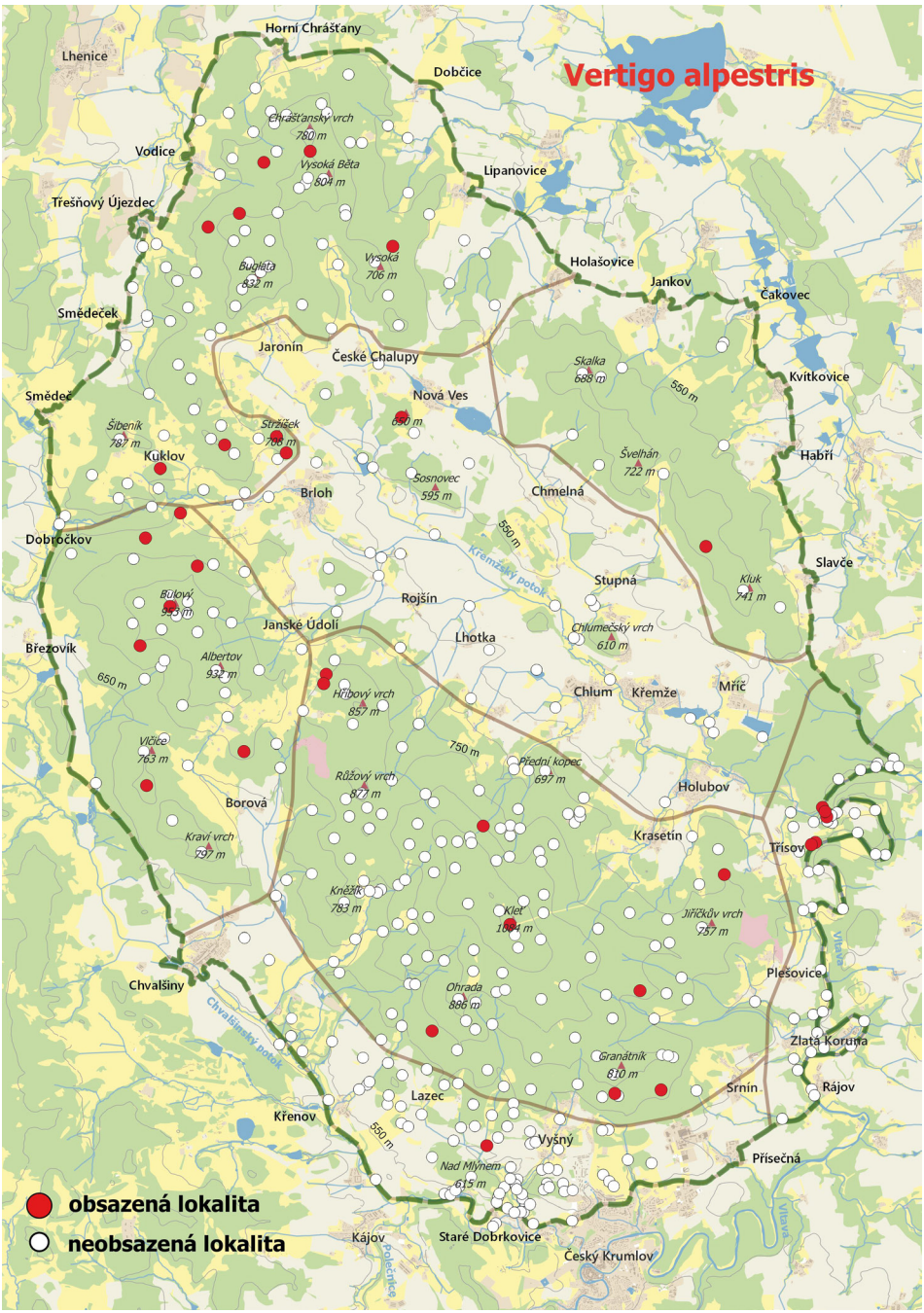

Mapa 34. Rozšíření vrkoče horského (*Vertigo alpestris*) v CHKO Blanský les.
Map 34. Distribution of *Vertigo alpestris* in the Blanský les PLA.

Vertigo angustior Jeffreys, 1830
vrkoč útlý • VU • eurasijský • 8 – vlhkomilný druh • mapa 35

Heliofilní prvek žijící na bazičtějších mokřadech a vlhčinách v pásmu vápenců a v Křemžské kotlině; jinde jen ojediněle. Často přehlížený druh, jeho populace jsou však na vhodných stanovištích zatím vitální.

Lokality: A – 89. B – 20. C – 49, 85. E – 6, 7, 16, 28, 31, 32. G – 6, 12, 19, 32, 62, 74, 79.

Chondrula tridens (O. F. Müller, 1774)
trojzubka stepní • LC • středoevropský, východoevropský a jihoevropský • 4 – druh stepí a suchých skal • mapa 36

Ojedinělé nálezy jednotlivých ulit na vápencích v okolí Vyšného, výjimku tvoří silná populace na vysoké mezi (podklad hlinitý) pod Vyšenským lomem, ovšem i zde jde především o prázdné, i když celkem čerstvé ulity. Fosilní je známa z raného holocénu i na severní expozici lokality U Hamru u Dobrkovic! Trojzubka stepní je poměrně častá na jihočeských vápencích. Je to významný stepní druh.

Lokality: G – 35, 37, 63, 64, 81.

Ena montana (Draparnaud, 1801)
hladovka horská • LC • středoevropský, alpský a karpatský • 1 – striktně lesní druh • mapa 37

Vyskytuje se roztroušeně, místy hojnější výskyty jsou ve svěžích podhorských lesích přírodního rázu. Překvapující jsou časté nálezy v pásmu vápenců (G), kde se často vyskytuje v křovinách a kameništích v antropicky silně ovlivněné krajině. V Lazeckém úvozu byla nalezena štíhlá válcovitá populace se světle panašovanou ulitou. Hladovka horská je významný lesní druh Alp i Západních Karpat s přesahem do České vysočiny a z části německých vrchovin.

Lokality: A – 1, 7, 10, 16, 25, 44, 46, 50, 57, 71, 76, 78, 89. B – 9, 21, 23, 25, 37. C – 56, 81, 95, 98, 102. F – 13, 14, 16, 18, 19, 34, 35, 37, 39, 41, 42, 44, 45. G – 22, 23, 28, 30, 32, 34, 38, 39, 40, 42, 44, 46, 47, 54, 58, 61, 62, 66, 68, 71, 74, 79, 81, 82.

Merdigera obscura (O. F. Müller, 1774)
kalonoska chlumní • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 38

Jediný exemplář byl nalezen v přírodní památce Kalamandra. V jižní polovině Čech existují jen nečetné roztroušené výskyty.

Lokality: G – 67.

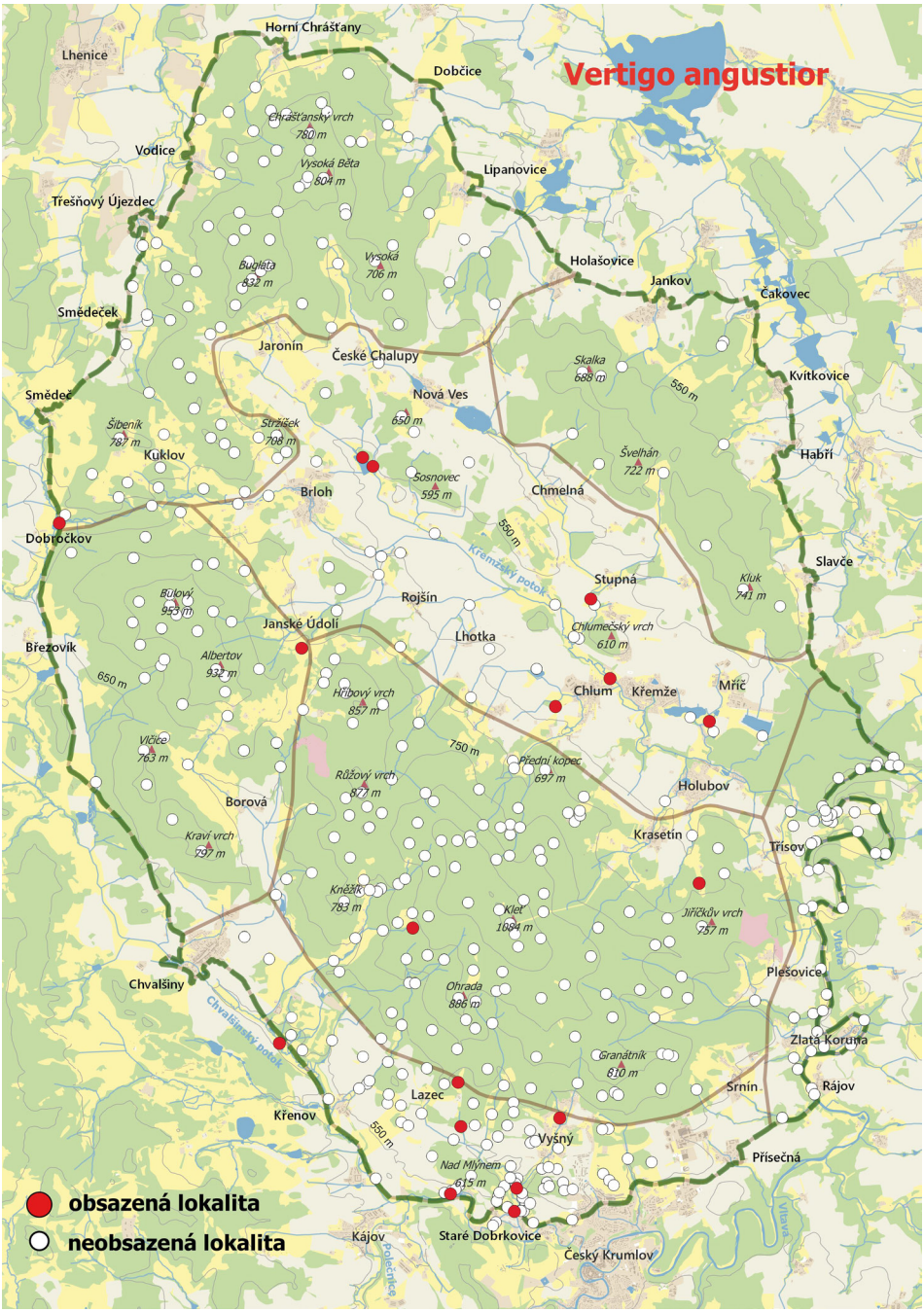

Mapa 35. Rozšíření vrkoče útlého (*Vertigo angustior*) v CHKO Blanský les.
Map 35. Distribution of *Vertigo angustior* in the Blanský les PLA.

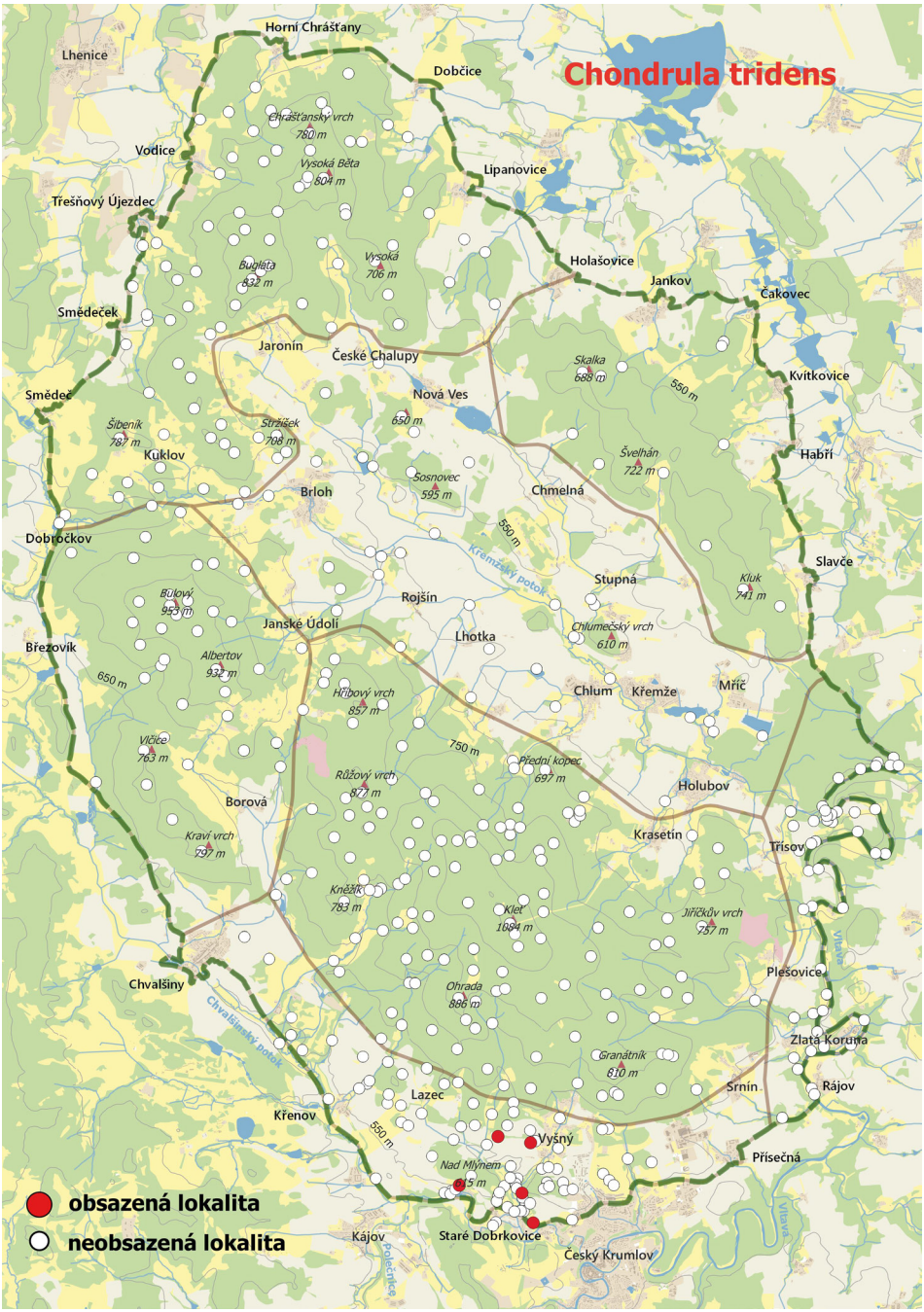

Mapa 36. Rozšíření trojzubky stepní (*Chondrula tridens*) v CHKO Blanský les.
Map 36. Distribution of *Chondrula tridens* in the Blanský les PLA.

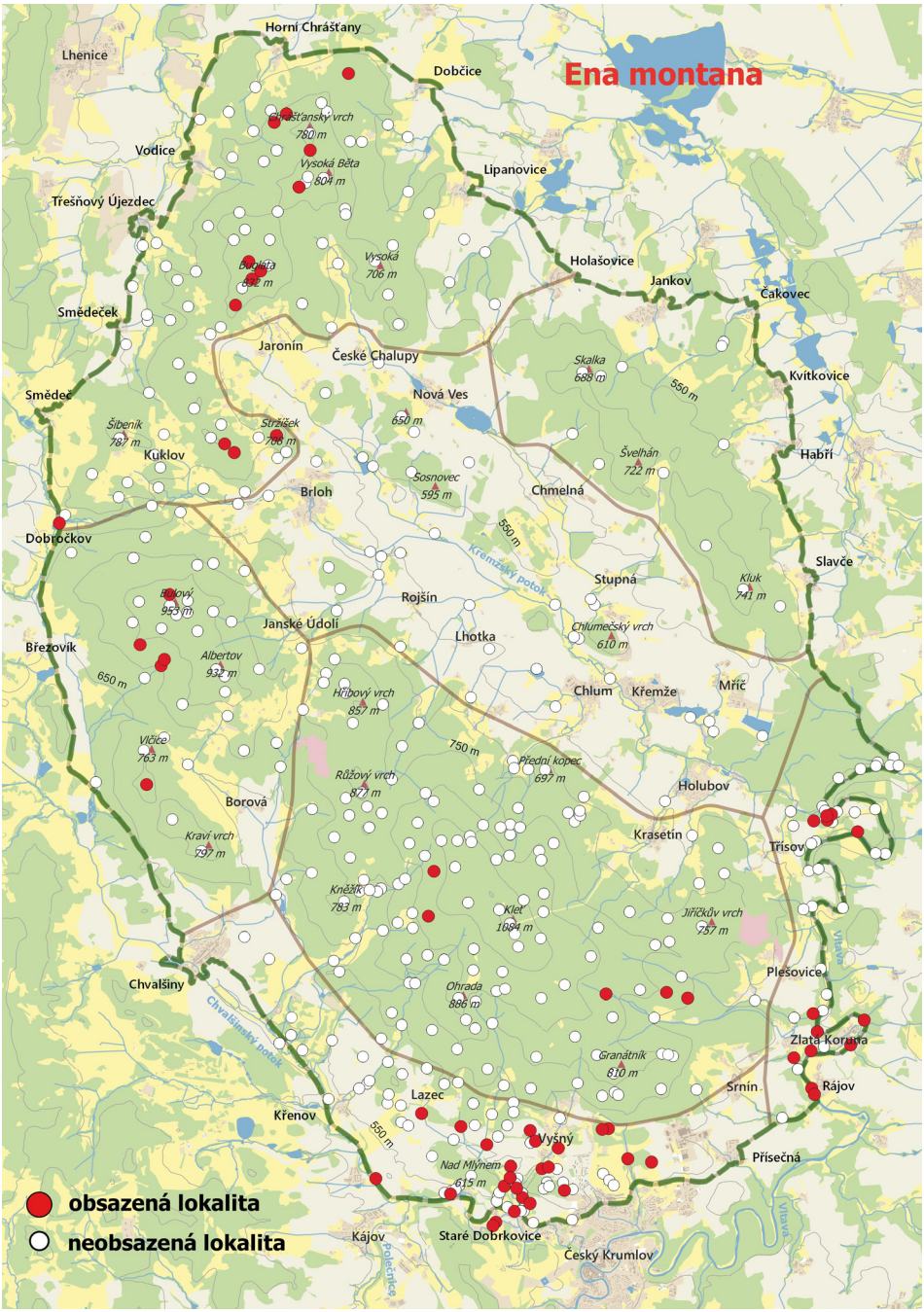

Mapa 37. Rozšíření hladovky horské (*Ena montana*) v CHKO Blanský les.
Map 37. Distribution of *Ena montana* in the Blanský les PLA.

Mapa 38. Rozšíření kalonosky chlumní (*Merdigera obscura*), hrotice obrácené (*Balea perversa*), slimáčka hladkého (*Deroceras laeve*), slimáčka síťkovaného (*Deroceras reticulatum*), keřnatky vrásčité (*Euomphalia strigella*) v CHKO Blanský les.

Map 38. Distribution of *Merdigera obscura*, *Balea perversa*, *Deroceras laeve*, *Deroceras reticulatum*, *Euomphalia strigella* in the Blanský les PLA.

Cochlodina laminata (Montagu, 1803)
vřetenovka hladká • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 39

Poměrně běžná obyvatelka podhorských až horských lesů přirozeného složení. Poměrně častá je na různých náhradních dostatečně stinných a svěžích stanovištích v pásmu vápenců (G).

Lokality: A – 1, 3, 11, 13, 14, 15, 16, 20, 23, 25, 27, 28, 31, 34, 35, 37, 44, 45, 46, 50, 52, 57, 58, 69, 71, 74, 76, 79, 81. B – 2, 4, 6, 7, 9, 10, 11, 16, 17, 19, 21, 23, 24, 25, 29, 37. C – 2, 5, 24, 31, 34, 38, 42, 48, 50, 51, 52, 54, 58, 61, 63, 74, 78, 90, 94, 95, 96, 98, 110, 111, 112, 115, 128, 130, 133. D – 1. E – 14. F – 6, 7, 9, 12, 13, 16, 19, 20, 21, 27, 28, 29. G – 8, 11, 14, 15, 16, 17, 21, 44, 45, 46, 47, 51, 52, 54, 56, 58, 61, 62, 63, 66, 67, 71, 79, 83.

Macrogastra ventricosa (Draparnaud, 1801)
řasnatka břichatá • LC • středoevropský • 3 – vlhkomilný lesní druh • mapa 40

V Blanském lese se vyskytuje řídce roztroušeně na lesních vlhčinách s koncentrací ve skupině Buglaty a Vysoké Běty (A). Řasnatka břichatá je významný druh vlhčích lesů střední Evropy.

Lokality: A – 11, 16, 27, 45, 50, 52, 57, 73, 78. B – 6, 9, 12, 16. C – 7, 44, 48, 92. F – 35, 37.

Macrogastra tumida (Rossmässler, 1836)
řasnatka nadmutá • LC • karpatský • 3 – vlhkomilný lesní druh • mapa 41

Karpatský prvek s poměrně četnými nalezišti v masivu Kleti, Bulového a podél Vltavy. Do ostatních oblastí Blanského lesa nezasahuje. Jeho místní areál navazuje na dosti četné výskyty na jihovýchodní Šumavě (údolí Vltavy, masiv Knížecího stolce, Prachaticko). Význačný druh lesních vlhčin. Jinde se v Čechách vyskytuje jen ojediněle, podstatně hojnější je ve vyšších polohách Moravských Karpat.

Lokality: B – 4, 9, 11, 12, 19, 26. C – 7, 11, 17, 20, 22, 30, 33, 34, 47, 48, 53, 54, 56, 57, 58, 61, 62, 67, 68, 81, 90, 97, 102. F – 7, 28, 35, 37, 39, 41, 42, 43, 44, 45.

Macrogastra plicatula (Draparnaud, 1801)
řasnatka lesní • LC • středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 42

Řasnatka lesní se vyskytuje roztroušeně, místy hojněji v zachovalých svěžích lesích podhorského i horského stupně, dále při Vltavě. Jedná se o převážně dendrofilní prvek, poměrně citlivý k antropickému narušení.

Lokality: A – 10, 11, 15, 16, 25, 28, 31, 34, 35, 37, 44, 50, 52, 57, 73. B – 2, 3, 4, 6, 7, 9, 15, 16, 21, 23, 26, 29, 37. C – 2, 3, 11, 24, 32, 34, 35, 38, 44, 46, 48, 50, 51, 54, 56, 72, 74, 95, 112, 115, 130. F – 12, 13, 33, 37, 45. G – 5, 54, 74, 83.

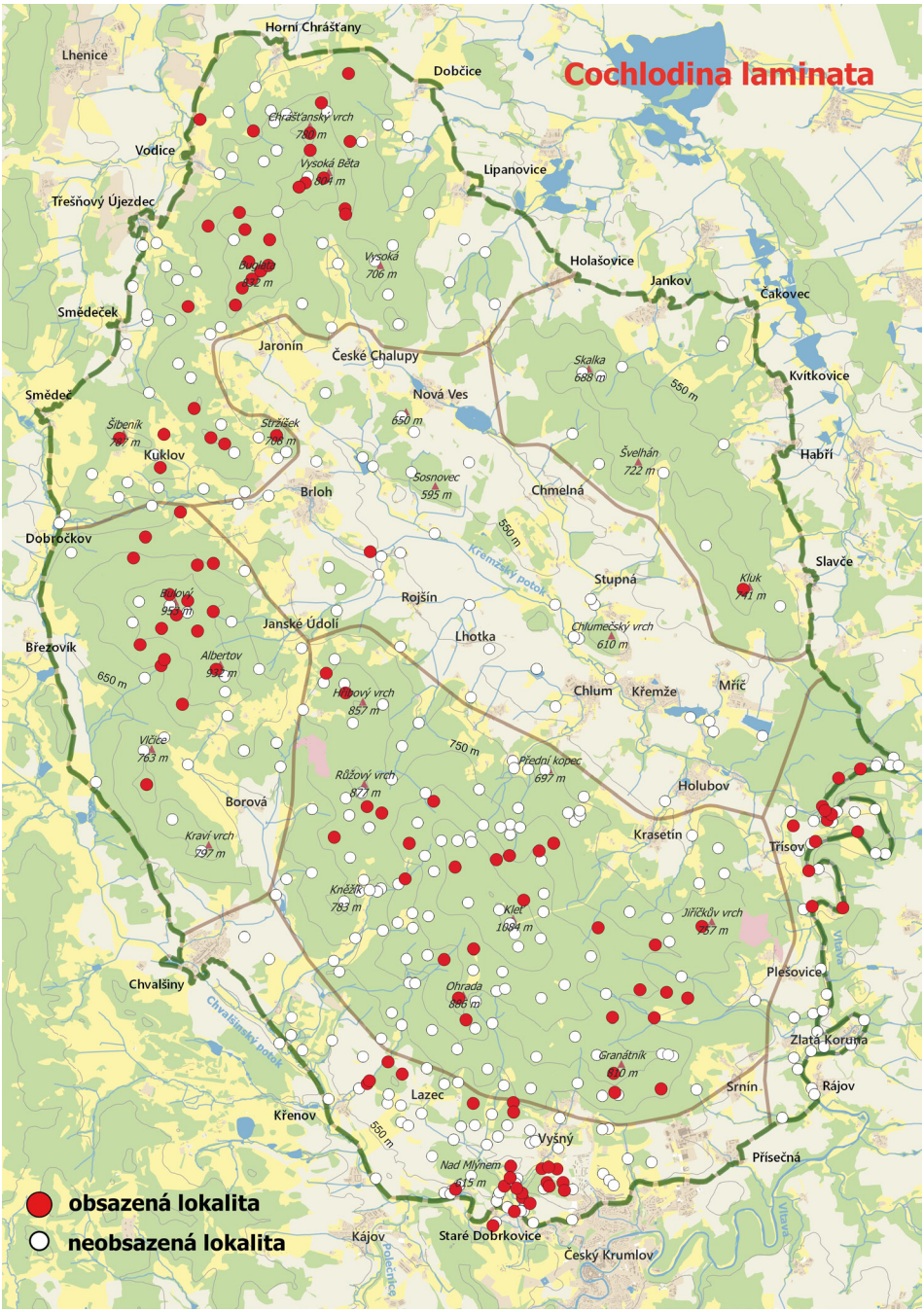

Mapa 39. Rozšíření vřetenovky hladké (*Cochlodina laminata*) v CHKO Blanský les.
Map 39. Distribution of *Cochlodina laminata* in the Blanský les PLA.

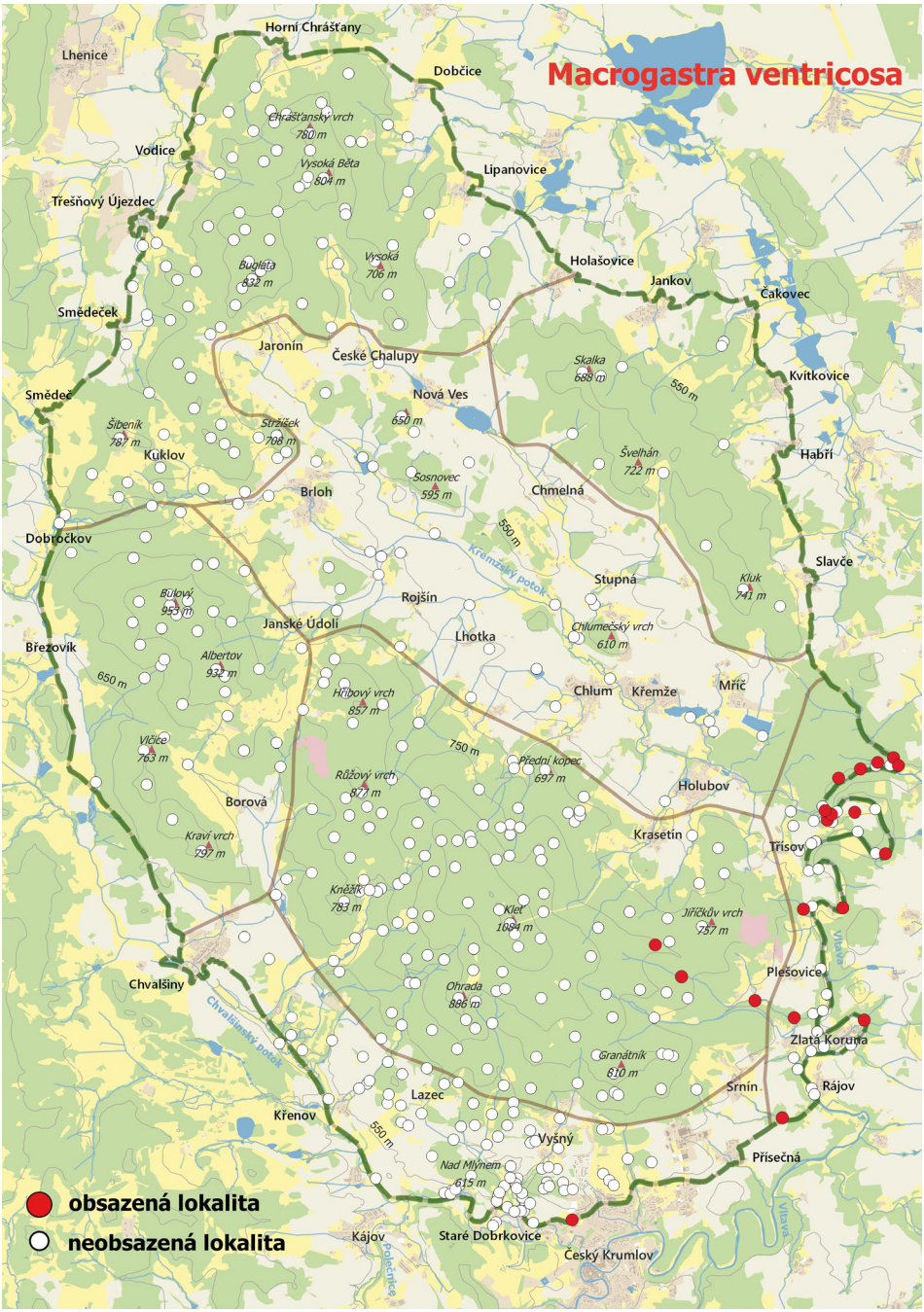

Mapa 40. Rozšíření řasnatky břichaté (*Macrogastra ventricosa*) v CHKO Blanský les.
Map 40. Distribution of *Macrogastra ventricosa* in the Blanský les PLA.

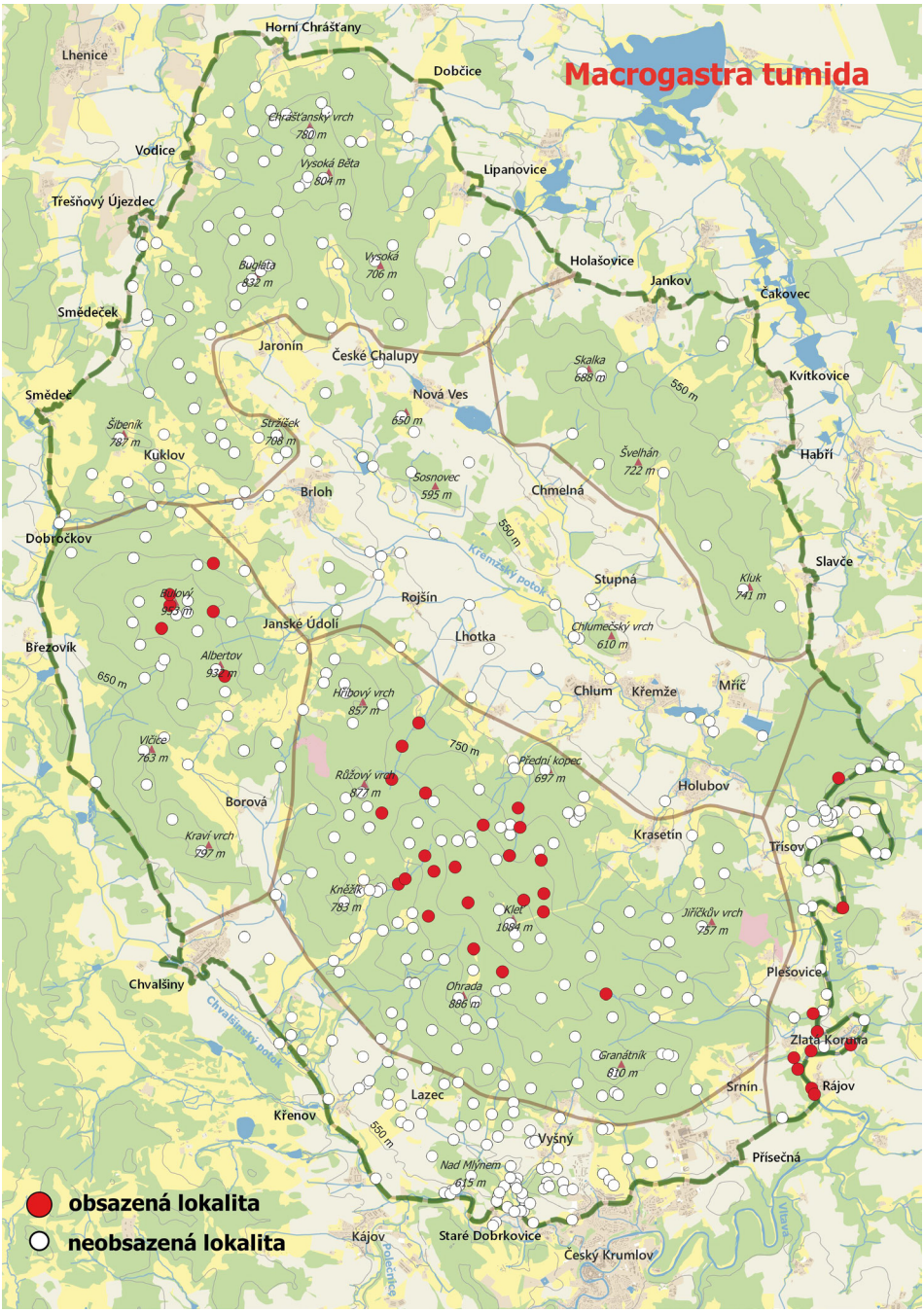

Mapa 41. Rozšíření řasnatky nadmuté (*Macrogastra tumida*) v CHKO Blanský les.
Map 41. Distribution of *Macrogastra tumida* in the Blanský les PLA.

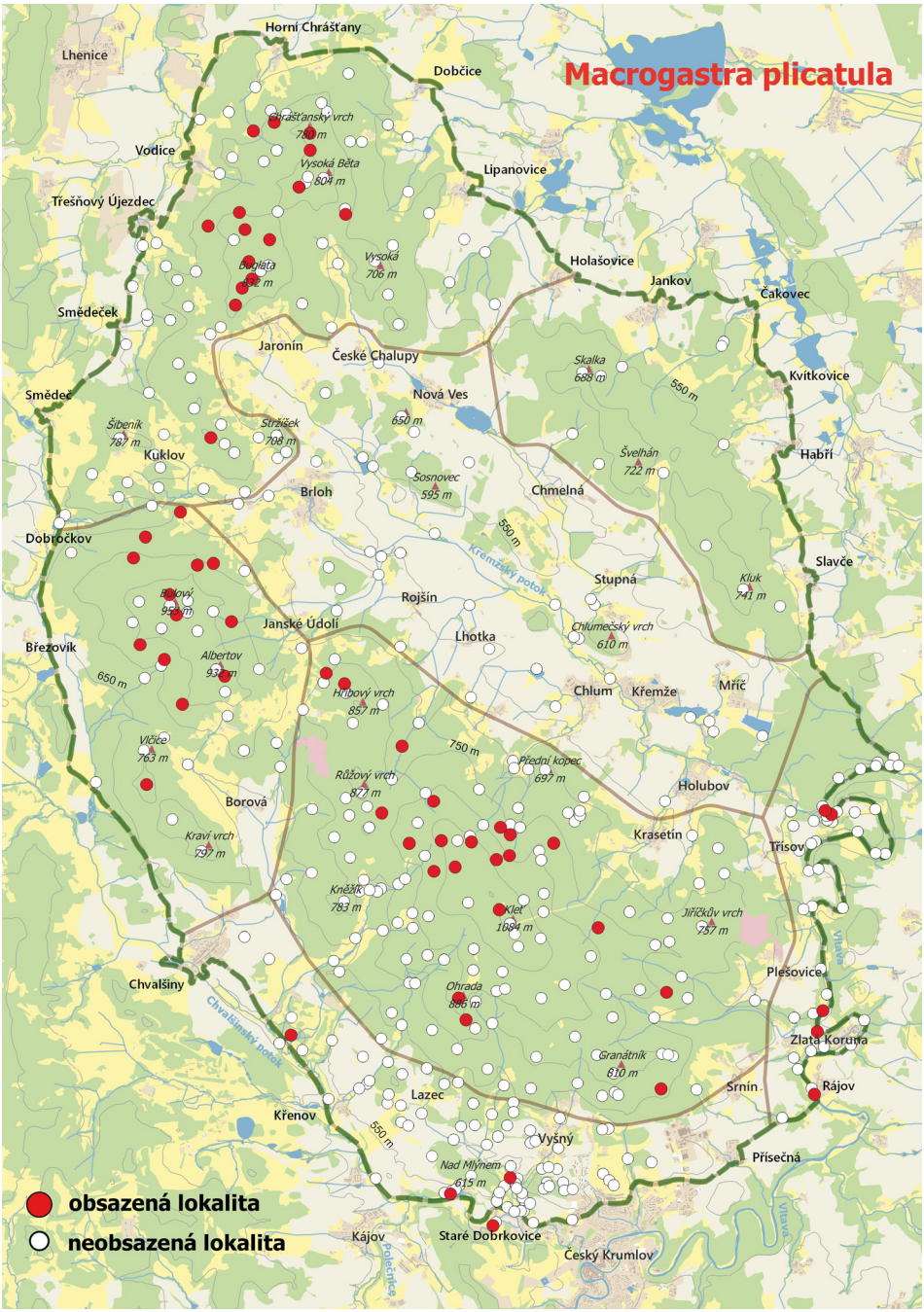

Mapa 42. Rozšíření řasnatky lesní (*Macrogastra plicatula*) v CHKO Blanský les.
Map 42. Distribution of *Macrogastra plicatula* in the Blanský les PLA.

Clausilia cruciata (Studer, 1820)
závornatka křížatá • VU • boreální, alpský • 1 – striktně lesní druh • mapa 43

Význačný prvek horských lesů, žijící roztroušeně ve výškách kolem 800 m a výše na kmenech a padlém dřevu. Výskyt se soustředí v oblasti Kleti a Bulového, ve skupině Buglaty a Vysoké Běty. Nejníže se vyskytuje statná bohatá populace na Malinovém kopci při úpatí Bulového a u osady Vyšný. Ve starém holocénu žil i v pahorkatinách společně s *Discus ruderatus*. Dnes je hojnější jen ve vysokých Sudetech, jinak existují jen ojedinělé nálezy z reliktních míst.

Lokality: A – 44, 45, 46, 50, 52. B – 2, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 21, 24, 29. C – 2, 3, 5, 26, 31, 34, 44, 46, 51, 54, 61, 62, 72, 76, 82. G – 42.

Clausilia dubia Draparnaud, 1805
závornatka drsná • LC • středoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 44

Tato závornatka se v Blanském lese váže především na vápence, kde žije na a při skalních výchozech, často i na místech silně antropicky narušených. Větší počet výskytů se nachází i na skalnatinách podél Vltavy. Jinak se vyskytuje jen velmi roztroušeně na drolinách ve svahových lesích, na našem území přežila glaciál.

Lokality: A – 7, 73, 80, 81. B – 37. C – 111, 123. F – 9, 12, 13, 14, 16, 21, 33. G – 51, 52, 54, 56, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 66, 76, 78, 80, 82, 83.

Clausilia pumila C. Pfeiffer, 1828
závornatka kyjovitá • LC • středoevropský, východoevropský • 3 – vlhkomilný lesní druh • mapa 45

Závornatka kyjovitá je epigeický druh lesních vlhčin, luhů a olšin běžný na všech vhodných stanovištích v celém Blanském lese s výjimkou pásma Kluku (D). Druh je nejhojnějším zástupcem čeledi *Clausiliidae* v této oblasti, který dobře prospívá i v kulturní krajině. Populace Blanského lesa plně odpovídají svou formou populacím ze středních Čech. Blanský les patří k územím s jeho soustředěným výskytem, který kontrastuje s oblastmi, kde téměř chybí, jako třeba v Bílých Karpatech.

Lokality: A – 2, 4, 6, 7, 9, 11, 15, 16, 17, 20, 24, 29, 34, 36, 38, 40, 43, 44, 45, 46, 50, 51, 52, 57, 60, 62, 63, 64, 68, 70, 73, 75, 76, 78, 79, 81, 83, 86, 88, 89. B – 1, 2, 3, 4, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 27, 33, 34, 38. C – 7, 13, 14, 17, 23, 28, 32, 33, 35, 39, 43, 48, 57, 60, 62, 65, 66, 67, 70, 80, 84, 85, 89, 90, 92, 94, 95, 100, 103, 105, 107, 108, 109, 110, 113, 114, 116, 117, 120, 122, 124, 132, 133, 135, 137. D – 11. E – 7, 10, 11, 14, 15, 20, 21, 25, 27, 28, 29, 32, 34, 36. F – 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 15, 17, 19, 22, 24, 26, 27, 28, 30, 31, 35, 36, 37, 38, 41, 42, 43, 44, 45. G – 5, 6, 8, 11, 14, 16, 17, 18, 24, 29, 32, 35, 37, 39, 41, 42, 46, 47, 54, 62, 66, 67, 68, 72, 74, 75, 79, 83.

Poznámka: v G 74 byl nalezen jeden exemplář pravotočivý.

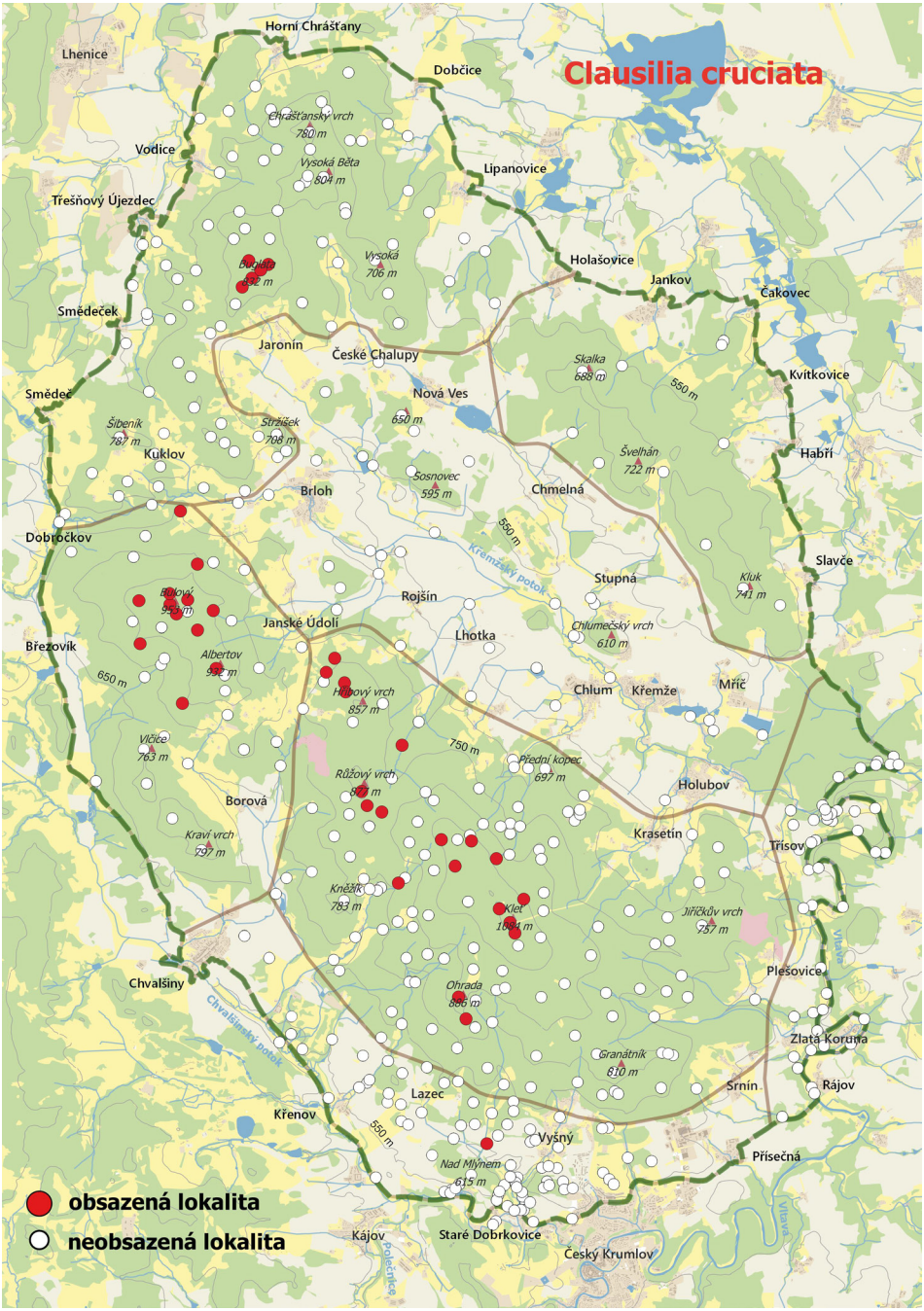

Mapa 43. Rozšíření závornatky křížaté (*Clausilia cruciata*) v CHKO Blanský les.
Map 43. Distribution of *Clausilia cruciata* in the Blanský les PLA.

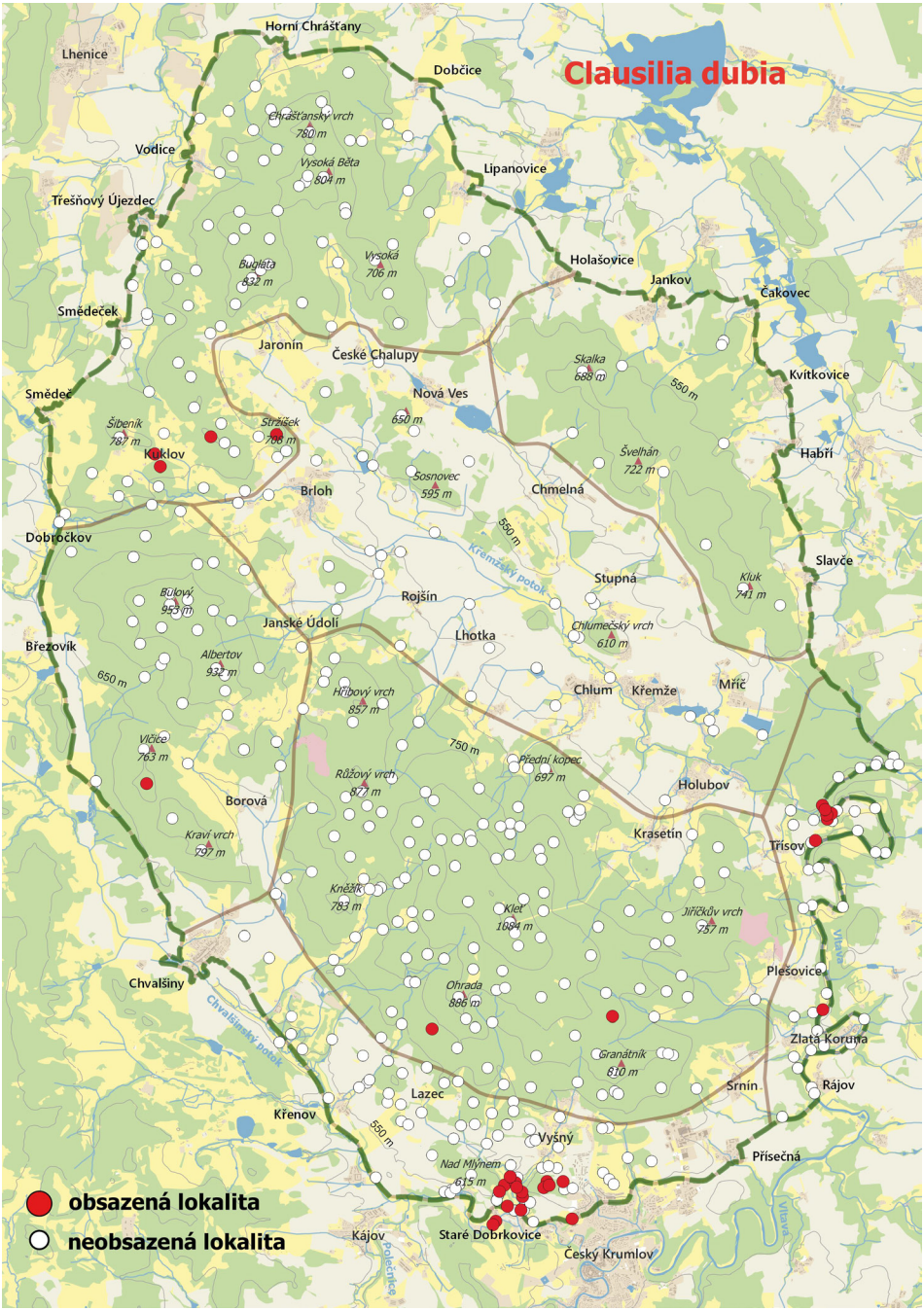

Mapa 44. Rozšíření závornatky drsné (*Clausilia dubia*) v CHKO Blanský les.
Map 44. Distribution of *Clausilia dubia* in the Blanský les PLA.

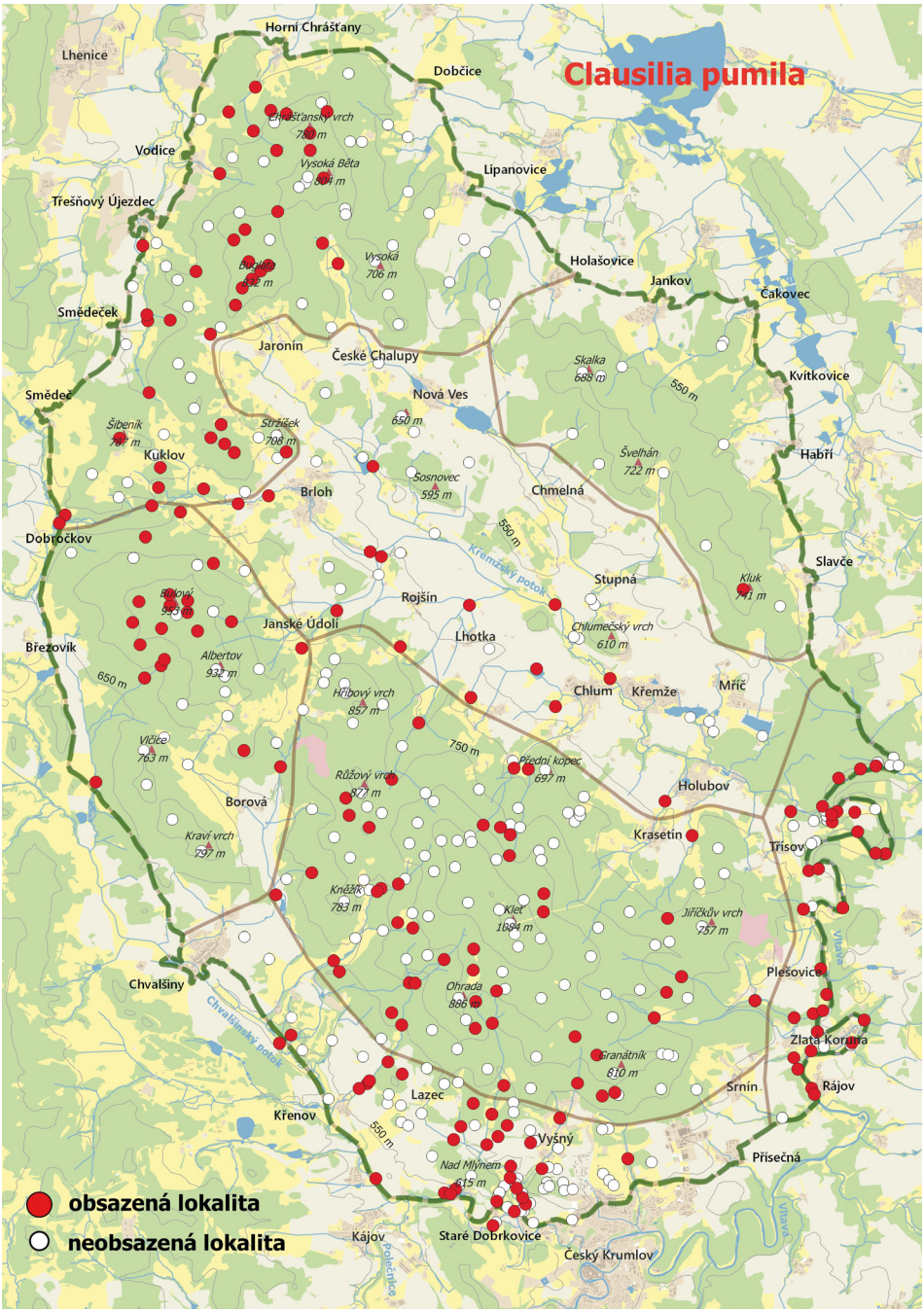

Mapa 45. Rozšíření závornatky kyjovité (*Clausilia pumila*) v CHKO Blanský les.
Map 45. Distribution of *Clausilia pumila* in the Blanský les PLA.

Alinda biplicata (Montagu, 1803)
vřetenatka obecná • LC • středoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 46

Žije na četných místech v lesích submontánního stupně i na dostatečně stinných a vlhkých stanovištích v kulturní krajině. Dává mírnou přednost nižším polohám, jak dokládají nejčetnější výskyty v údolí Vltavy, v pásmu vápenců a do jisté míry ve skupině Buglaty a Vysoké Běty. Místní forma odpovídá populaci v jižní a jihozápadní části středních Čech. I v horských lesích se často objevují statní vysocí jedinci (18–19 mm). Vřetenatka obecná je významný druh středoevropské fauny, jehož současný hojný výskyt časově spadá do mladší poloviny holocénu, zatímco v interglaciálech se objevuje jen pořídku.

Lokality: A – 11, 15, 16, 20, 23, 25, 28, 29, 34, 44, 46, 49, 50, 52, 57, 61, 71, 74, 78, 80, 81. B – 2, 6, 7, 9, 12, 13, 16, 17, 19, 24, 29, 37. C – 5, 6, 71, 78, 96, 103, 110, 111, 115, 123, 130, 133. D – 10. E – 7, 14, 15, 18, 20, 23, 36. F – 1, 6, 7, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 44, 45, 46. G – 5, 6, 7, 14, 16, 18, 23, 32, 39, 41, 44, 46, 47, 50, 54, 61, 62, 63, 65, 66, 67, 68, 70, 73, 74, 78, 79, 80, 82, 83.

Poznámka: na A 15 obří exempláře.

Balea perversa (Linnaeus, 1758)
hrotice obrácená • LC • západoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 38

V roce 1956 byl nalezen jediný starý exemplář na zřícenině hradu Kuglvajt, později již nebyla zjištěna. Řídký výskyt na hradu Dívčí Kámen není vyloučen.

Bulgarica cana (Held, 1836)
vřeténka šedivá • EN • východoevropský a středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 47

Slabé populace jsou na Buglatě a Bulovém, kdysi byla uváděna i z Kletě. Jde o relikty z klimatického optima holocénu, kdy byla daleko rozšířenější než v současnosti. Vřeténka šedivá je velmi citlivá k antropickému narušení! V Čechách je vzácná, hojnější je na Moravě v Hrubém Jeseníku a vyšších polohách Karpat.

Lokality: A – 52. B – 9.

Cecilioides acicula (O. F. Müller, 1774)
bezočka šídlovitá • LC • mediteránní a západoevropský • 4 – druh stepí a suchých skal • mapa 48

Přistěhovalec z jihu žijící terrikolně ve vápnitých půdách; významný xeroterm.

Lokality: F – 35, 40, 45. G – 50, 51, 59, 60, 61, 62, 63, 69, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80.

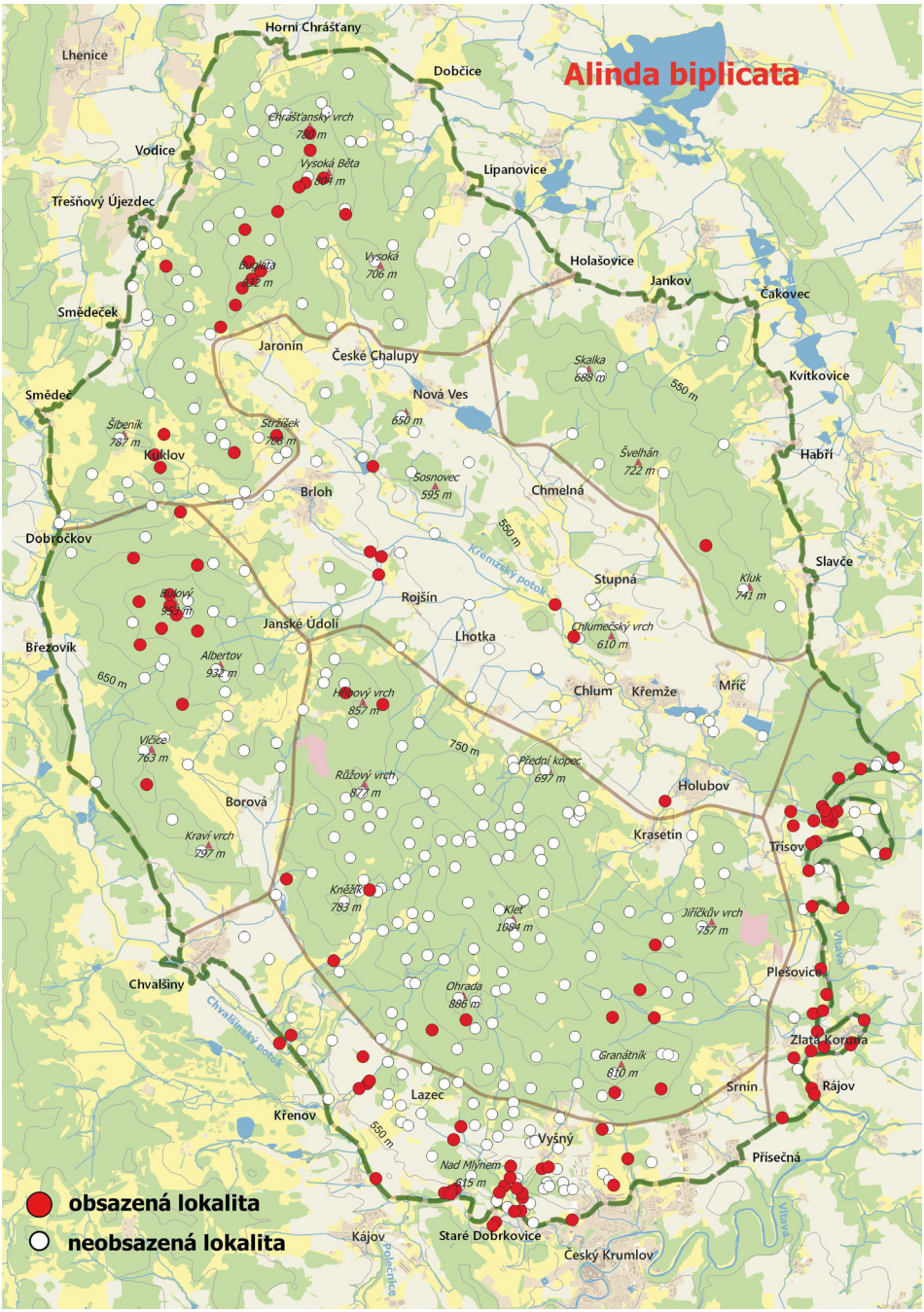

Mapa 46. Rozšíření vřetenatky obecné (*Alinda biplicata*) v CHKO Blanský les.
Map 46. Distribution of *Alinda biplicata* in the Blanský les PLA.

Mapa 47. Rozšíření vřetenky šedivé (*Bulgarica cana*), spirálovníčka zemního (*Lucilla scintilla*), sklovatky krátkonohé (*Daudebardia brevipes*), slimáčníka horského (*Semilimax kotulae*), plzáka lesního (*Arion rufus*), p. žlutopruhého (*A. fasciatus*) v CHKO Blanský les.

Map 47. Distribution of *Lucilla scintilla*, *Bulgarica cana*, *Daudebardia brevipes*, *Semilimax kotulae*, *Arion rufus*, *A. fasciatus* in the Blanský les PLA.

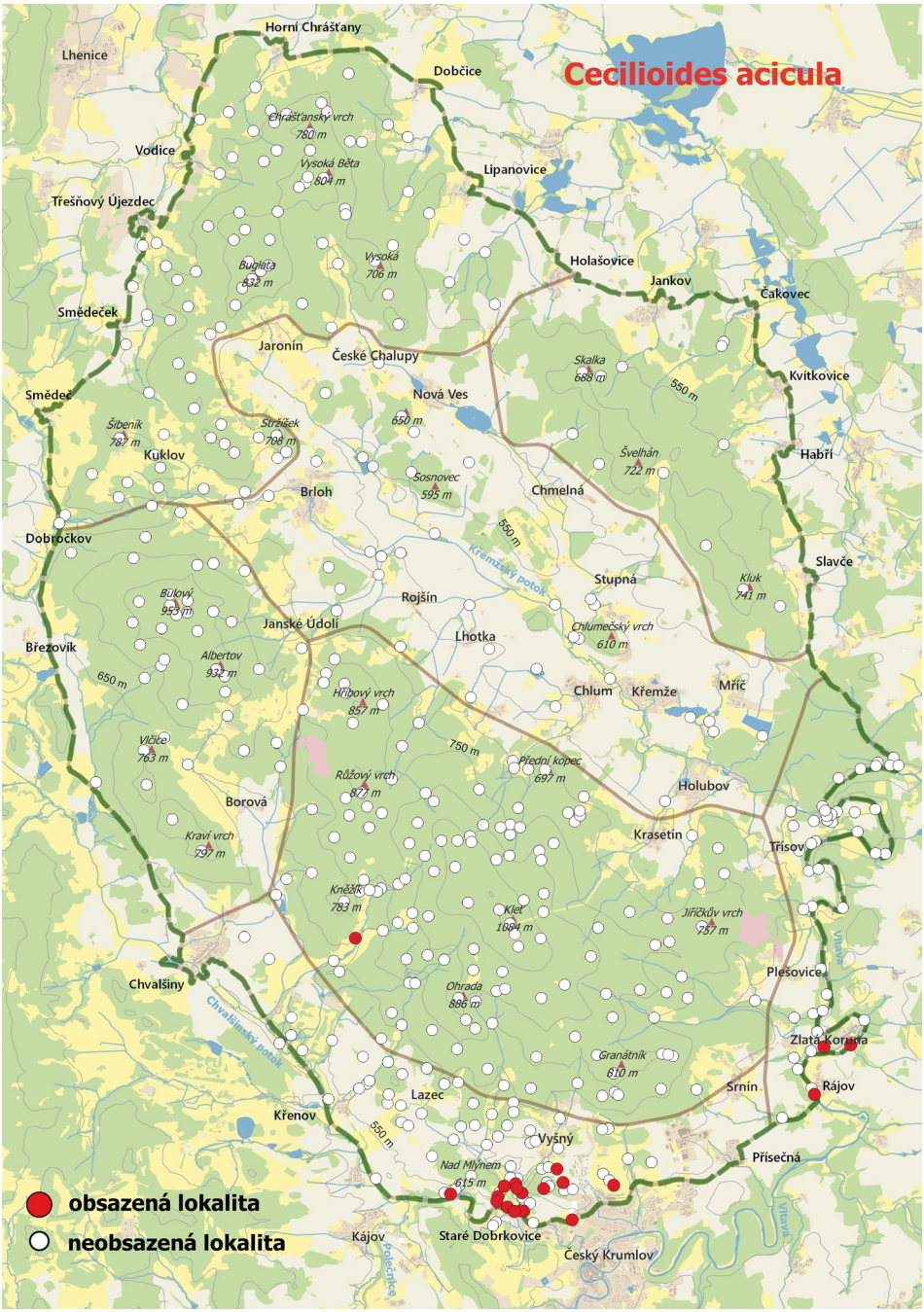

Mapa 48. Rozšíření bezočky šídlovité (*Cecilioides acicula*) v CHKO Blanský les.
Map 48. Distribution of *Cecilioides acicula* in the Blanský les PLA.

Punctum pygmaeum (Draparnaud, 1801)
boděnka malinká • LC • holarktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 49

Z výčtu lokalit je zřejmé, že tento nepatrný plž je v Blanském lese téměř všudypřítomný. Vyplývá to jednak z jeho schopnosti žít v nejrozmanitějších podmínkách, jednak ze způsobu sběru pomocí velkého množství hrabankových vzorků, které zachytí jeho drobounké ochranně zbarvené ulity, které starším sběratelům snadno unikaly. Je pravděpodobné, že podobně hojný bude i v dalších oblastech.

Lokality: A – 1, 6, 9, 10, 14, 16, 17, 18, 20, 23, 24, 25, 26, 27, 29, 31, 34, 35, 37, 40, 41, 43, 46, 49, 50, 51, 54, 55, 56, 57, 60, 63, 69, 70, 72, 75, 76, 78, 81, 83, 86, 88, 89. B – 1, 3, 4, 5, 7, 9, 12, 13, 14, 15, 17, 19, 21, 25, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 40. C – 2, 4, 6, 7, 8, 10, 15, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 27, 29, 34, 37, 38, 39, 40, 41, 47, 48, 49, 50, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 64, 67, 68, 71, 74, 75, 76, 78, 80, 81, 84, 85, 86, 89, 90, 92, 93, 94, 96, 98, 102, 103, 105, 110, 111, 113, 114, 123, 124, 127, 128, 130, 133, 134, 135, 136, 137. D – 1, 5, 6, 7, 9, 10, 11. E – 2, 3, 4, 5, 7, 10, 12, 13, 15, 16, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 31, 36. F – 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 31, 32, 33, 35, 36, 43, 45, 46. G – 2, 4, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 14, 16, 17, 19, 20, 22, 24, 26, 27, 29, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38, 40, 41, 42, 43, 45, 47, 48, 51, 52, 54, 55, 56, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 66, 69, 70, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83.

Lucilla scintilla R. T. Lowe, 1852
spirálovníček zemní • LC • severoamerický, západoevropský, středoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 47

Jediná ulitka tohoto severoamerického přistěhovalce nalezená v náplavu Vltavy pod Zlatokorunskou strouhou prozrazuje přítomnost tohoto terrikolního druhu nejspíše v nějakém parkovém objektu v Českém Krumlově nebo Zlaté Koruny či přímo v nivě Vltavy. Podobně je tomu i u nečetných dalších nálezů na našem území.

Lokality: F – 33.

Discus rotundatus (O. F. Müller, 1774)
vrásenka okrouhlá • LC • západoevropský a středoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 50

Hojný druh v přirozených podhorských i horských lesích, na četných přiměřeně zarostlých místech v kulturní krajině, místy pronikající i na silně antropicky ovlivněná, třeba i poloruderální stanoviště. Často vyhledává kamenitá místa. Vrásenka okrouhlá je středo- a západoevropský prvek, jehož výskyty na našem území řídnou směrem k východu.

Lokality: A – 6, 7, 8, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 23, 25, 28, 31, 33, 35, 44, 46, 49, 50, 52, 53, 57, 58, 66, 67, 69, 71, 72, 73, 75, 76, 78, 80, 81, 84, 85, 89. B – 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 24, 26, 27, 32, 33, 37, 39, 40. C – 2, 3, 5, 7, 11, 15, 17, 20, 23, 30, 31, 34, 35, 37, 38, 40, 43, 44, 46, 47, 48, 50, 51, 53, 54, 56, 59, 61, 63, 65, 69, 72, 74, 75, 76, 77, 78, 80, 81, 89, 90, 92, 93, 95, 96, 100, 101, 102, 103, 110, 112, 114, 115, 116, 119, 121, 122, 123, 124, 128, 130, 132, 133. D – 4, 10, 11, 12. E – 3, 7, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 23, 28, 29, 32, 33, 36. F – 1, 6, 7, 9, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 21, 22, 23, 27, 28, 33, 34, 35, 36, 37, 39, 41, 42, 44, 45, 46. G – 6, 8, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 27, 29, 32, 34, 39, 41, 42, 44, 46, 47, 52, 54, 56, 60, 61, 62, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 82, 83.

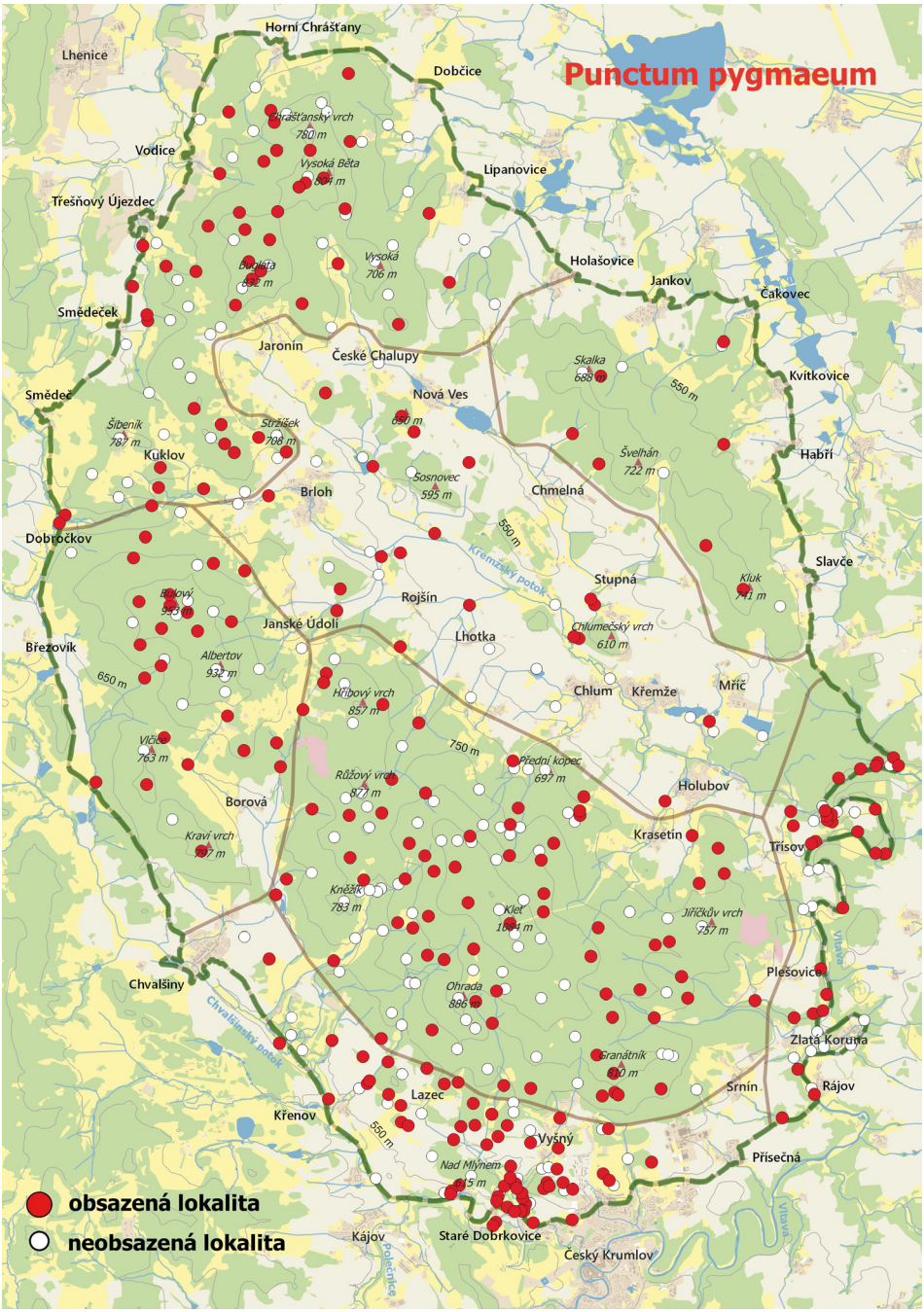

Mapa 49. Rozšíření boděnky malinké (*Punctum pygmaeum*) v CHKO Blanský les.
Map 49. Distribution of *Punctum pygmaeum* in the Blanský les PLA.

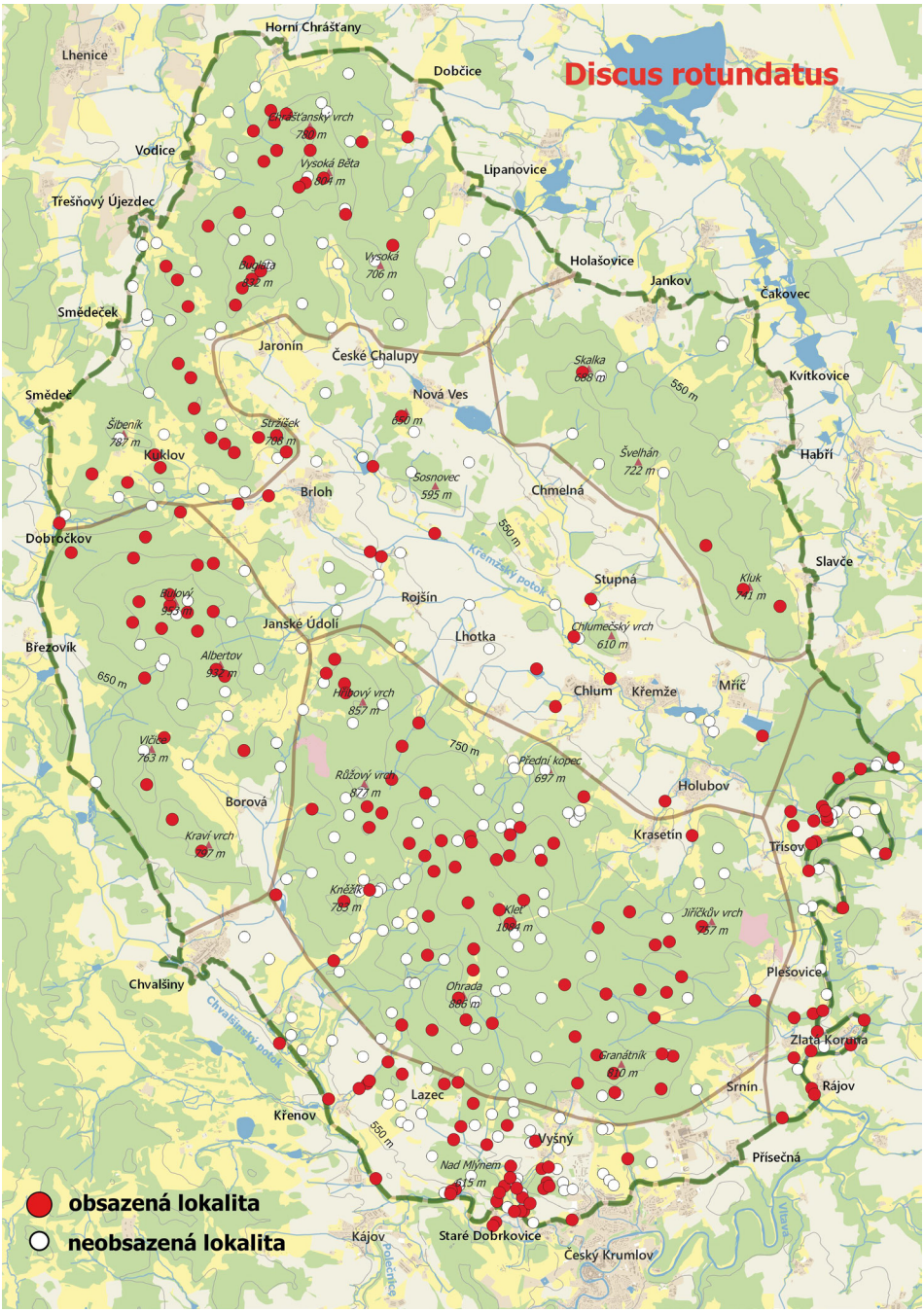

Mapa 50. Rozšíření vrásenky okrouhlé (*Discus rotundatus*) v CHKO Blanský les.
Map 50. Distribution of *Discus rotundatus* in the Blanský les PLA.

Discus ruderatus (Hartmann, 1821)
vrásenka pomezní • LC • palearktický • 1 – striktně lesní druh • mapa 51

Vrásenka pomezní je významný druh horských lesů, jak dosvědčuje četnost jeho nálezů v oblastech, kde se soustředí v pásmu nad 800 m n. m. Jedná se o typický prvek oreofytika, výskyty v nižších polohách lze považovat za relikty ze starého holocénu, v nižších polohách Blanského lesa však nebyly zjištěny.

Lokality: A – 31, 45, 71. B – 9, 11, 14, 17, 24, 29. C – 5, 9, 31, 46, 50, 51, 54, 61, 78, 83, 87, 101, 106, 111, 112, 115, 116, 124. G – 83.

Poznámka: nález v G 83 je nejspíše vyplavená fosilní ulita.

Discus perspectivus (M. von Mühlfeld, 1816)
vrásenka orlojovitá • LC • východoalpský, karpatský a balkánský • 1 – striktně lesní druh • mapa 52

Zoogeograficky významný jihovýchodní prvek zhruba cirkumpanonského rozšíření, který v Čechách dosahuje své severozápadní hranice. Žije u nás většinou ve svěžích hájích teplejších oblastí. Zde se jeho lokality soustředí na chráněných místech při Vltavě, tu a tam s přesahy do větších údolí (Kokotínský a Chvalšinský potok). V této souvislosti je pozoruhodný jeho výskyt na Slavkovském chlumku (u Slavkova, mimo sledované území) ve výšce 750–780 m n. m.

Lokality: C – 110. F – 2, 10, 11, 35, 42. G – 5.

Zonitoides nitidus (O. F. Müller, 1774)
zemounek lesklý • LC • holarktický • 9 – druh s vysokými nároky na vlhkost • mapa 53

Mokřadní a příbřežní druh vázaný na větší údolí a výtopy rybníků. V Blanském lese je poměrně řídce roztroušený, převážně ve slabých populacích. Jedná se o odolný druh zasahující v Baltské oblasti až do subpolárního pásma.

Lokality: A – 5, 8, 43, 60, 63, 87, 89. B – 1, 20, 34, 38. D – 1. E – 7, 8, 11, 20, 21, 23, 24, 28, 29, 32, 33. F – 24, 27, 28, 32, 34, 45, 46. G – 6, 18, 27, 32, 41, 62, 79.

Euconulus alderi (Grey, 1840)
kuželík tmavý • NT • středoevropský a severoevropský • 9 – druh s vysokými nároky na vlhkost • mapa 54

Charakteristický prvek mokřadů, který lze od blízce příbuzného *E. fulvus* bezpečně odlišit jen v případě živých jedinců díky černému zbarvení živočicha a vysoce lesklému hladkému povrchu ulity. Je proto pravděpodobné, že řada prázdných starších ulit uváděných u následujícího druhu *E. fulvus* je aspoň zčásti *E. alderi.*

Lokality: A – 60. B – 34, 38. C – 37. D – 6. E – 31, 33. G – 39.

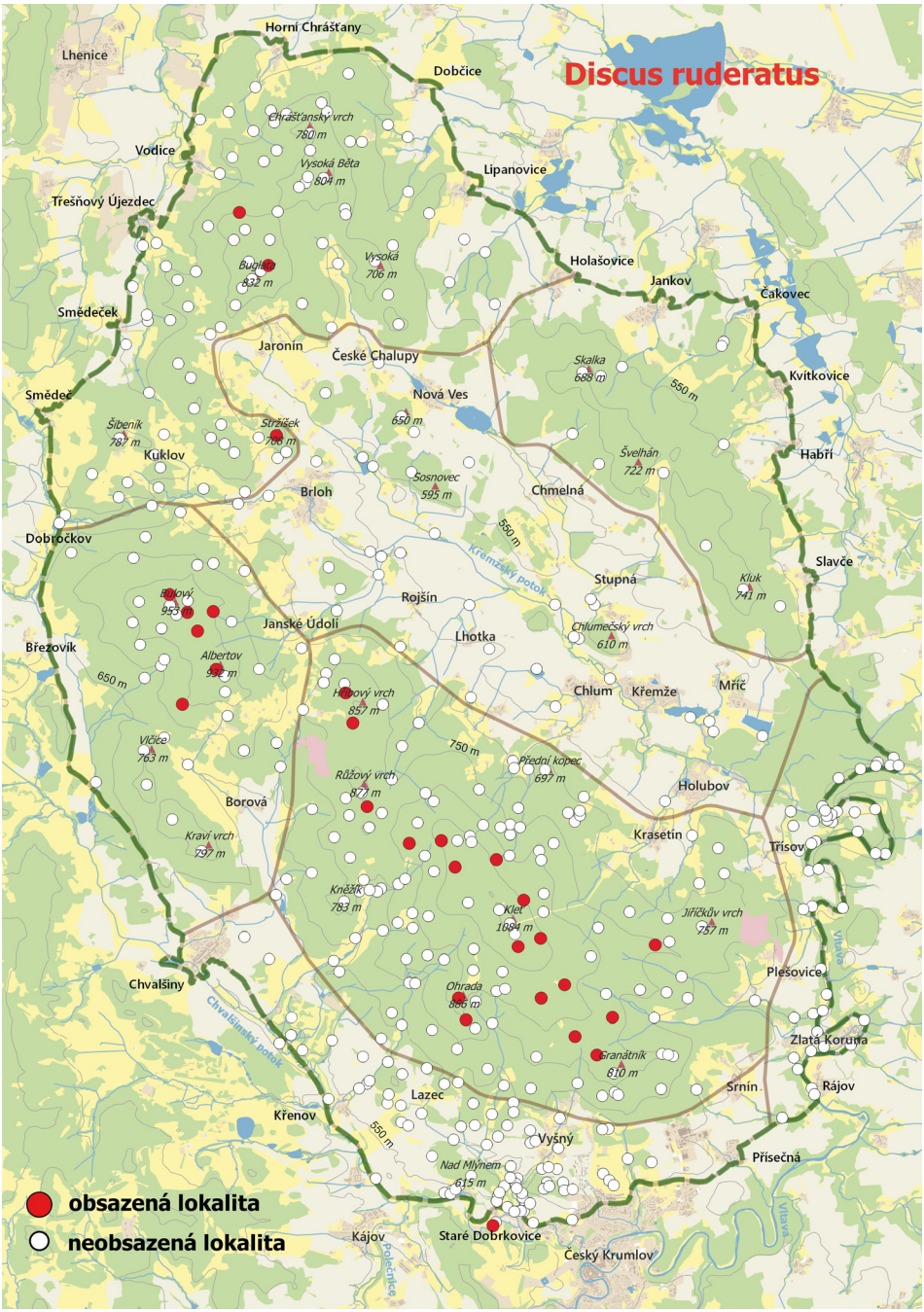

Mapa 51. Rozšíření vrásenky pomezní (*Discus ruderatus*) v CHKO Blanský les.
Map 51. Distribution of *Discus ruderatus* in the Blanský les PLA.

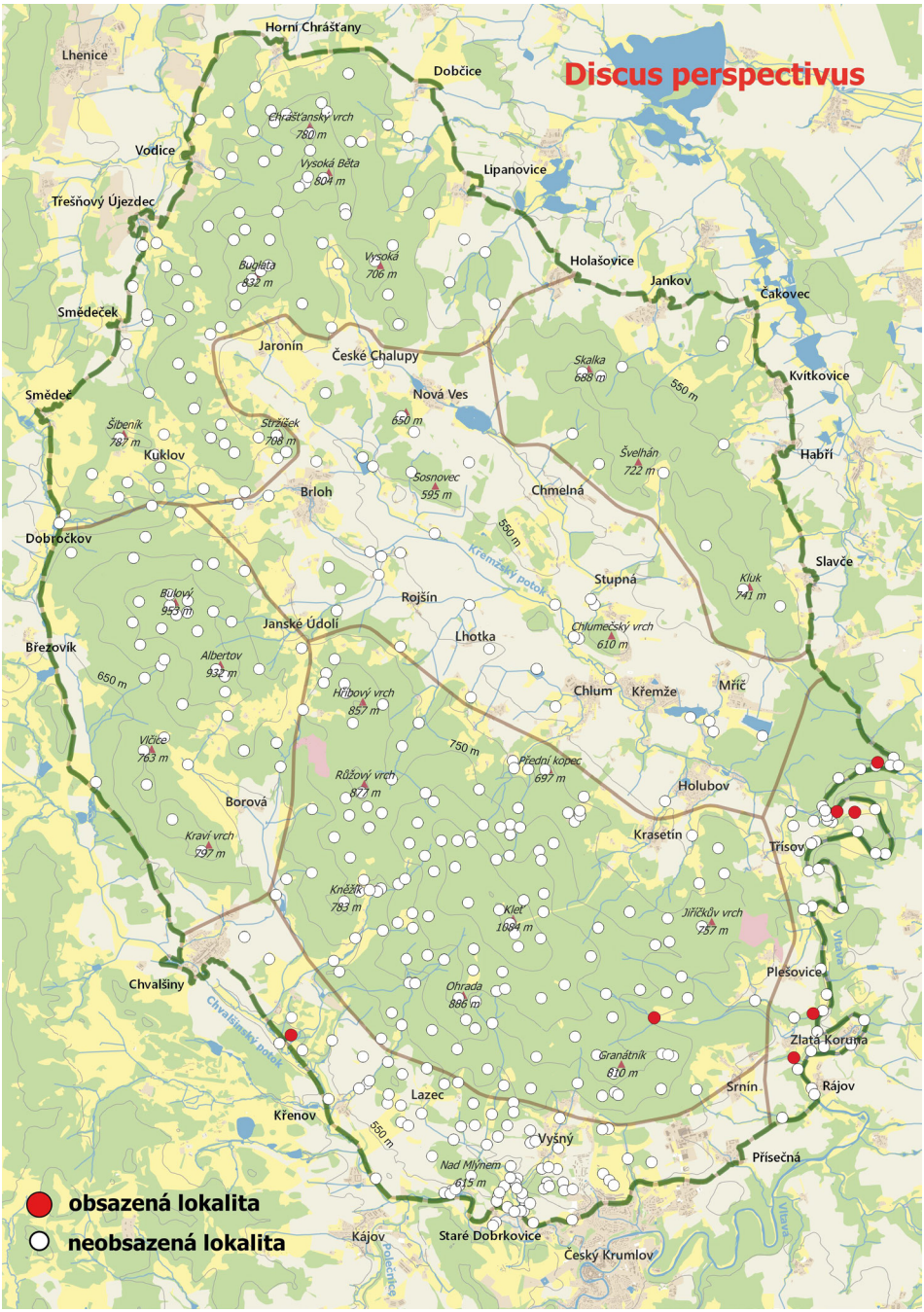

Mapa 52. Rozšíření vrásenky orlojovité (*Discus perspectivus*) v CHKO Blanský les.
Map 52. Distribution of *Discus perspectivus* in the Blanský les PLA.

Mapa 53. Rozšíření zemounka lesklého (*Zonitoides nitidus*) v CHKO Blanský les.
Map 53. Distribution of *Zonitoides nitidus* in the Blanský les PLA.

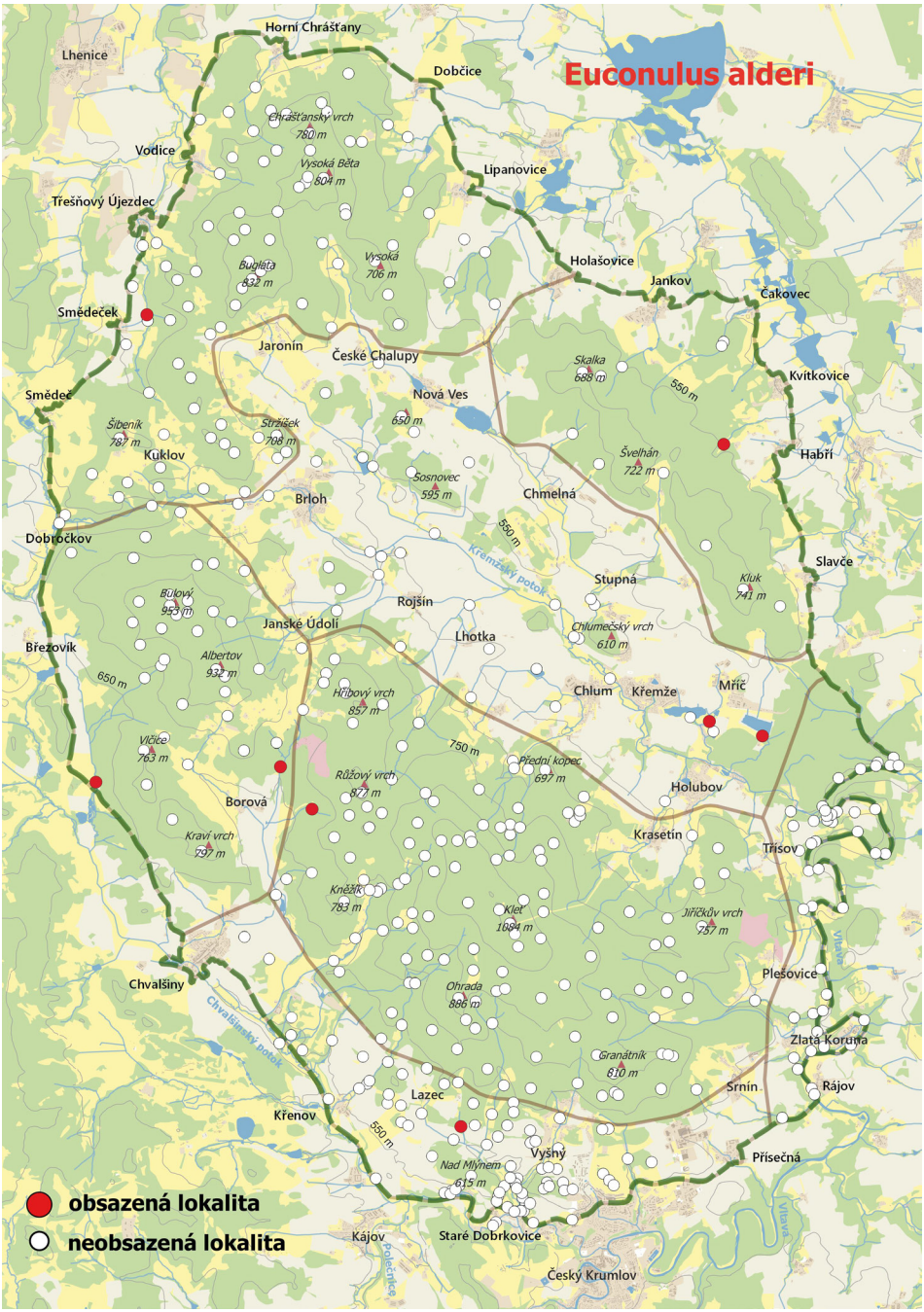

Mapa 54. Rozšíření kuželíka tmavého (*Euconulus alderi*) v CHKO Blanský les.
Map 54. Distribution of *Euconulus alderi* in the Blanský les PLA.

Euconulus fulvus (O. F. Müller, 1774)
kuželík drobný • LC • holarktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 55

Z vysokého počtu nálezů ve všech okrscích Blanského lesa je zřejmé široké ekologické spektrum, které vyhovuje tomuto druhu – od polootevřených poměrně suchých míst v nejnižších polohách až po montánní lesy, jednotlivě i ve smrkových monokulturách. Starší otřelé ulity jsou těžko rozlišitelné od předchozího druhu. Kuželík drobný je holarktický prvek, u nás souvisle rozšířený s výjimkou řidšího výskytu v černozemní zóně.

Lokality: A – 4, 6, 9, 10, 16, 19, 20, 24, 25, 27, 29, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 52, 56, 57, 60, 63, 65, 67, 68, 70, 71, 73, 75, 81, 83, 87, 89. B – 1, 2, 3, 4, 6, 7, 9, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 26, 27, 29, 31, 32, 33, 34, 37. C – 2, 4, 6, 7, 13, 15, 17, 20, 21, 22, 23, 30, 33, 34, 38, 45, 47, 48, 49, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 67, 68, 70, 74, 75, 76, 80, 81, 84, 85, 86, 88, 89, 90, 93, 94, 98, 100, 105, 108, 111, 112, 113, 114, 123, 124, 127, 129, 130, 134, 135, 136. D – 1, 3, 5, 7, 8, 9, 11. E – 2, 3, 7, 8, 11, 13, 15, 21, 23, 24, 25, 28, 32, 36. F – 1, 2, 7, 9, 12, 16, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 31, 32, 33, 34, 38, 41, 42, 43, 45, 46. G – 6, 10, 13, 17, 18, 19, 27, 31, 32, 33, 37, 41, 42, 43, 48, 52, 54, 56, 59, 61, 62, 73, 74.

Vitrea subrimata (Reinhardt, 1871)
skelnička zjizvená • LC • alpský, jihoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 56

V Blanském lese jde o typický prvek horských lesů, kde žije roztroušeně v opadance na vlhčích místech. Ve sledovaném území vykazuje určitou variabilitu. Výskyt druhu je soustředěn do Alp a Karpat, odkud přesahuje do některých pohoří České vysočiny, na jihu, při okraji Středomoří je zastoupen zvláštní rasou.

Lokality: A – 10, 16, 17, 18, 31, 35, 38, 44, 50, 57, 67, 76, 78, 81, 83. B – 2, 3, 4, 7, 12, 13, 19, 21, 25, 26, 33. C – 7, 17, 20, 22, 29, 33, 38, 47, 48, 53, 54, 57, 59, 62, 67, 68, 74, 78, 93, 94, 102, 108, 110, 111, 113. E – 23. F – 24.

Vitrea crystallina (O. F. Müller, 1774)
skelnička průhledná • LC • evropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 57

Skelnička průhledná je obyvatelka údolních niv a vlhkých olšin převážně v nižších polohách, včetně polootevřených stanovišť v Křemžské kotlině. Téměř průběžný výskyt je na Vltavě a v údolních nivách v pásmu vápenců. Těmito stanovištními nároky se liší od ostatních druhů rodu. Glaciál přečkal na našem území, v Pováží dokonce na sprašové stepi.

Lokality: A – 2, 15, 40, 43, 51, 63, 72, 86, 89. B – 1, 34, 38. C – 7, 14, 15, 23, 37, 39, 58, 62, 70, 76, 84, 88, 91, 92, 102, 103, 122, 131. E – 7, 10, 11, 15, 16, 20, 21, 23, 28, 29, 32. F – 1, 2, 8, 10, 11, 12, 17, 22, 26, 28, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 39, 42, 45. G – 4, 5, 6, 8, 14, 16, 18, 19, 24, 27, 32, 41, 42, 47, 54, 62, 73, 74, 79.

Vitrea contracta (Westerlund, 1871)
skelnička stažená • LC • západopalearktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 58

Tento drobný druh zde zachytili již staří sběratelé, avšak i dnes je zřejmé, že jde o nejvzácnějšího zástupce rodu *Vitrea* v Blanském lese, který zde žije jak ve vrcholové oblasti Buglaty a Vysoké Běty, tak terrikolně v pásmu vápenců. Oproti jiným druhům rodu *Vitrea* je schopen přežívat i v suchém subxerotermním prostředí.

Lokality: A – 20, 25, 50, 76, 79. B – 11. C – 110. F – 13. G – 51, 54, 76.

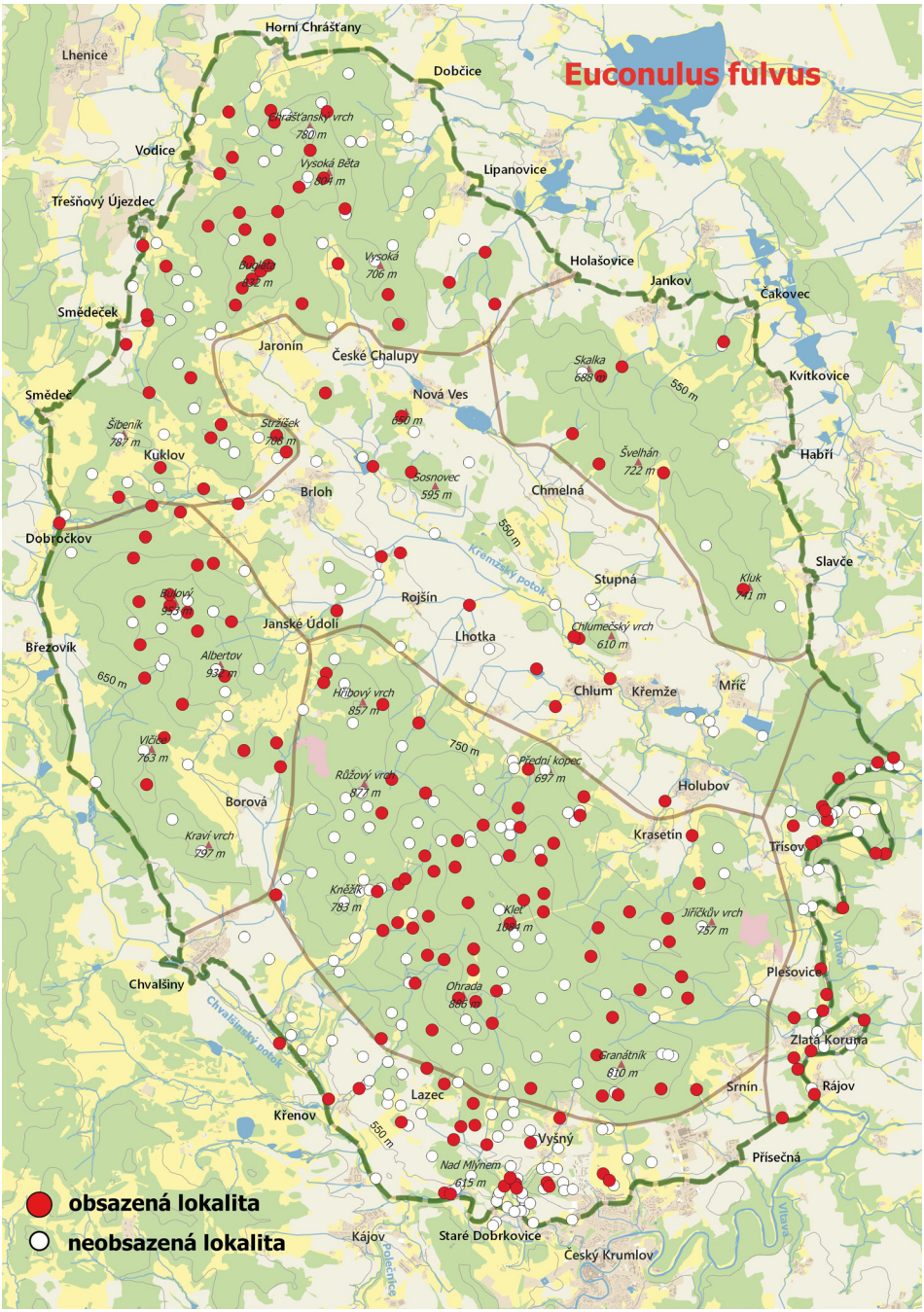

Mapa 55. Rozšíření kuželíka drobného (*Euconulus fulvus*) v CHKO Blanský les.
Map 55. Distribution of *Euconulus fulvus* in the Blanský les PLA.

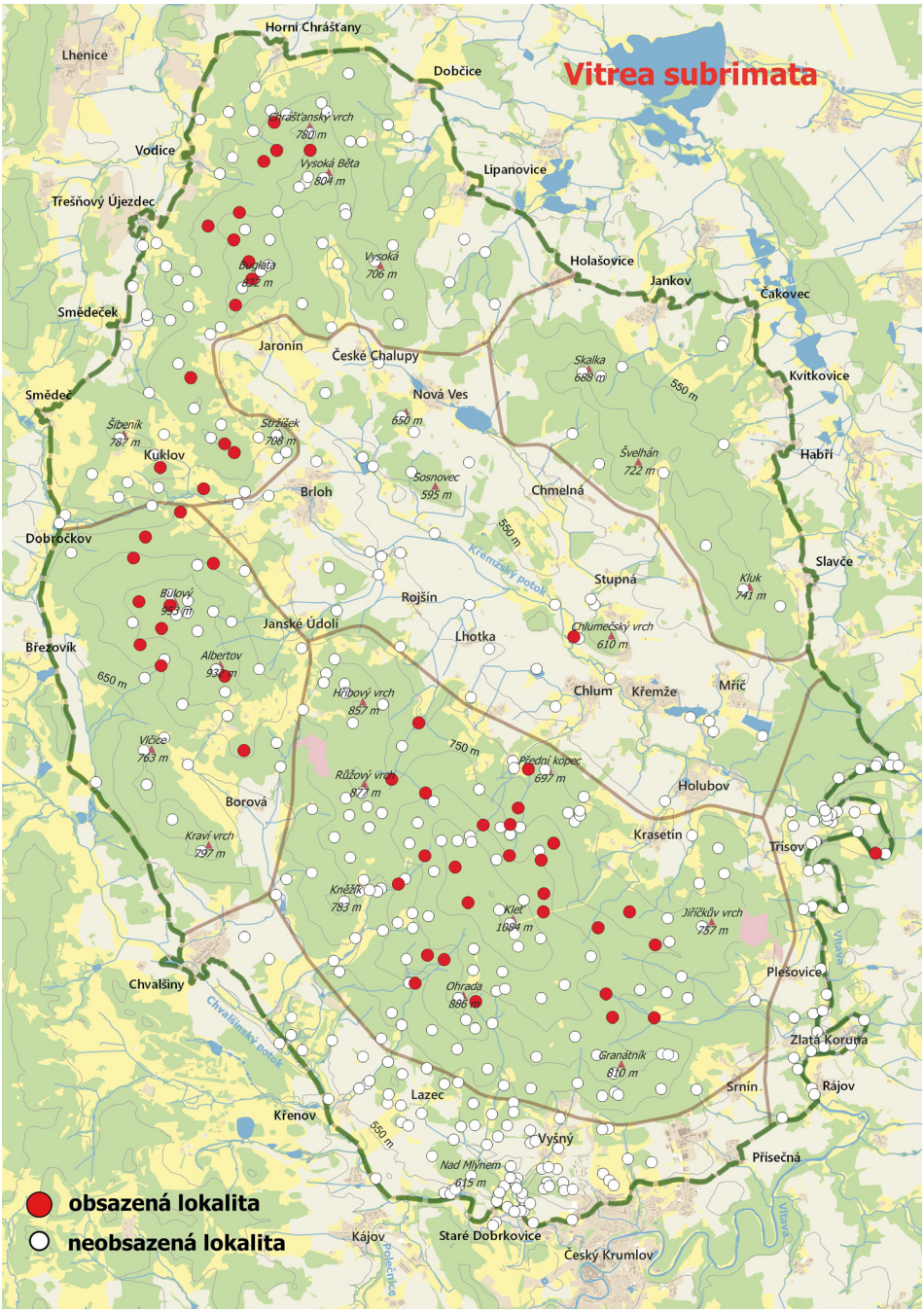

Mapa 56. Rozšíření skelničky zjizvené (*Vitrea subrimata*) v CHKO Blanský les.
Map 56. Distribution of *Vitrea subrimata* in the Blanský les PLA.

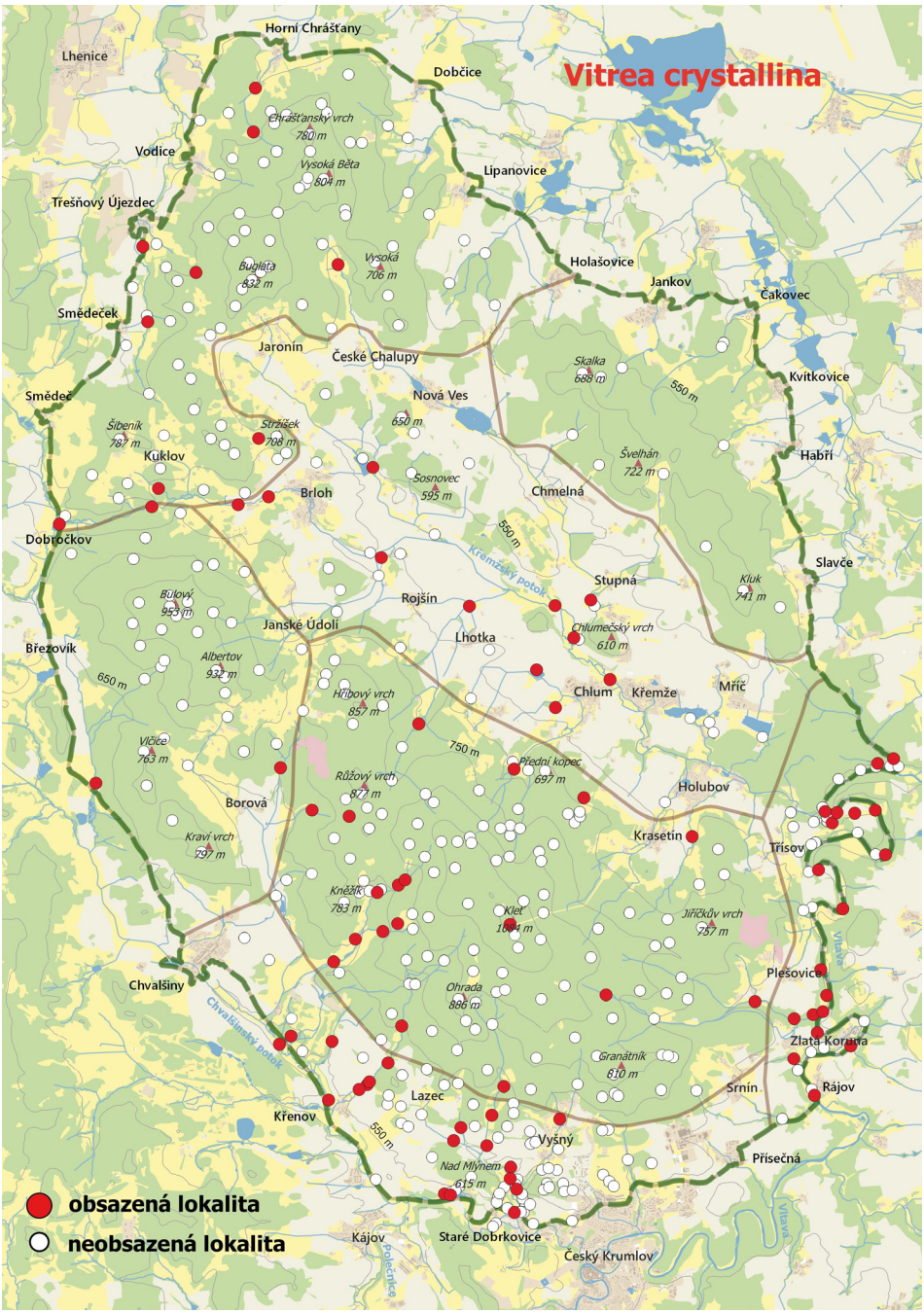

Mapa 57. Rozšíření skelničky průhledné (*Vitrea crystallina*) v CHKO Blanský les.
Map 57. Distribution of *Vitrea crystallina* in the Blanský les PLA.

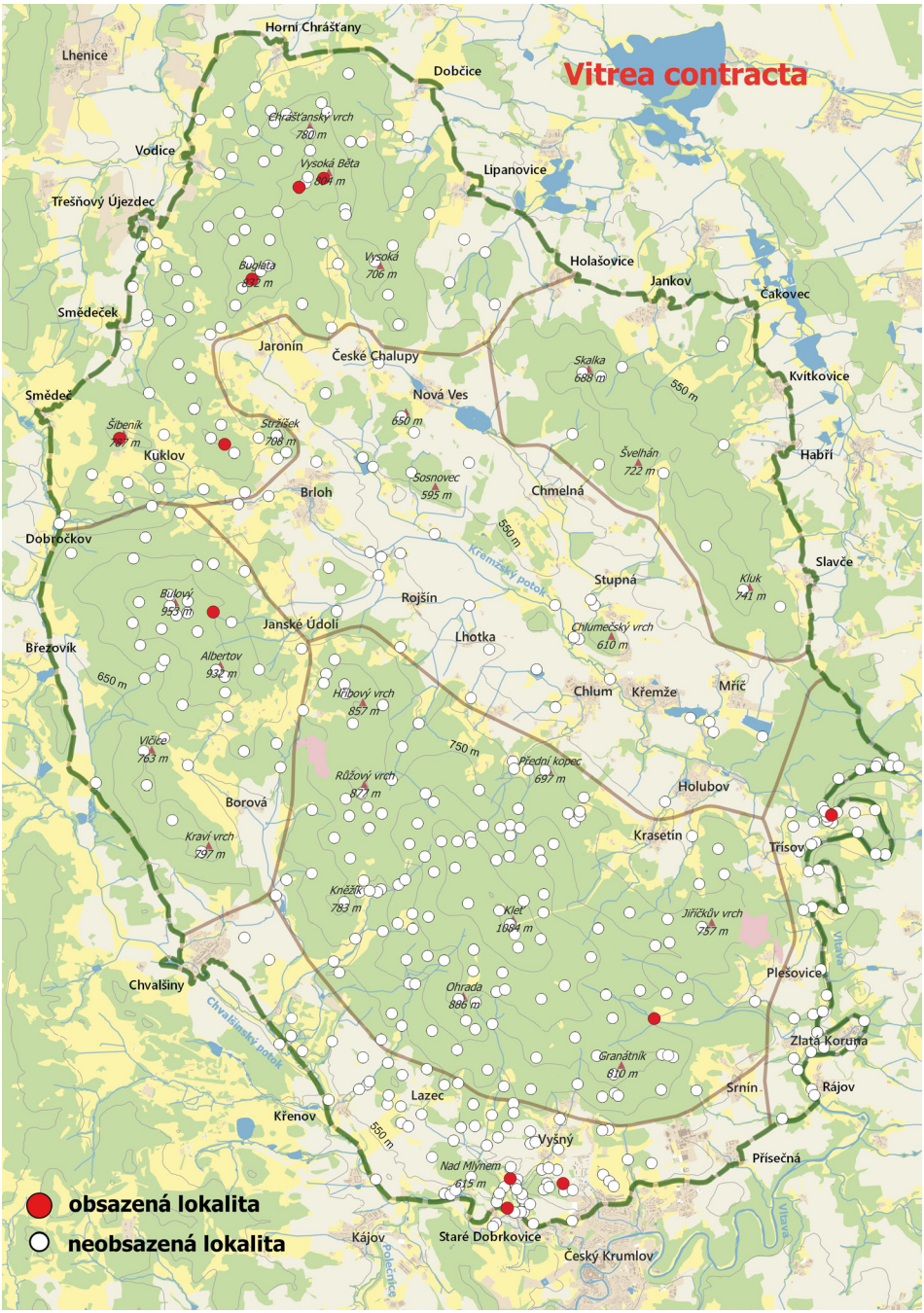

Mapa 58. Rozšíření skelničky stažené (*Vitrea contracta*) v CHKO Blanský les.
Map 58. Distribution of *Vitrea contracta* in the Blanský les PLA.

Aegopis verticillus (Lamarck, 1822)
zemoun skalní • NT • východoalpský • 1 – striktně lesní druh • mapa 59

V Blanském lese se vyskytují nejbohatší populace tohoto alpsko-dinárského prvku na území Čech s téměř souvislým výskytem od údolí Vltavy a Vyšenských kopců až do výšek mezi 800–900 m n. m. Přednost dává zarostlým stanovištím s příznivou humifikací, aniž zde projevuje výraznější vazbu na vápnitý podklad. Zajímavé je, že jeho recentní rozšíření spadá podle výpovědi fosilních nálezů až do mladší poloviny holocénu. Zemoun skalní je vůdčí prvek středoevropských interglaciálů, který v holocénu zatím nejdále k severu pronikl v Českých zemích.

Lokality: A – 4, 6, 7, 10, 11, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 28, 31, 34, 35, 37, 46, 50, 52, 54, 66, 67, 69, 71, 73, 78, 81, 85, 86. B – 1, 3, 4, 6, 7, 21, 22, 23, 25, 27, 28, 37. C – 6, 7, 11, 16, 25, 30, 34, 35, 47, 48, 50, 53, 56, 57, 58, 59, 63, 67, 69, 71, 73, 78, 90, 94, 95, 96, 97, 100, 110, 111. F – 4, 6, 7, 9, 12, 13, 14, 16, 19, 20, 21, 25, 26, 29, 31, 33, 35, 37, 39. G – 46, 47, 52, 54, 56, 61, 62, 63, 66, 72, 79, 83.

Aegopinella pura (Alder, 1830)
sítovka čistá • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 60

Drobná sítovka žijící od pahorkatin až do supramontánního stupně (chybí v černozemi). Dřívějšími badateli byla často přehlížena. V Blanském lese obývá převážně svěží až vlhčí porosty, často i menšího rozsahu v kulturní krajině. Pozoruhodná je její nepřítomnost v pásmu Kluku (D). Nečekaně vysoký počet jejích výskytů v Blanském lese souvisí s jejím přehlížením v minulosti, jak dokazuje i nedostatek údajů od starších autorů.

Lokality: A – 4, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 27, 29, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 50, 52, 56, 57, 60, 62, 63, 64, 70, 71, 73, 76, 78, 79, 83, 86, 87, 89. B – 1, 3, 4, 7, 9, 12, 13, 14, 15, 19, 20, 21, 25, 26, 27, 33, 34, 37. C – 6, 7, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 33, 35, 36, 37, 39, 40, 41, 47, 48, 49, 50, 53, 56, 57, 58, 59, 61, 62, 67, 68, 70, 74, 75, 78, 79, 84, 85, 88, 89, 92, 93, 94, 96, 99, 102, 103, 105, 108, 109, 110, 111, 113, 114, 119, 122, 124, 128, 132, 137. D – 1. E – 7, 10, 11, 15, 25, 27, 28, 36. F – 1, 2, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 22, 24, 28, 30, 31, 33, 36, 37, 42, 45, 46. G – 8, 10, 12, 14, 16, 17, 18, 24, 32, 41, 42, 47, 53, 59, 62, 74, 79, 82.

Aegopinella minor (Stabile, 1864)
sítovka suchomilná • LC • středoevropský a mediteránní • 2 – převážně lesní druh • mapa 61

Mezi sítovkami jde o druh běžně žijící i na poměrně suchých stanovištích, nezřídka subxerotermního rázu od světlých hájů až do křovin polootevřené krajiny. V Blanském lese se váže na nižší polohy. Její suchomilnost prokazuje souvislý výskyt v pásmu vápenců a do značné míry i ve skupině Buglata a Vysoká Běta. Přesné určení a odlišení od velmi podobného následujícího druhu dovolují vyspělí a živí jedinci. U nedospělých kusů bývá určení často problematické, i když pomáhá charakter prostředí sběru. Pozoruhodný je nedostatek jejích nálezů na západ i sever od Českých zemí.

Lokality: A – 1, 8, 13, 26, 29, 30, 34, 35, 46, 49, 53, 54, 56, 57, 61, 64, 65, 66, 67, 69, 71, 72, 78, 80, 81, 85. B – 28, 33, 35, 37, 40. C – 2, 16, 21, 52, 55, 59, 73, 77, 88, 96, 104, 109, 120, 126, 127, 130, 131, 136. D – 10, 11, 12. E – 2, 3, 12, 15, 17, 24, 27, 28. F – 20, 21, 25, 28, 31, 33, 45, 46. G – 1, 2, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 20, 21, 22, 23, 26, 29, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 45, 47, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 66, 69, 70, 71, 72, 75, 76, 77, 78, 79, 82.

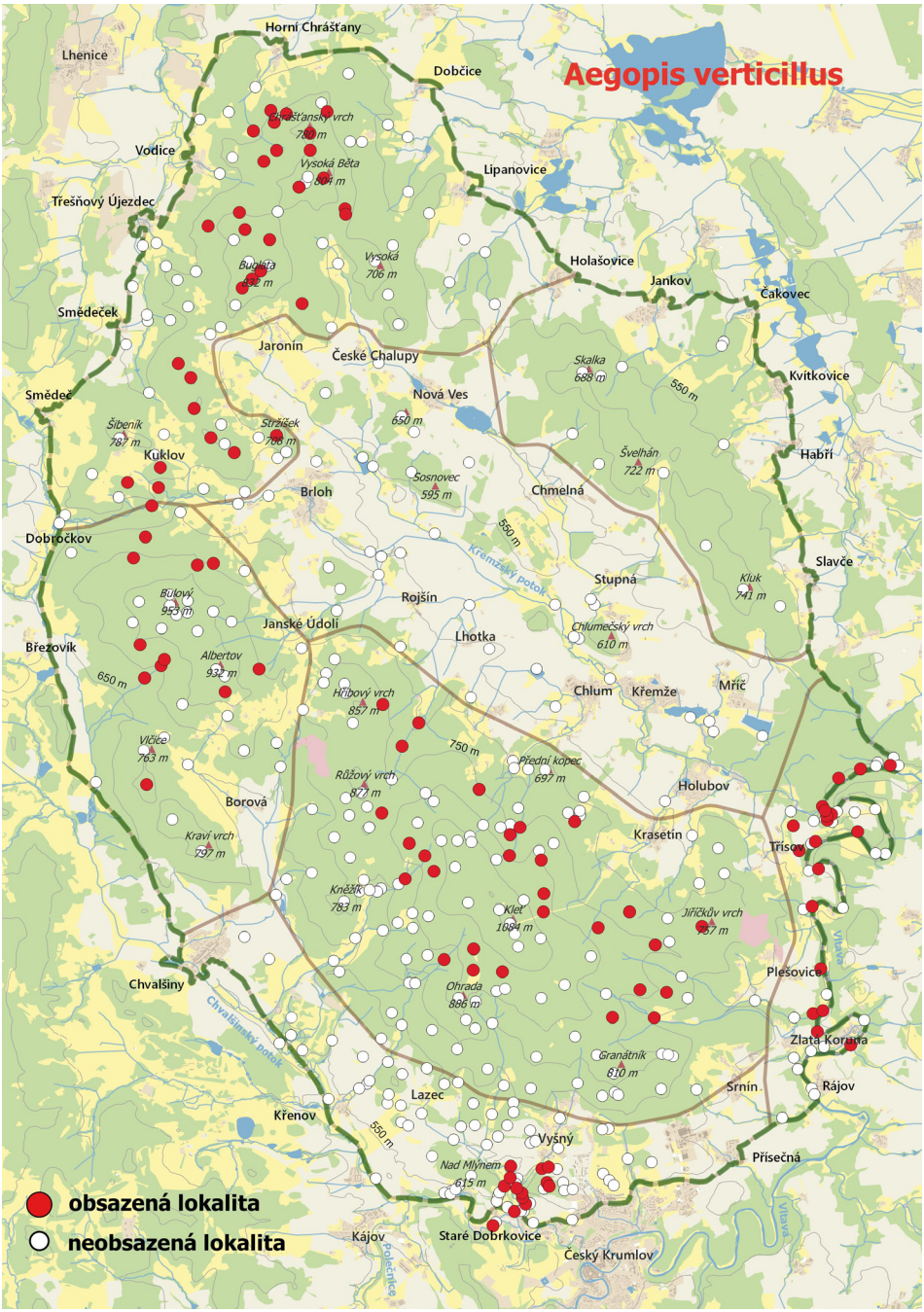

Mapa 59. Rozšíření zemouna skalního (*Aegopis verticillus*) v CHKO Blanský les.
Map 59. Distribution of *Aegopis verticillus* in the Blanský les PLA.

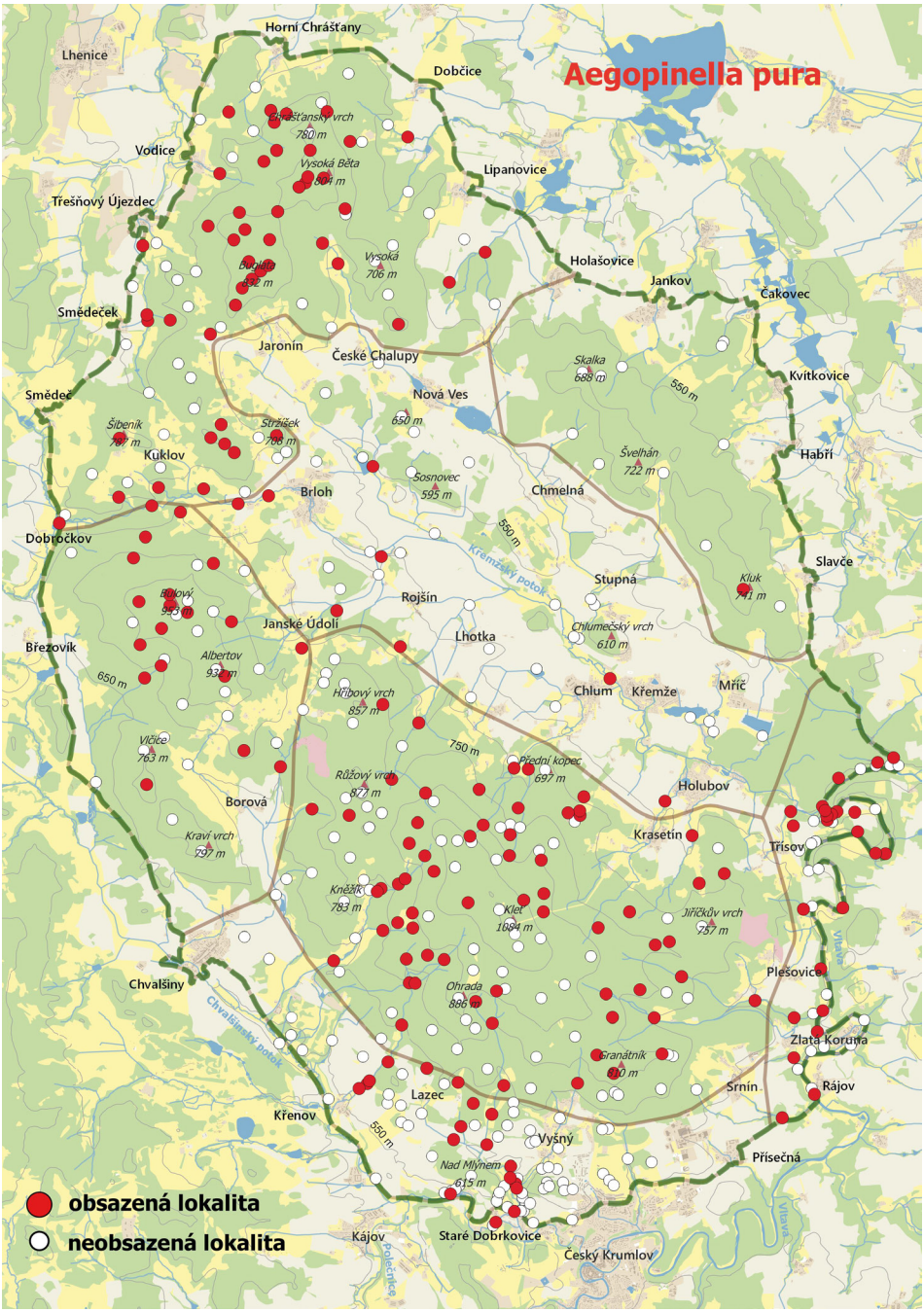

Mapa 60. Rozšíření sítovky čisté (*Aegopinella pura*) v CHKO Blanský les.
Map 60. Distribution of *Aegopinella pura* in the Blanský les PLA.

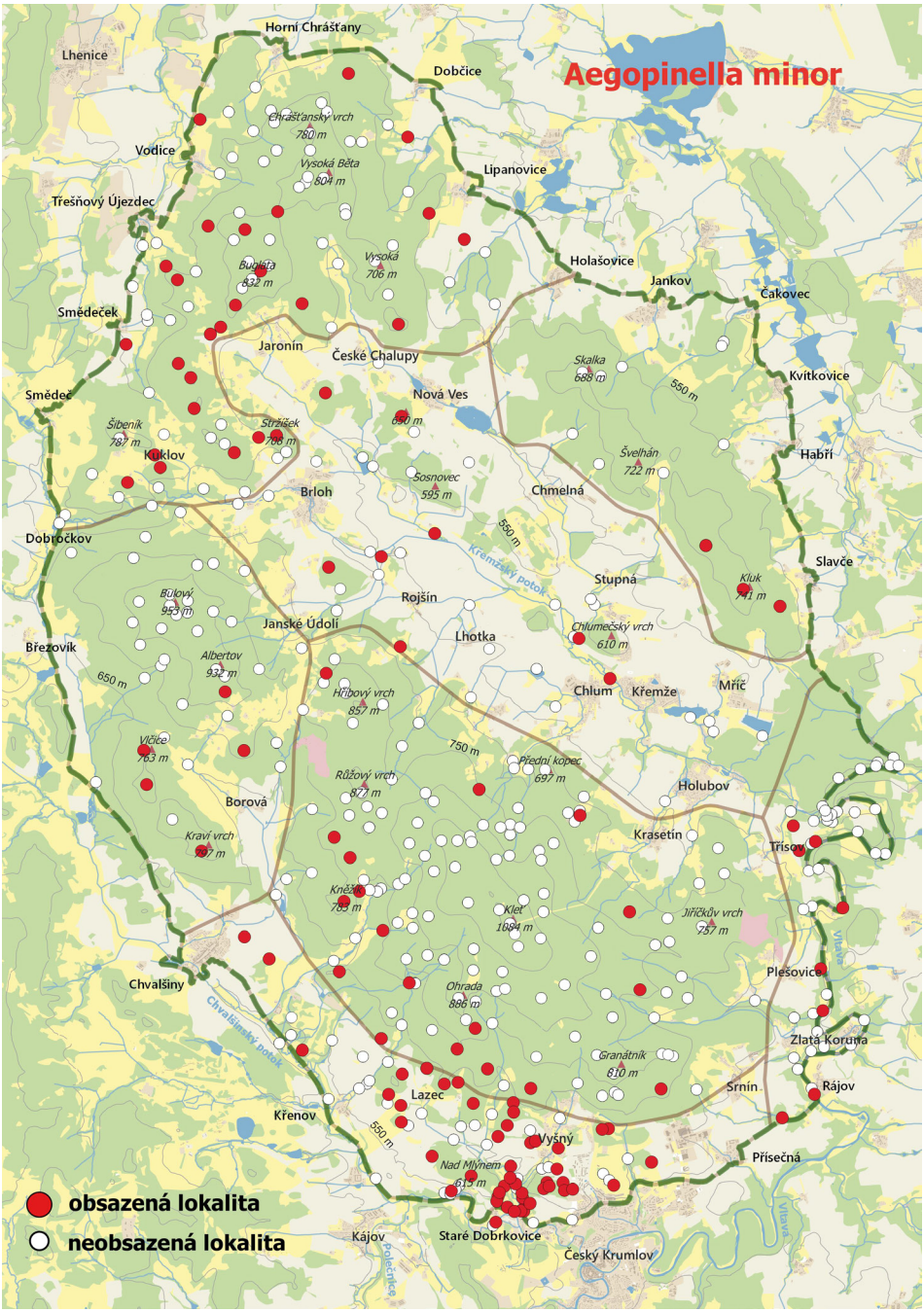

Mapa 61. Rozšíření sítovky suchomilné (*Aegopinella minor*) v CHKO Blanský les.
Map 61. Distribution of *Aegopinella minor* in the Blanský les PLA.

Aegopinella nitens (Michaud, 1831)
sítovka blyštivá • LC • alpský a středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 62

Na rozdíl od předchozího druhu dává přednost svěžím lesům od údolních niv až do supramontánního stupně, kde se soustředí na vlhčinách, často v okolí průsaků a v různých sníženinách. Většina nálezů pochází z horských masivů a údolí Vltavy, jinak se vyskytuje celkem pořídku. Spolu s předchozím druhem jde o typické zástupce malakofauny v oblasti Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny.

Lokality: A – 4, 6, 7, 10, 12, 14, 15, 16, 20, 21, 23, 25, 27, 28, 29, 33, 38, 44, 46, 50, 52, 57, 73, 76, 79, 84, 89. B – 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19, 21, 22, 23, 25. C – 11, 16, 17, 20, 23, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 47, 48, 50, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 63, 67, 68, 72, 74, 76, 78, 81, 84, 86, 89, 90, 92, 93, 94, 95, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 108, 110, 111, 112, 114, 116, 117, 118, 119, 121, 128, 132, 133, 134, 137. D – 4. E – 23, 36. F – 1, 2, 6, 7, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 19, 24, 35, 36, 37, 41, 43. G – 24, 42, 67, 73, 74, 83.

Nesovitrea hammonis (Strøm, 1765)
blyštivka rýhovaná • LC • holarktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 63

Nejhojnější zonitid Blanského lesa žijící na vlhčích místech v široké škále stanovišť od terestrických, někdy i sušších trávníků v kulturní krajině po údolní a různé lesní vlhčiny, často i v silněji kyselém prostředí. Nezvykle hojný výskyt v Blanském lese souvisí s jejím přehlížením i pomíjením různých drobných stanovišť v kulturní krajině. Blyštivka rýhovaná je odolný druh zasahující na vysoký sever, který přežil glaciál na našem území.

Lokality: A – 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 22, 24, 29, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 51, 57, 60, 62, 63, 68, 70, 83, 87, 88, 89. B – 1, 3, 5, 8, 9, 13, 14, 15, 17, 18, 20, 26, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 38. C – 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 34, 36. 37, 39, 40, 49, 53, 54, 56, 58, 60, 61, 62, 64, 66, 68, 69, 70, 71, 74, 75, 76, 78, 79, 80, 84, 85, 89, 91, 93, 94, 103, 105, 108, 111, 113, 114, 122, 123, 124, 129, 130, 134, 135, 136. D – 1, 3, 5, 6, 7, 8, 9. E – 1, 2, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 28, 29, 31, 32, 36. F – 1, 2, 5, 6, 7, 8, 10, 12, 17, 19, 22, 24, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 39, 40, 42, 45, 46. G – 1, 4, 5, 6, 8, 12, 13, 16, 18, 19, 24, 26, 27, 31, 32, 33, 36, 38, 40, 41, 42, 48, 50, 53, 59, 62, 69, 72, 73, 74, 78, 79, 81.

Oxychilus cellarius (O. F. Müller, 1774)
skelnatka drnová • LC • západoevropský a středoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 64

Žije roztroušeně na středně vlhkých, místy i sušších místech v hájích a křovištích, případně v zarostlých koutech v kulturní krajině, někdy na její periférii. Výskyty se soustředí v nejnižších polohách. Jde o novodobého přistěhovalce, který okrajově proniká na polopřírodní stanoviště, což může vyvolávat dojem, že jde o autochtonní druh. Současné rozšíření skelnatky drnové potvrzuje, že jde původně o jihoevropsko-atlantský prvek.

Lokality: A – 43, 60, 63, 65, 80, 89. B – 30. C – 23, 37, 66, 80. E – 15, 16, 23, 28, 36. F – 10, 12, 14, 33, 45, 46. G – 6, 11, 14, 30, 32, 34, 42, 44, 48, 50, 52, 54, 61, 62, 65, 71, 74, 79.

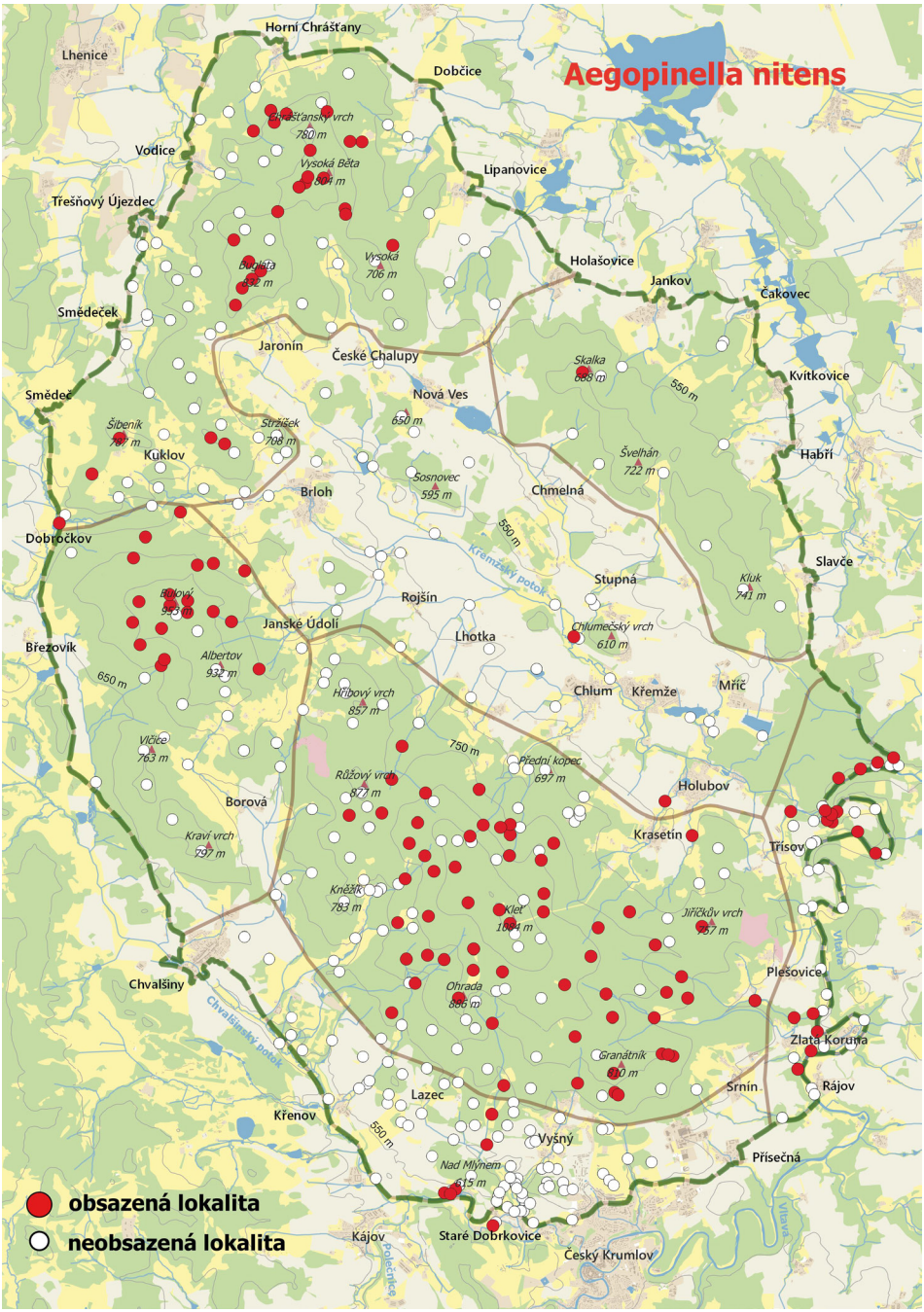

Mapa 62. Rozšíření sítovky blyštivé (*Aegopinella nitens*) v CHKO Blanský les.
Map 62. Distribution of *Aegopinella nitens* in the Blanský les PLA.

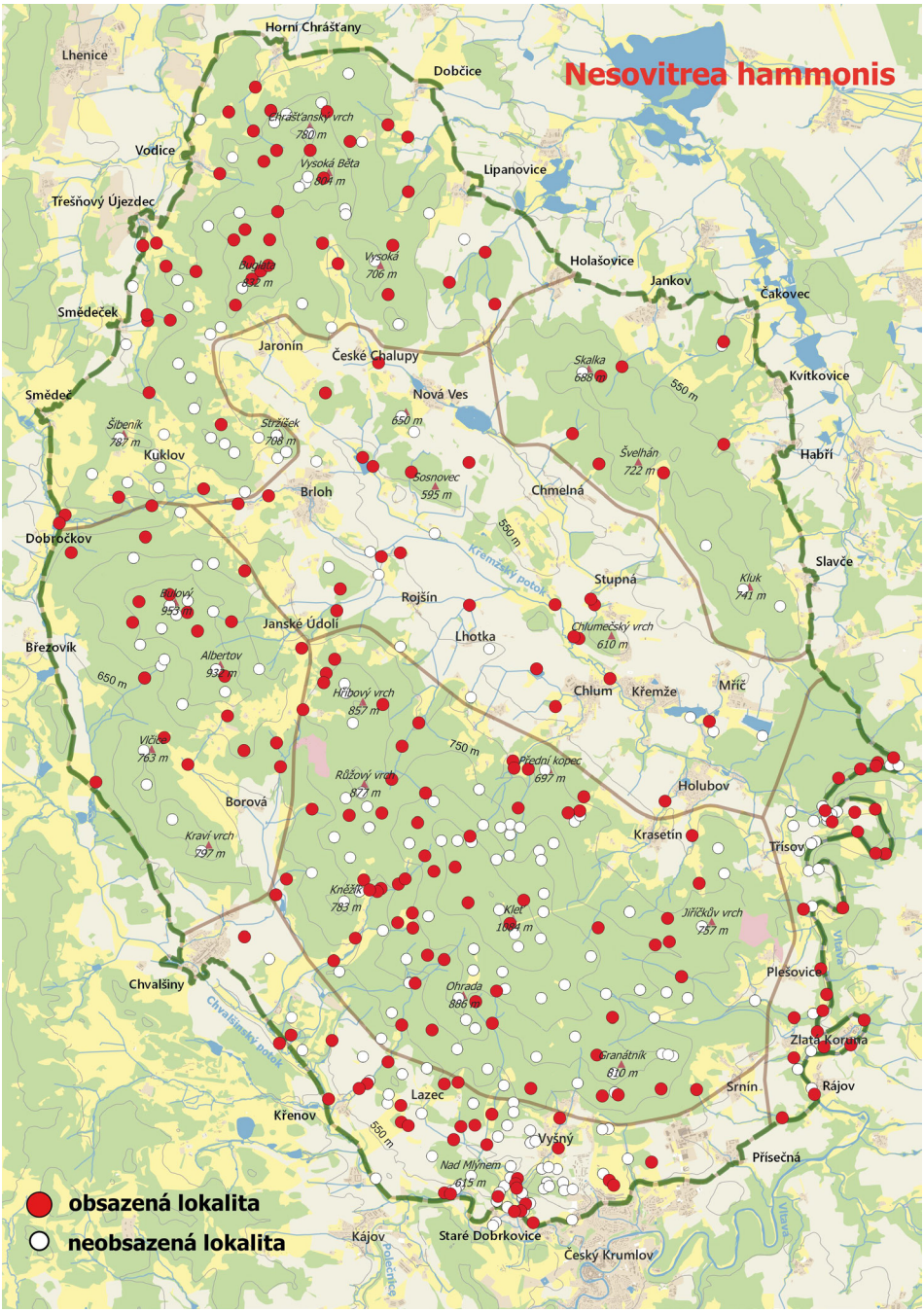

Mapa 63. Rozšíření blyštivky rýhované (*Nesovitrea hammonis*) v CHKO Blanský les.
Map 63. Distribution of *Nesovitrea hammonis* in the Blanský les PLA.

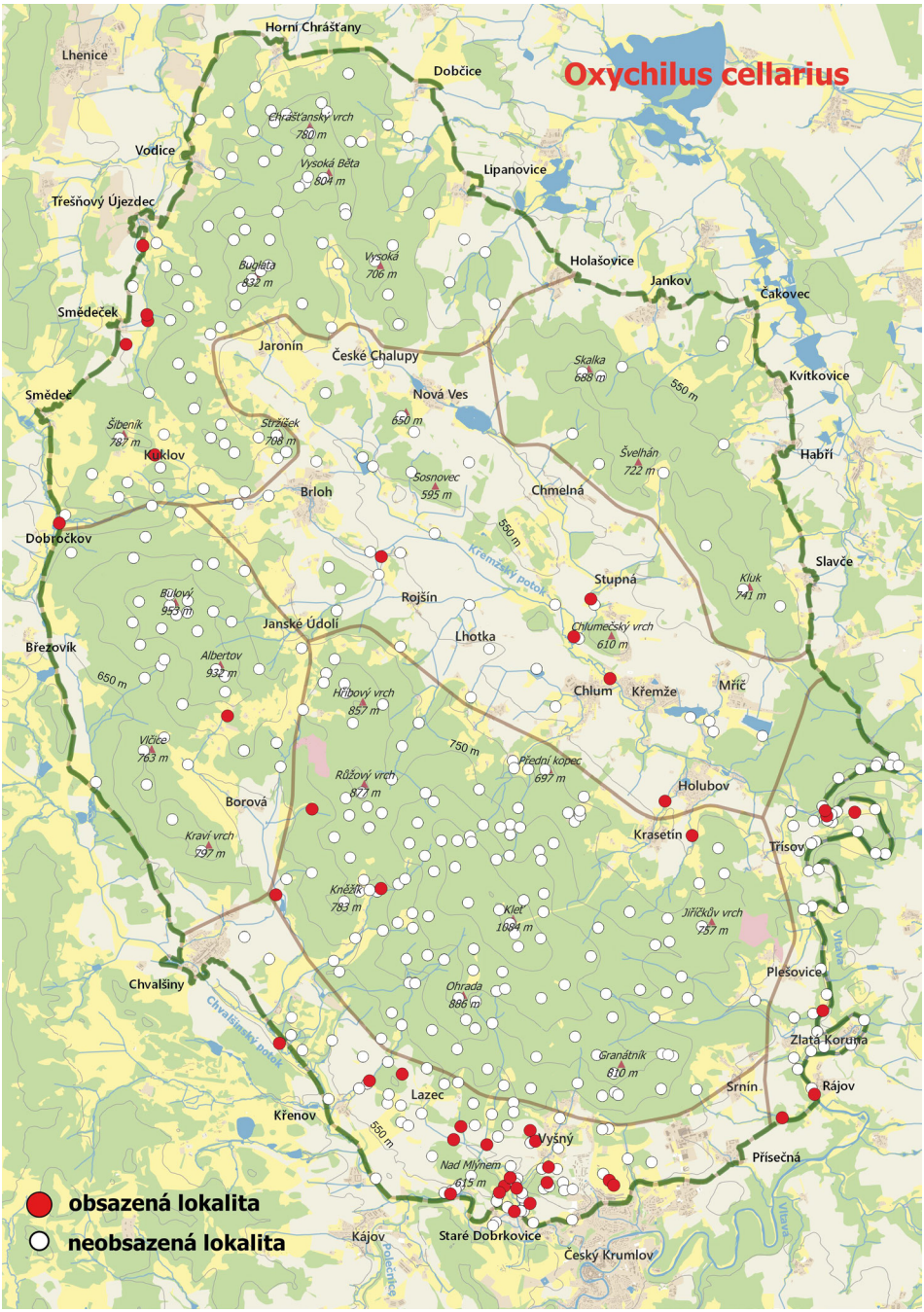

Mapa 64. Rozšíření skelnatky drnové (*Oxychilus cellarius*) v CHKO Blanský les.
Map 64. Distribution of *Oxychilus cellarius* in the Blanský les PLA.

Oxychilus depressus (Sterki, 1880)
skelnatka stlačená • LC • alpský a karpatský • 1 – striktně lesní druh • mapa 65

Skelnatka stlačená se vyskytuje roztroušeně, většinou v jednotlivých exemplářích, v lesních sutích a balvaništích. Větší soustředění lokalit je ve skupině Buglaty a Vysoké Běty, v masivu Kleti a v údolí Vltavy. Starší sběratelé ho nerozlišovali od *O. glaber*. Patří k významným druhům regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny, který jako jediný zástupce rodu přežil glaciál na našem území.

Lokality: A – 3, 10, 29, 31, 45, 50, 53, 56, 58, 61, 66, 67, 69, 81, 83, 85. B – 2, 33, 40. C – 2, 4, 5, 27, 35, 43, 48, 50, 62, 74, 76, 77, 86, 117, 120, 126, 127, 128, 130, 136. D – 11. E – 3. F – 3, 9, 12, 13, 14, 16, 20, 21, 23, 28. G – 10, 37, 54, 61, 80.

Daudebardia rufa (Draparnaud, 1805)
sklovatka rudá • LC • středoevropský a jihoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 66

Žije jednotlivě, tu a tam v silnějších populacích v údolí Vltavy, kde je v lesní opadance pravděpodobně souvisle rozšířena a odkud zasahuje na přilehlé úpatí Kleti. Sklovatka rudá je masožravý druh, který údolím Vltavy zasahuje až ku Praze. Jeho rozšíření je podobné jako u prvků vyskytujících se v regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny s mírným přesahem na západ.

Lokality: C – 78, 89, 92. F – 1, 2, 3, 6, 7, 10, 13, 16, 22, 28, 30, 34, 36, 46. G – 80.

Daudebardia brevipes (Draparnaud, 1805)
sklovatka krátkonohá • VU • středoevropský a jihoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 47

Vyskytuje se vzácně v jednotlivých exemplářích v údolí Vltavy na stejných místech jako předchozí druh. V našich zemích je hojnější na východě.

Lokality: F – 2, 6, 7, 30.

Semilimax semilimax (J. Férussac, 1802)
slimáčník táhlý • LC • alpský a středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 67

V opadance horských a podhorských lesů je běžně rozšířený. Snáší i negativní změny lesních kultur, jak dokládají jeho nálezy v pásmu Kluku. Slimáčník táhlý je významný druh regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny.

Lokality: A – 1, 6, 8, 9, 10, 11, 18, 25, 27, 29, 31, 32, 34, 35, 44, 46, 47, 49, 50, 56, 60, 63, 66, 67, 68, 70, 75, 76, 83, 84. B – 1, 2, 3, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17, 19, 24, 29, 31, 32, 37, 39. C – 2, 6, 7, 13, 15, 16, 17, 19, 21, 22, 28, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 41, 44, 46, 47, 49, 50, 52, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 62, 67, 74, 75, 76, 78, 80, 85, 89, 90, 92, 93, 94, 95, 96, 100, 102, 108, 110, 114, 120, 121, 128, 129, 131, 133, 134, 135. D – 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11. E – 3, 7, 11, 23, 27, 36. F – 1, 7, 15, 17, 22, 26, 30, 32, 35, 36, 42, 44. G – 4, 8, 19, 22, 32, 39, 41, 42, 47, 56, 61, 62, 73, 83.

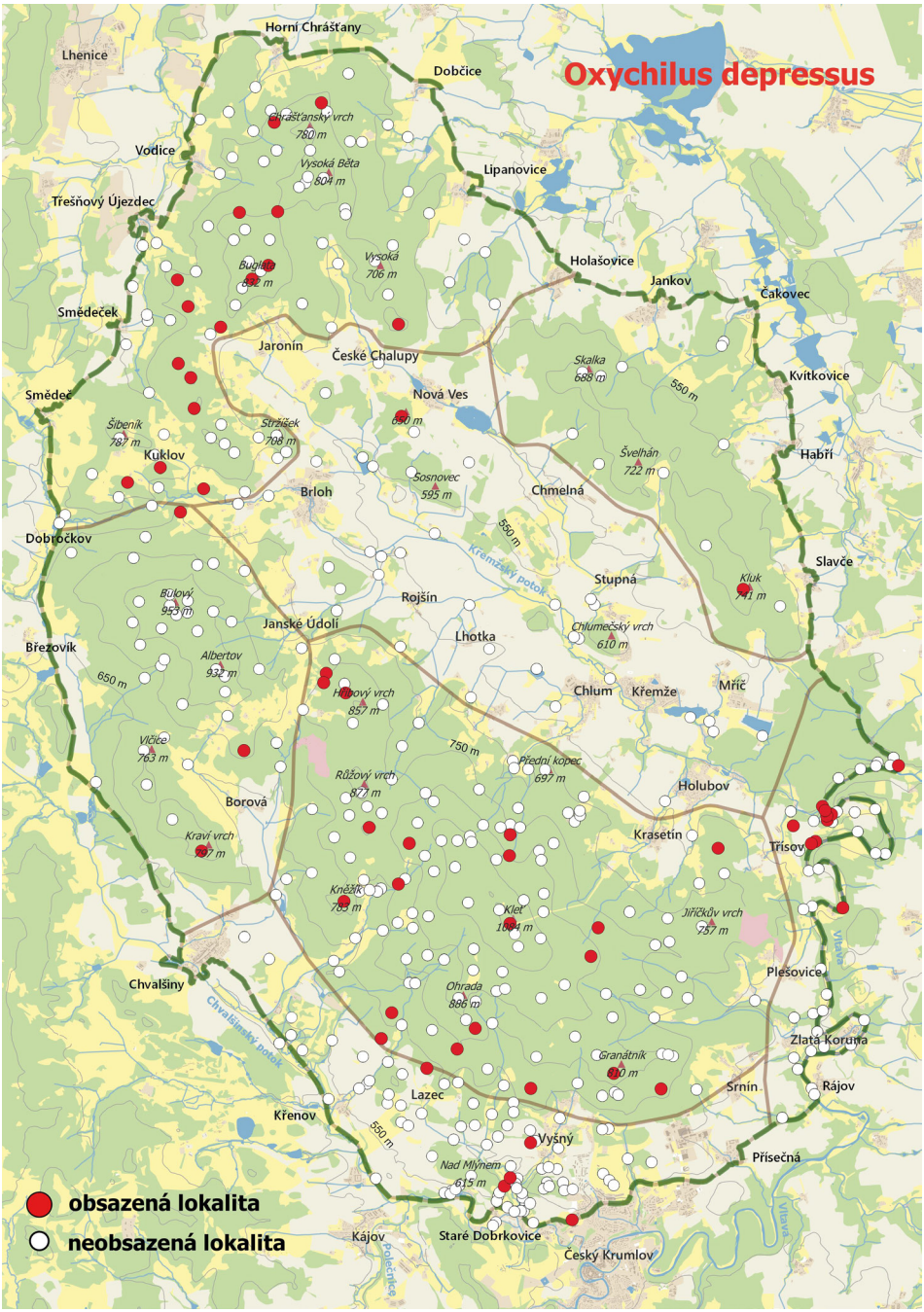

Mapa 65. Rozšíření skelnatky stlačené (*Oxychilus depressus*) v CHKO Blanský les.
Map 65. Distribution of *Oxychilus depressus* in the Blanský les PLA.

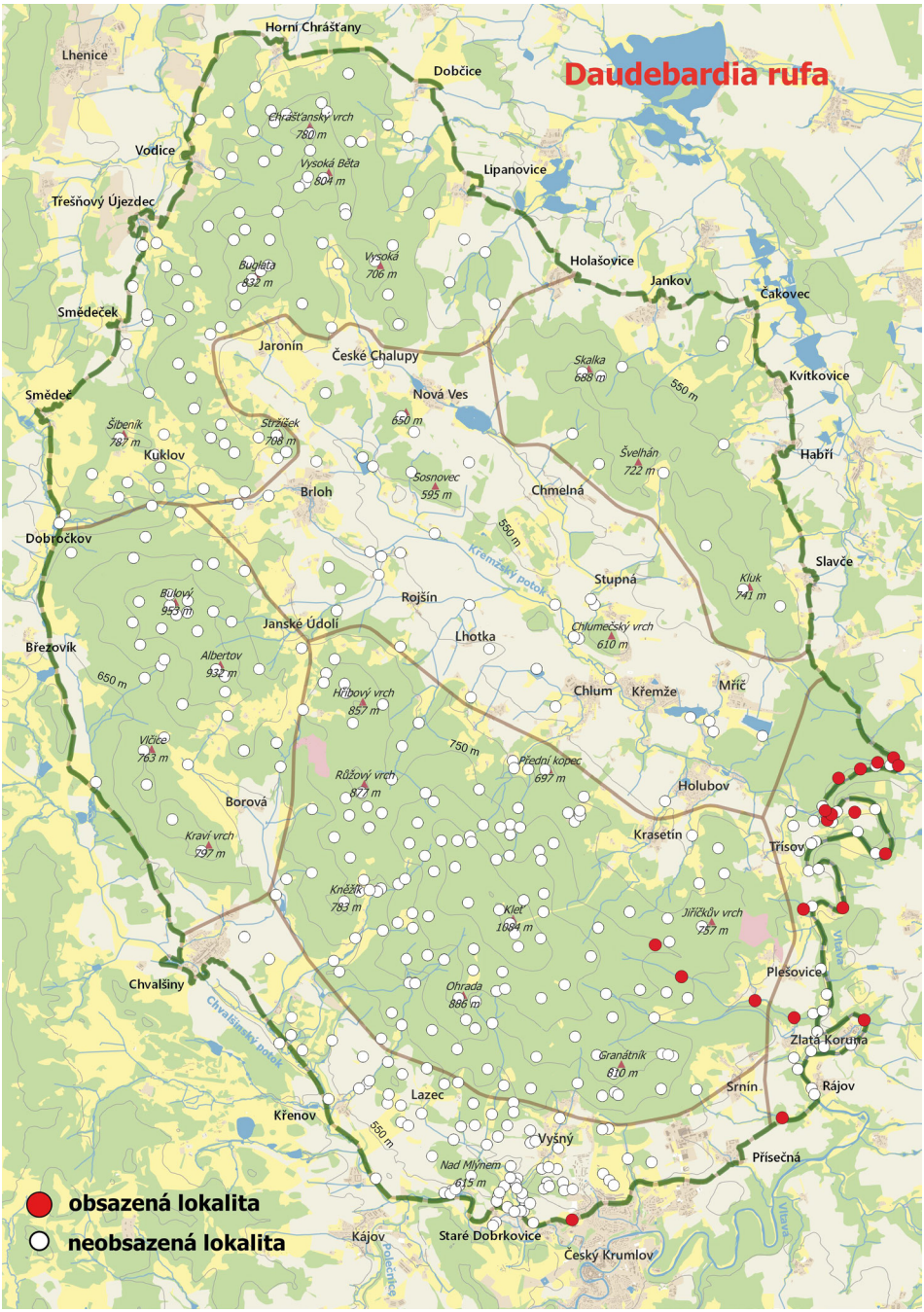

Mapa 66. Rozšíření sklovatky rudé (*Daudebardia rufa*) v CHKO Blanský les.
Map 66. Distribution of *Daudebardia rufa* in the Blanský les PLA.

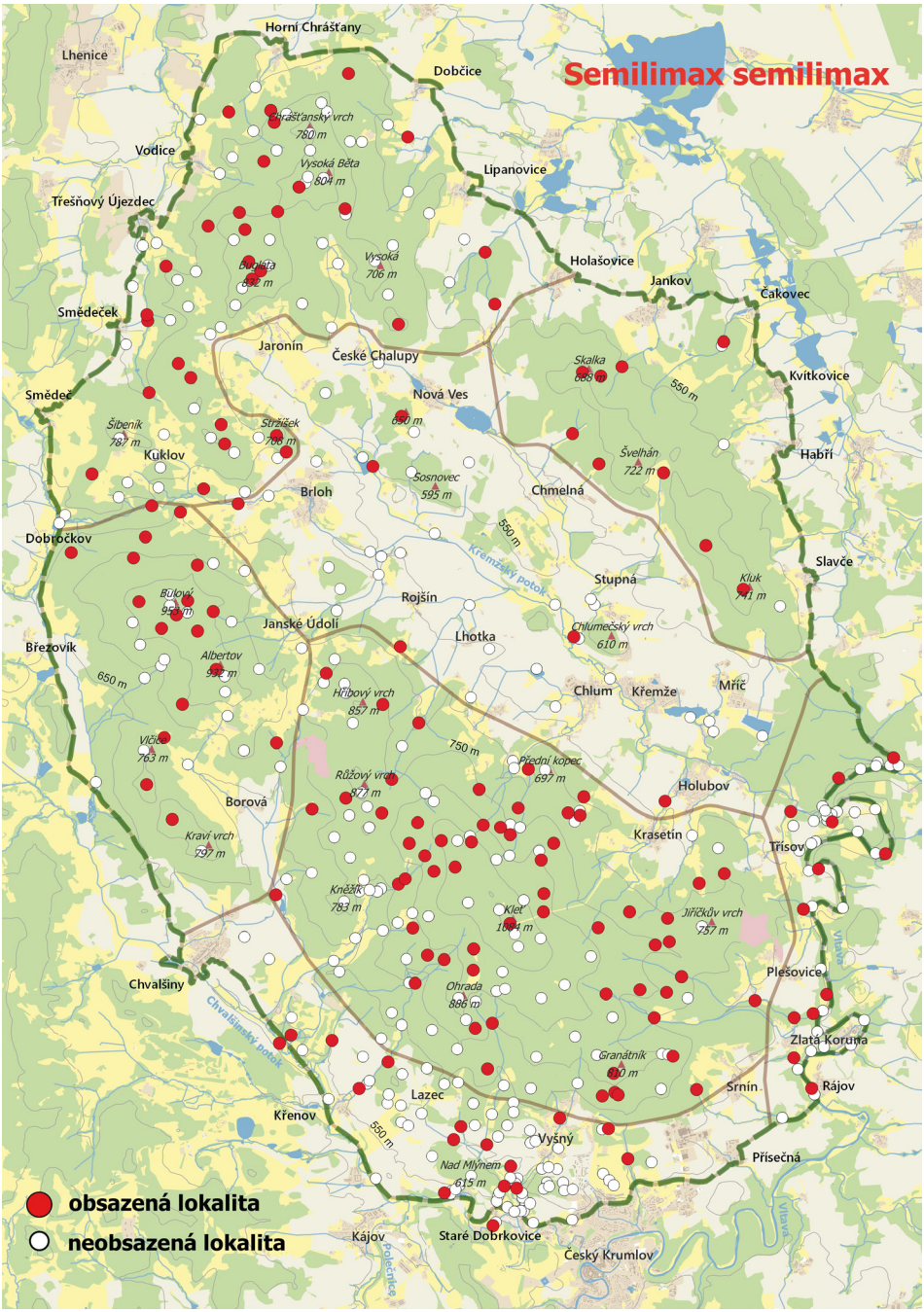

Mapa 67. Rozšíření slimáčníka táhlého (*Semilimax semilimax*) v CHKO Blanský les.
Map 67. Distribution of *Semilimax semilimax* in the Blanský les PLA.

Semilimax kotulae (Westerlund, 1883)
slimáčník horský • LC • alpský, karpatský • 2 – převážně lesní druh • mapa 47

Ojedinělé nálezy jsou známé v nejvyšším stupni Kleti. Jedná se o významný druh montánního až subalpínského stupně. Vyskytuje se roztroušeně v českých pohraničních horách, v Západních Karpatech a ostrůvkovitě v rakouských Alpách.

Lokality: C – 50, 83, 87.

Eucobresia diaphana (Draparnaud, 1805)
slimáčnice průhledná • LC • alpský a středoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 68

Význačná obyvatelka vlhkých niv až mokřadů, případně pramenných úvalů, kde žije většinou v silných populacích. *Eucobresia diaphana* je častý druh v oblasti České vysočiny, rakouských Alp a středoněmeckých vrchovin. V Západních Karpatech žije jen ojediněle. Nelze vyloučit, že se pod tímto jménem skrývá i další druh.

Lokality: A – 40, 41, 46, 63, 83. B – 1, 15, 31, 34, 38. C – 7, 15, 37, 49, 54, 66, 80, 84, 91, 92, 93, 94, 110, 113, 129, 137. E – 1, 7, 11, 15, 20, 23, 24, 25, 28, 36. F – 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 15, 17, 22, 26, 27, 31, 32, 36, 37, 42, 43, 44. G – 4, 5, 6, 8, 12, 16, 19, 27, 32 (viz níže), 39, 47, 54, 61, 68, 73, 79.

Poznámka: na G 32 byla nalezena populace s úzkou blankou.

Vitrina pellucida (O. F. Müller, 1774)
skleněnka průsvitná • LC • holarktický • 7 – euryvalentní druh • mapa 69

Běžný druh obývající širokou škálu stanovišť od vlhčích i sušších lesních porostů, přes křoviny a různá zarostlá ruderální místa až po otevřené trávníky, někdy až subxerotermního rázu. Jeho široké ekologické spektrum je názorně doloženo téměř stejně hojným výskytem jak v masivech Kleti a Buglaty, tak v převážně kulturním vápencovém pásmu. Skleněnka průsvitná je holarktický druh zasahující Evropou do Středomoří až na vysoký sever.

Lokality: A – 1, 4, 8, 9, 12, 13, 15, 16, 20, 23, 24, 25, 29, 35, 40, 41, 42, 43, 44, 48, 50, 55, 57, 60, 63, 65, 70, 72, 74, 76, 81, 83, 85, 87, 89. B – 1, 2, 3, 14, 15, 18, 26, 30, 31, 32, 37. C – 10, 13, 14, 18, 23, 37, 49, 54, 57, 64, 66, 73, 76, 79, 80, 84, 90, 92, 100, 103, 105, 110, 116, 119, 121, 122, 124, 129, 132, 134. D – 4, 7, 8, 9. E – 1, 3, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 28, 29, 31, 32, 36. F – 11, 13, 14, 15, 17, 20, 26, 34, 35, 36, 41, 42, 45, 46. G – 1, 2, 4, 5, 6, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 24, 27, 29, 31, 32, 33, 35, 37, 41, 42, 47, 48, 49, 50, 51, 53, 54, 55, 59, 61, 62, 65, 67, 68, 69, 73, 74, 75, 76, 79, 80, 82, 83.

Limax cinereoniger Wolf, 1803
slimák popelavý • LC • evropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 70

Druh je jednotlivě roztroušený v podhorských i horských lesích, v celém území je pravděpodobně hojnější. Ve střední a západní Evropě je poměrně běžný.

Lokality: A – 11, 16, 20, 25, 28, 30, 34, 44, 45, 46, 58, 62, 69, 73. B – 3, 6, 10, 22, 29. C – 3, 9, 45, 50, 63, 74, 78, 95, 99, 106, 115, 116, 117, 124, 133, 136. D – 11. E – 17. G – 28, 44.

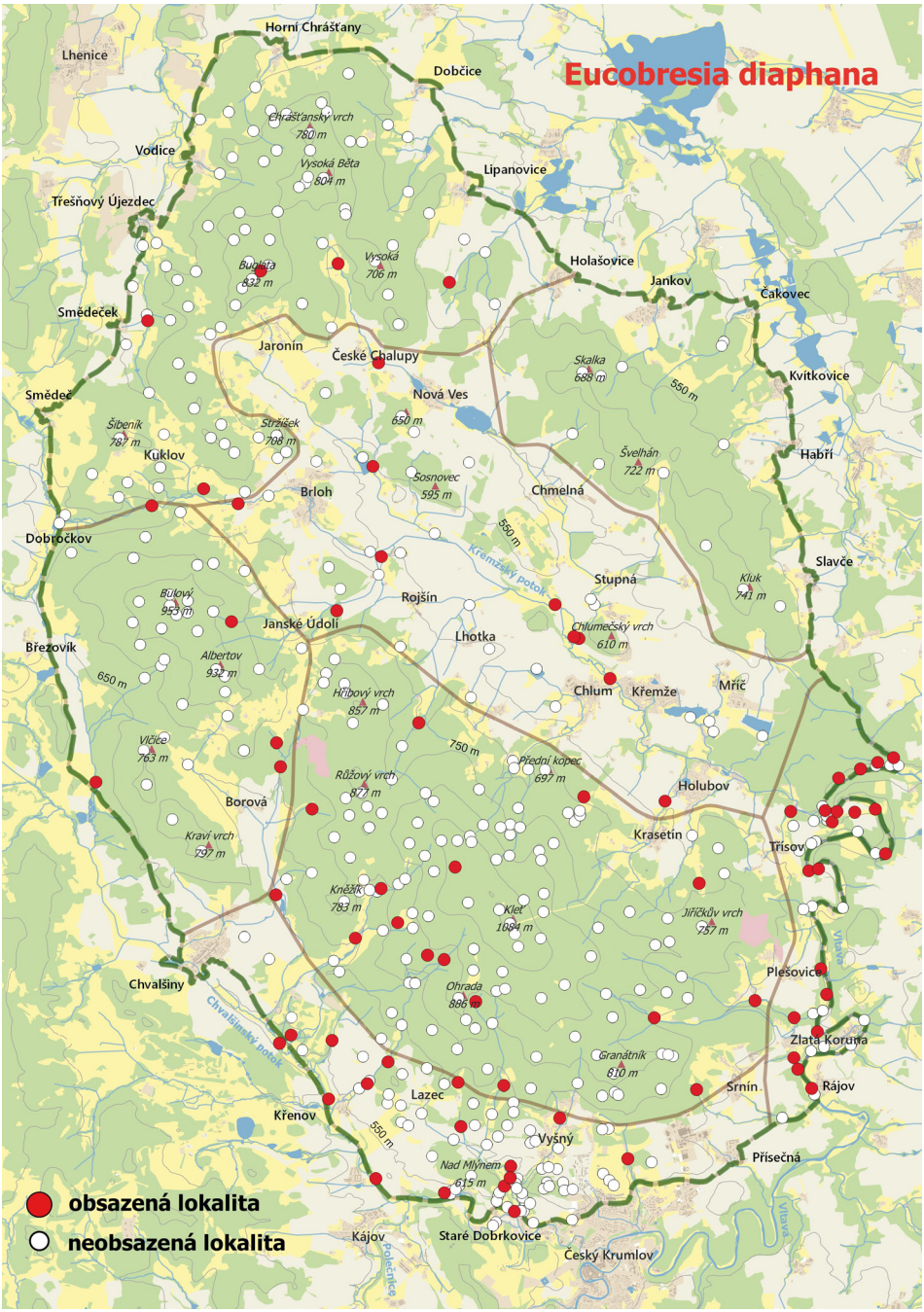

Mapa 68. Rozšíření slimáčnice průhledné (*Eucobresia diaphana*) v CHKO Blanský les.
Map 68. Distribution of *Eucobresia diaphana* in the Blanský les PLA.

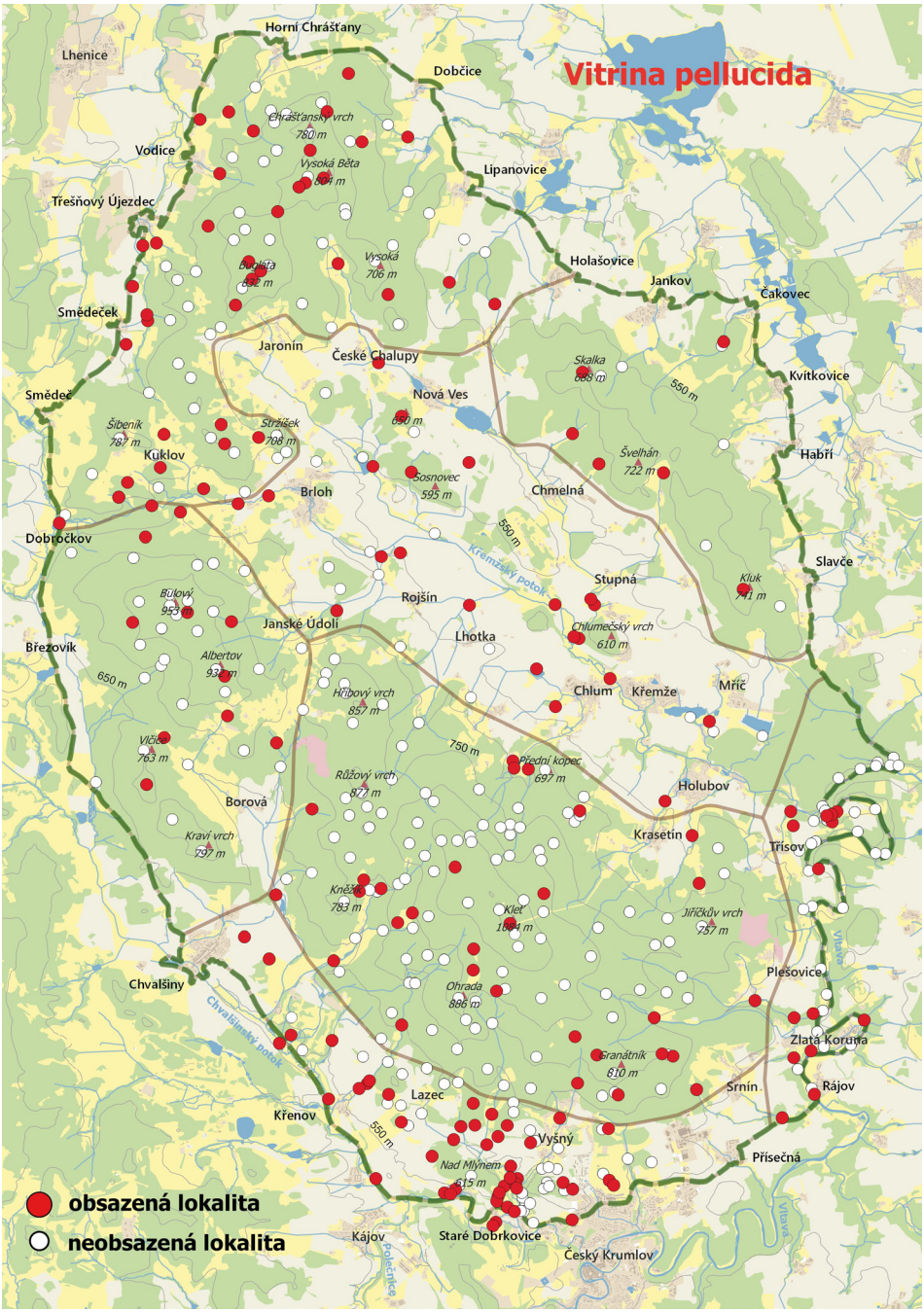

Mapa 69. Rozšíření skleněnky průsvitné (*Vitrina pellucida*) v CHKO Blanský les.
Map 69. Distribution of *Vitrina pellucida* in the Blanský les PLA.

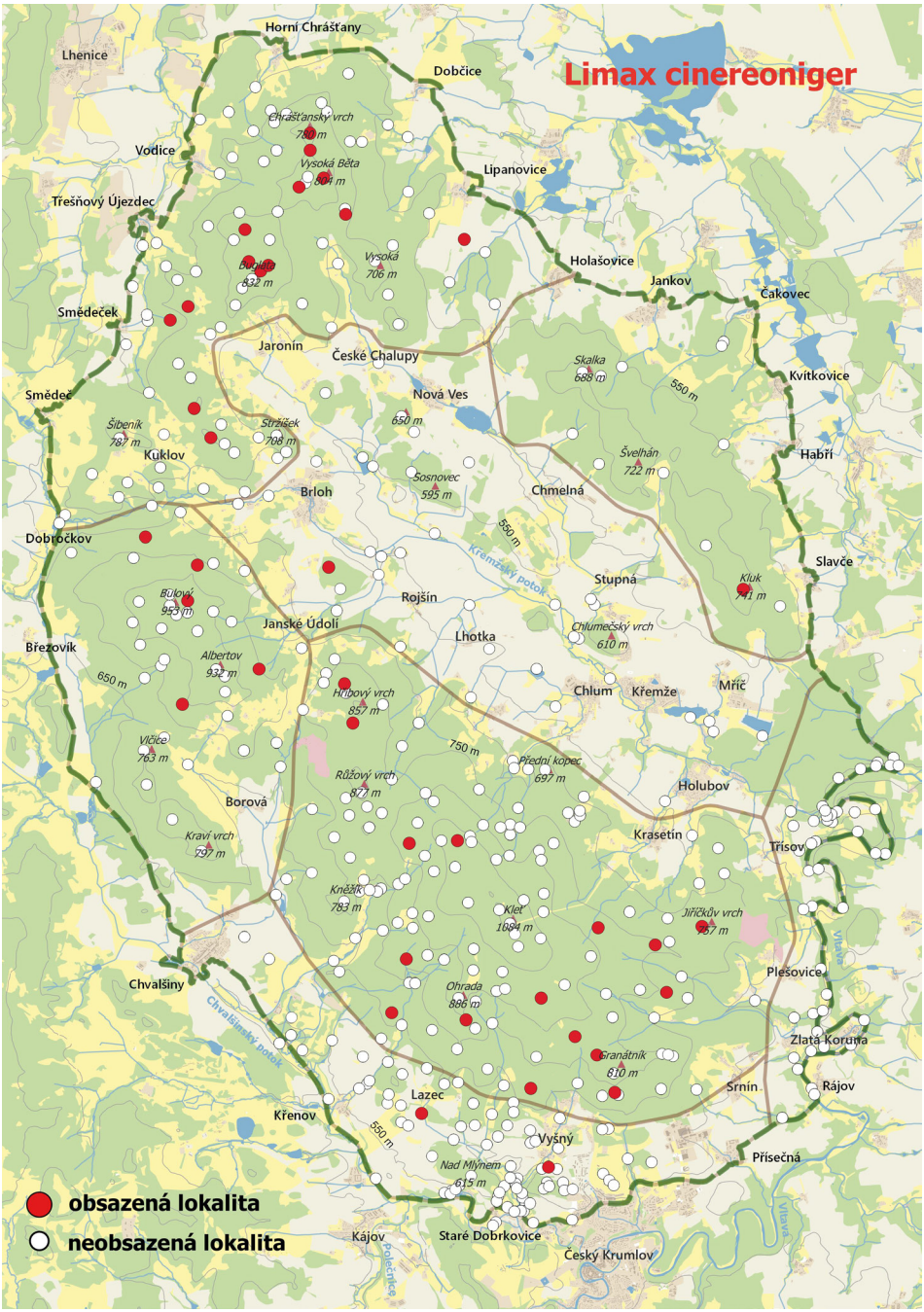

Mapa 70. Rozšíření slimáka popelavého (*Limax cinereoniger*) v CHKO Blanský les.
Map 70. Distribution of *Limax cinereoniger* in the Blanský les PLA.

Malacolimax tenellus (O. F. Müller, 1774)
plžík žlutý • LC • severoevropský a středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 71

Plžík žlutý se vyskytuje roztroušeně v podhorských až horských lesích, na pařezech, padlém dřevu, běžně na houbách (i v kulturních porostech smrku). V Blanském lese je pravděpodobně hojnější. Častý je ve střední a západní Evropě, směrem na východ jeho výskyty řídnou.

Lokality: A – 20, 25, 28, 30, 41, 45, 53, 62, 67, 69, 73. B – 3, 6, 10. C – 2, 5, 35, 45, 50, 63, 74, 78, 83, 87, 90, 94, 95, 99, 106, 107, 115, 116, 117, 131, 133. D – 4. E – 17. G – 10, 28.

Lehmannia marginata (O. F. Müller, 1774)
podkornatka žíhaná • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 72

Velmi roztroušeně lze nalézt jednotlivé exempláře, většinou na kmenech za deštivého počasí. V Blanském lese je pravděpodobně hojnější. Běžná je ve střední a západní Evropě.

Lokality: A – 20, 25, 28, 34, 45, 53. B – 6, 8, 10, 11, 24, 29. C – 3, 9, 45, 63, 99, 106, 107, 111, 115, 124.

Deroceras laeve (O. F. Müller, 1774)
slimáček hladký • LC • holarktický • 8 – vlhkomilný druh • mapa 38

Druh obsazuje luční mokřady; ve sledovaném území je nepochybně hojnější. Slimáček hladký je palearktický druh, v Evropě je častý od Středomoří až do Skandinávie.

Lokality: B – 36.

Deroceras reticulatum (O. F. Müller, 1774)
slimáček síťkovaný • LC • evropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 38

Žije ve většinou mírně zpustlých a ruderálních místech kulturní krajiny. Na antropicky ovlivněných místech je nepochybně daleko hojnější.

Lokality: E – 24.

Arion rufus (Linnaeus, 1758)
plzák lesní • LC • západoevropský a středoevropský • 3 – vlhkomilný lesní druh • mapa 47

Nalezeni byli jednotlivé jasně červené exempláře. V Blanském lese je pravděpodobně hojnější. Poněkud četněji žije v údolí Vltavy.

Lokality: A – 51. C – 92. F – 36.

Arion fuscus (O. F. Müller, 1774)
plzák hnědý • LC • severoevropský a východoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 73

Vyskytuje se roztroušeně v lesích (pařezy, padlé dřevo), na houbách i v kulturních porostech smrku. V celém území je nepochybně hojnější. V západní a střední Evropě je běžný, zasahuje až na daleký sever.

Lokality: A – 13, 16, 20, 28, 45, 46, 62, 73. B – 3, 6, 11, 24, 29. C – 3, 9, 42, 45, 50, 63, 94, 99, 104, 107, 111, 116, 117, 124, 133. D – 4. G – 44.

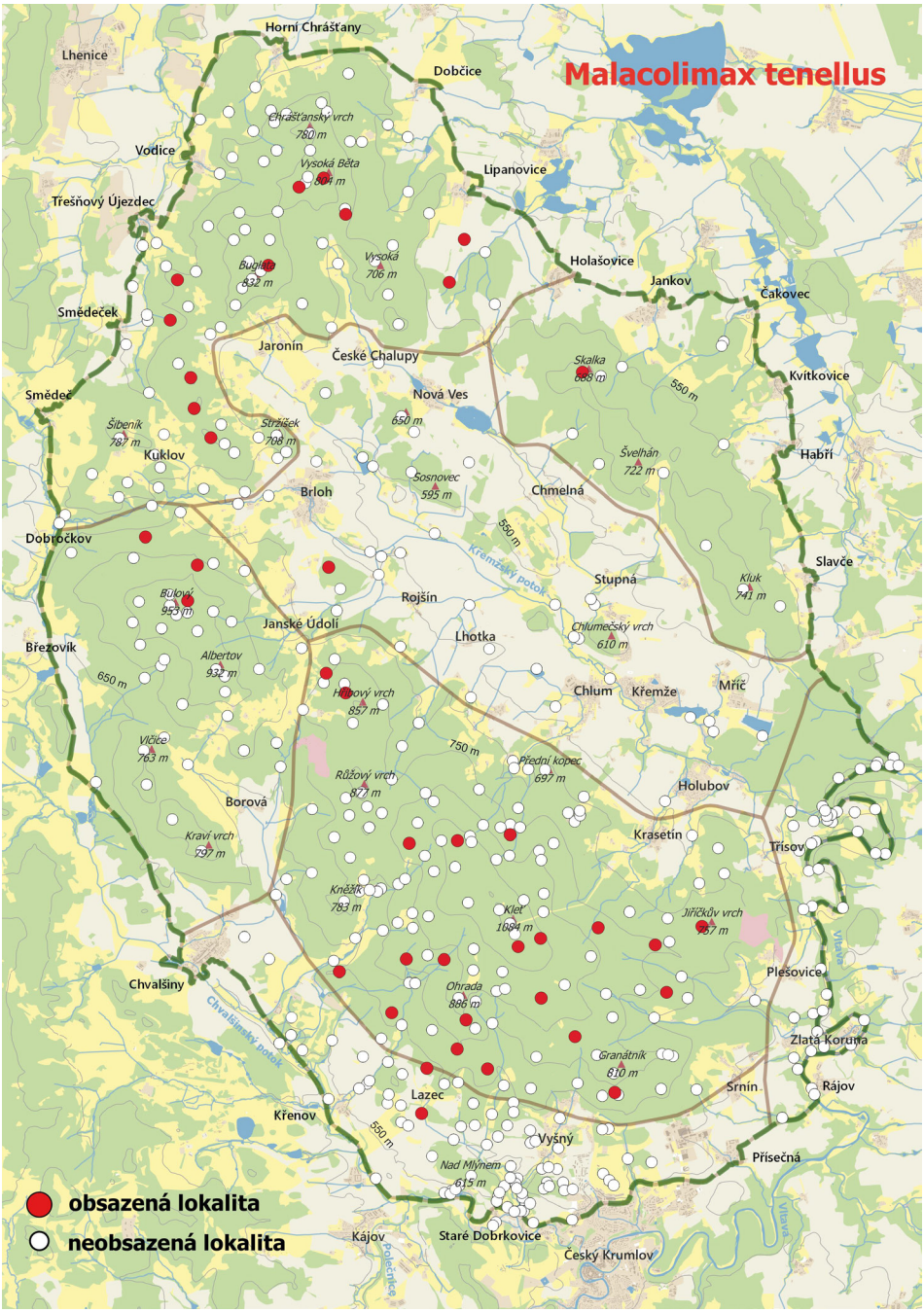

Mapa 71. Rozšíření plžíka žlutého (*Malacolimax tenellus*) v CHKO Blanský les.
Map 71. Distribution of *Malacolimax tenellus* in the Blanský les PLA.

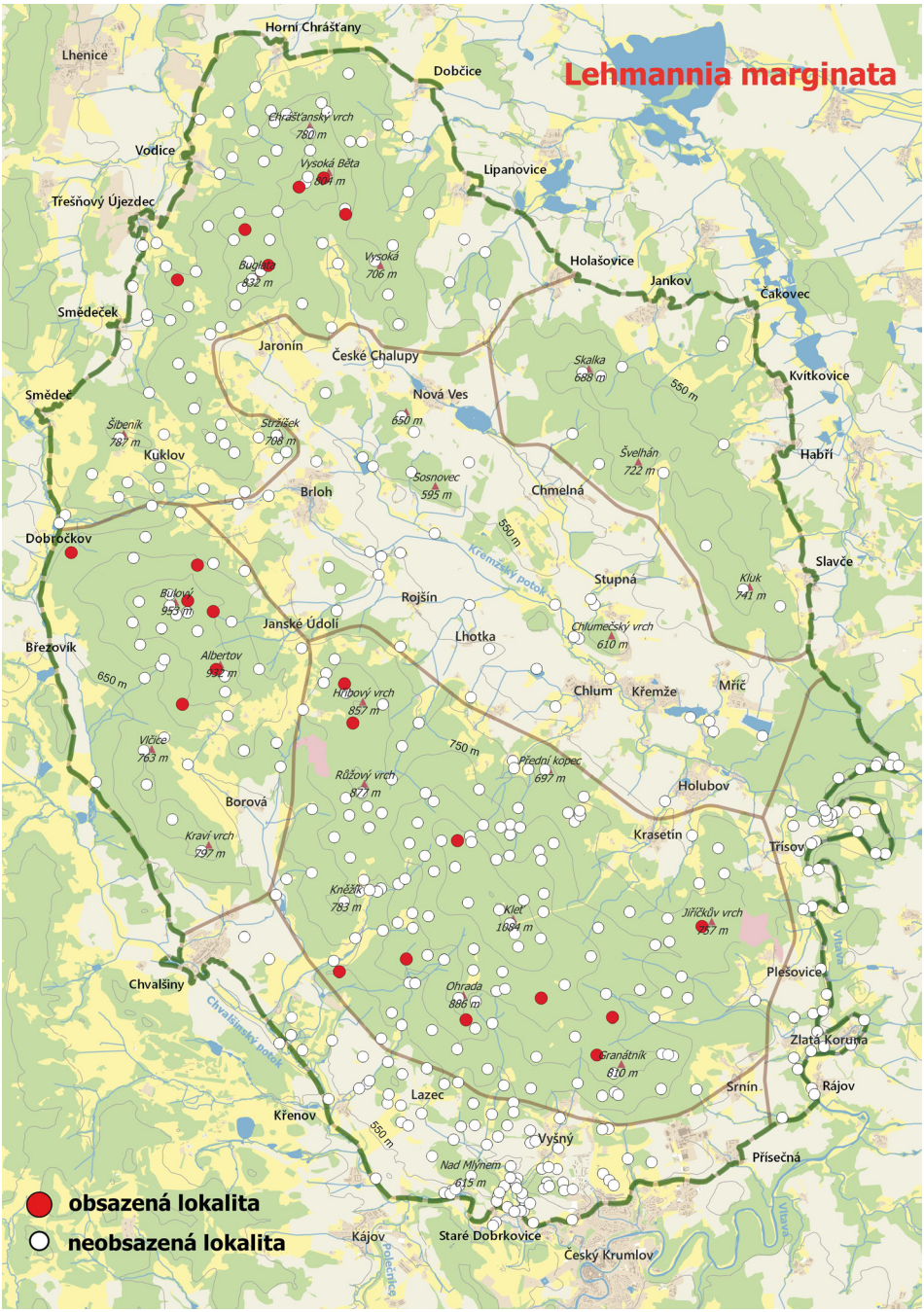

Mapa 72. Rozšíření podkornatky žíhané (*Lehmannia marginata*) v CHKO Blanský les.
Map 72. Distribution of *Lehmannia marginata* in the Blanský les PLA.

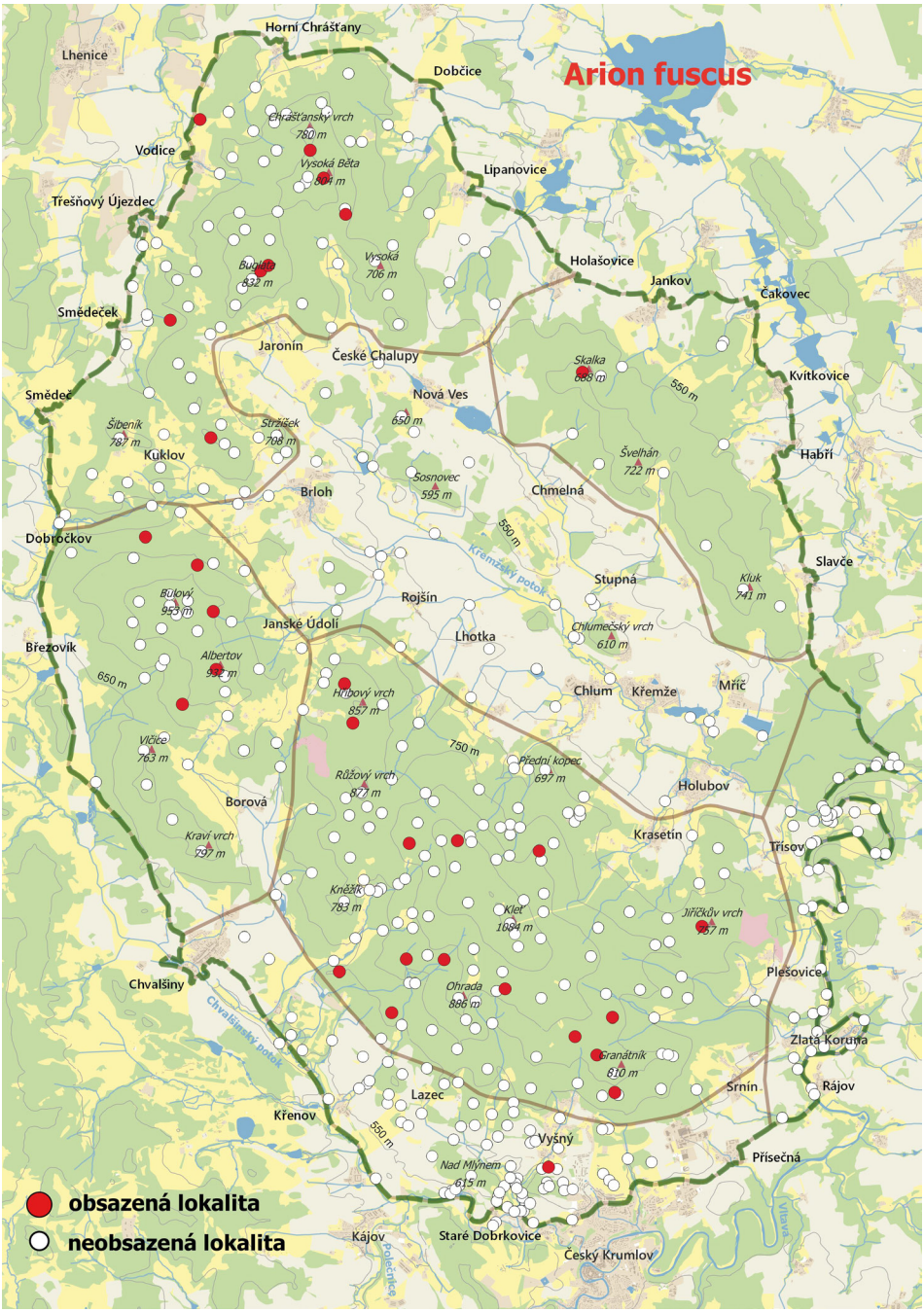

Mapa 73. Rozšíření plzáka hnědého (*Arion fuscus*) v CHKO Blanský les.
Map 73. Distribution of *Arion fuscus* in the Blanský les PLA.

Arion fasciatus (Nilsson, 1823)
plzák žlutopruhý • LC • severoevropský a západoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 47

Obyvatel kulturní krajiny, polosynantrop. V Blanském lese je pravděpodobně hojnější, jeho nepravidelný výskyt je znám v různých oblastech západní a střední Evropy.

Lokality: B – 10. G – 14.

Arion silvaticus Lohmander, 1937
plzák hajní • LC • evropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 74

Zaznamenán byl roztroušeně v opadance ve svěžích listnatých lesích – ve sledované oblasti je nepochybně hojnější. Jedná se o běžný druh s těžištěm výskytu na západě.

Lokality: A – 11, 28, 46. B – 4, 10. C – 35, 94, 95, 117, 126, 133. G – 44.

Fruticicola fruticum (O. F. Müller, 1774)
keřovka plavá • LC • středoevropský, východoevropský a asijský • 2 – převážně lesní druh • mapa 75

Výskyt se soustředí v údolí Vltavy a v pásmu vápenců, kde se nachází průběžně v křovinách, na mezích a v různých přiměřeně zarostlých místech. Směrem do podhorských lesů nálezů s nadmořskou výškou postupně ubývá a při hranici horských lesů (800–850 m n. m.) se plynule vytrácí. Jde o jednu z největších koncentrací tohoto druhu na našem území. Ulity jsou hnědé až bledě rohové, jen ojediněle s tmavou páskou. Podle četných nálezů ze staršího holocénu jde původně o druh světlých hájů a parkovité krajiny s četnými ekotony. Keřovka plavá je jediný původní zástupce čeledi Bradybaenidae na území Evropy.

Lokality: A – 2, 3, 6, 9, 10, 13, 21, 25, 29, 40, 43, 46, 54, 64, 68, 75, 83, 89. B – 1. C – 23, 49, 66, 69, 78, 80, 91, 92, 103, 110, 121, 124, 127, 134, 136. E – 1, 6, 7, 11, 14, 16, 18, 20, 21, 27, 28, 29, 36. F – 3, 4, 6, 7, 9, 11, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 30, 33, 34, 35, 37, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45. G – 4, 5, 6, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 83.

Euomphalia strigella (Draparnaud, 1801)
keřnatka vrásčitá • LC • středoevropský, východoevropský • 6 – druh teplomilný nebo suchomilný • mapa 38

Ojedinělý nález byl učiněn v prostoru někdejší Lazecké střelnice a přilehlého Lazeckého vrchu. *Euomphalia strigella* je druh světlých hájů a menších otevřených ploch v teplejších pahorkatinách až vrchovinách. Místy je poměrně hojný, jinde na velkých plochách chybí.

Lokality: G – 13.

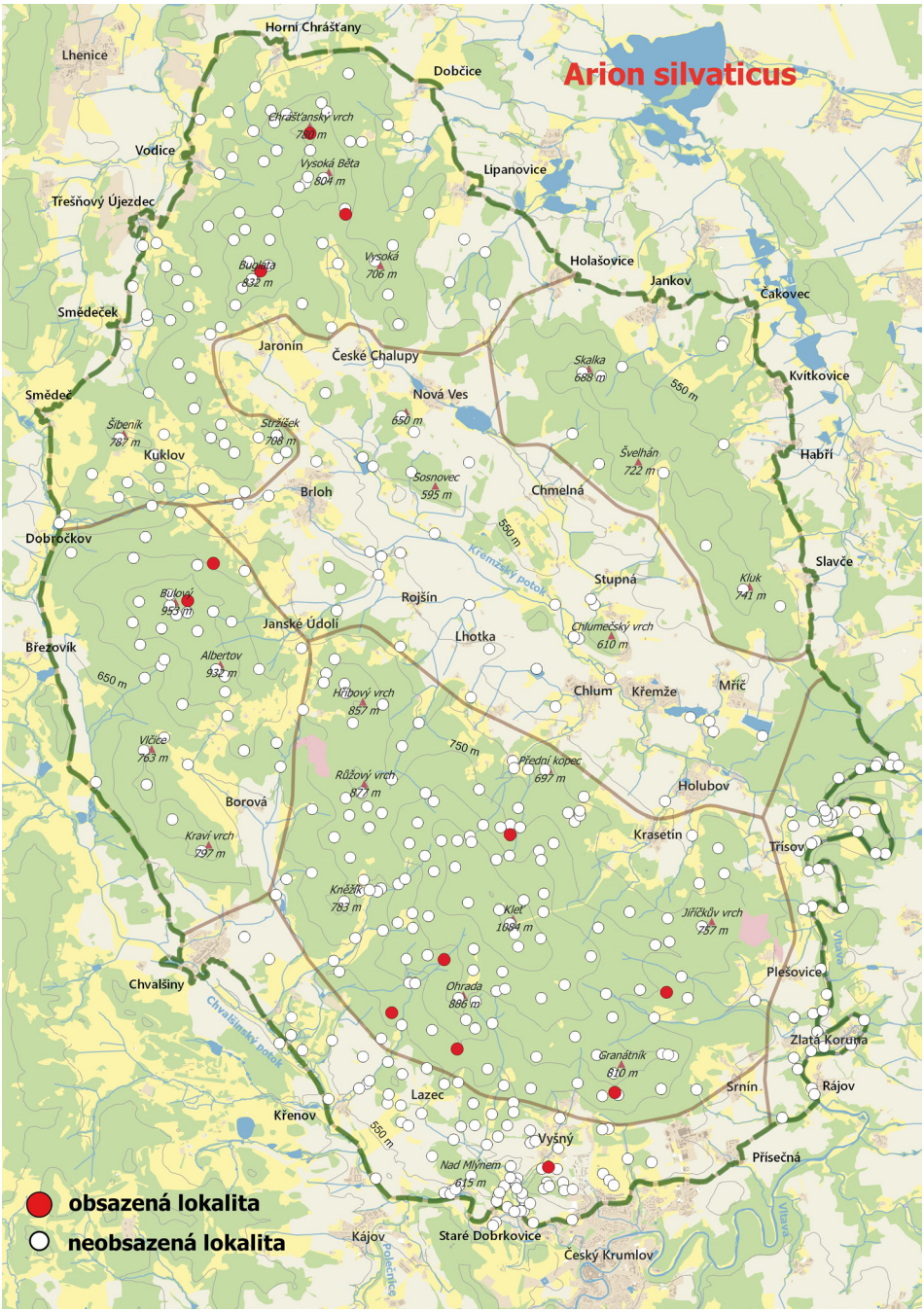

Mapa 74. Rozšíření plzáka hajního (*Arion silvaticus*) v CHKO Blanský les.
Map 74. Distribution of *Arion silvaticus* in the Blanský les PLA.

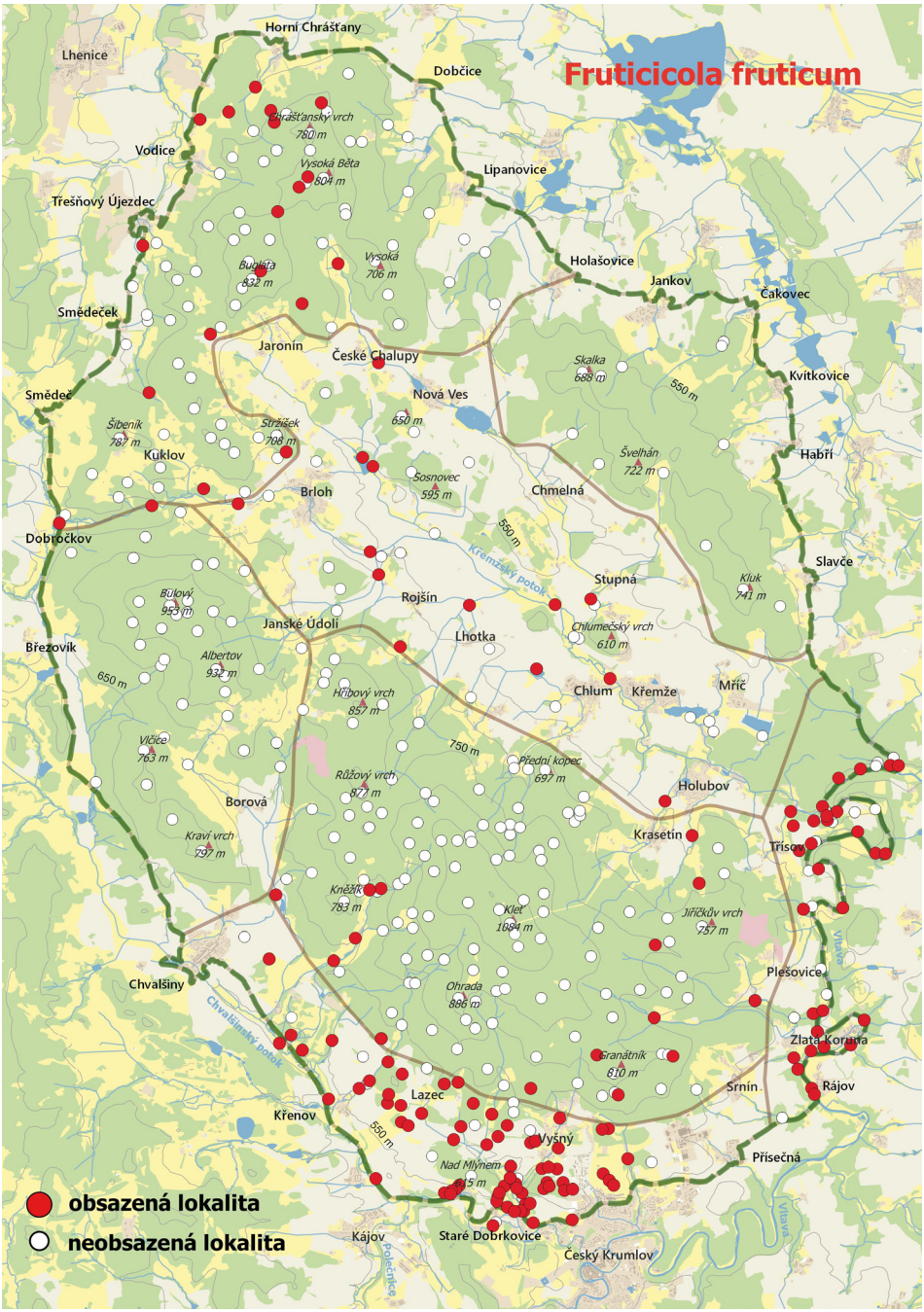

Mapa 75. Rozšíření keřovky plavé (*Fruticicola fruticum*) v CHKO Blanský les.
Map 75. Distribution of *Fruticicola fruticum* in the Blanský les PLA.

Trochulus hispidus (Linnaeus, 1758)
srstnatka chlupatá • LC • evropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 76

Výskyt srstnatky chlupaté se nápadně soustředí v nivách a na vlhkých zarostlých místech, často i ruderálního rázu; všechna tato stanoviště nesou stopy lidské činnosti. Sporé nálezy z lesů většinou pocházejí z jejich okrajů, jednotlivě byla nalezena i podél lesních komunikací, např. i ve vrcholové oblasti Kleti. Tvar a úprava ulity se shodují se středočeskými populacemi. Je význačným druhem sprašové stepi, který přežil glaciál na našem území a v holocénu se rozšířil především v kulturní krajině.

Lokality: A – 6, 43, 87, 89. B – 5, 21, 31, 34, 38. C – 23, 54, 64, 69, 72, 73, 80, 85, 91, 92, 103, 122, 132. D – 1. E – 1, 11, 15, 16, 18, 20, 23, 24, 25, 28, 29, 33, 34, 35, 36. F – 1, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 15, 17, 21, 22, 24, 26, 28, 29, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 46. G – 2, 4, 5, 6, 8, 9, 12, 14, 16, 18, 19, 22, 24, 27, 28, 30, 32, 33, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 44, 47, 51, 53, 54, 61, 62, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 75, 79, 80, 82, 83.

Petasina unidentata (Draparnaud, 1805)
chlupatka jednozubá • LC • středoevropský endemit • 1 – striktně lesní druh • mapa 77

Chlupatka jednozubá je častý druh podhorských i horských lesů, případně lesních enkláv v pásmu vápenců a v lesnatých partiích kaňonu Vltavy. Přednost dává svěžím lesům s bujnějším bylinným patrem. V oblasti značně kolísá velikost ulit, které však vždy vykazují znaky typické pro alpskou nominátní rasu. Druh patří k významným prvkům regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny, chybí v černozemní zóně.

Lokality: A – 2, 4, 10, 11, 16, 27, 29, 34, 44, 46, 50, 52, 57, 71, 73, 76, 78. B – 3, 4, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 21, 23, 25, 26, 37. C – 11, 17, 20, 29, 30, 33, 36, 38, 39, 43, 47, 48, 50, 53, 56, 58, 61, 67, 68, 74, 76, 78, 81, 90, 94, 95, 98, 100, 101, 102, 105, 110, 111, 113, 114, 123. F – 1, 7, 9, 10, 14, 15, 16, 23, 25, 31, 35, 36, 37, 41, 42, 43. G – 15, 17, 21, 24, 29, 30, 32, 34, 41, 42, 44, 46, 47, 52, 54, 58, 59, 61, 62, 63, 65, 66, 79, 81, 82, 83.

Xerolenta obvia (Menke, 1828)
suchomilka obecná • LC • jihoevropský a východoevropský • 4 – druh stepí a suchých skal • mapa 78

S výjimkou jediné lokality, na strmém amfibolitovém srázu u Zlaté Koruny, běžný obyvatel vápencových stanovišť, masový výskyt byl zaznamenán na nedávno vzniklých úhorech a naopak ústup byl pozorován v NPR Vyšenské kopce. Suchomilka obecná je stepní xeroterm a zejména přistěhovalec z doby neolitické kolonizace, který obývá xerotermní okrsky oblasti Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny s přesahem do středního a severního Německa.

Lokality: F – 40. G – 1, 2, 12, 13, 20, 21, 23, 26, 29, 30, 34, 35, 37, 38, 40, 43, 45, 48, 50, 51, 56, 58, 59, 64, 65, 67, 69, 70, 71, 75, 76, 77, 78, 80, 81.

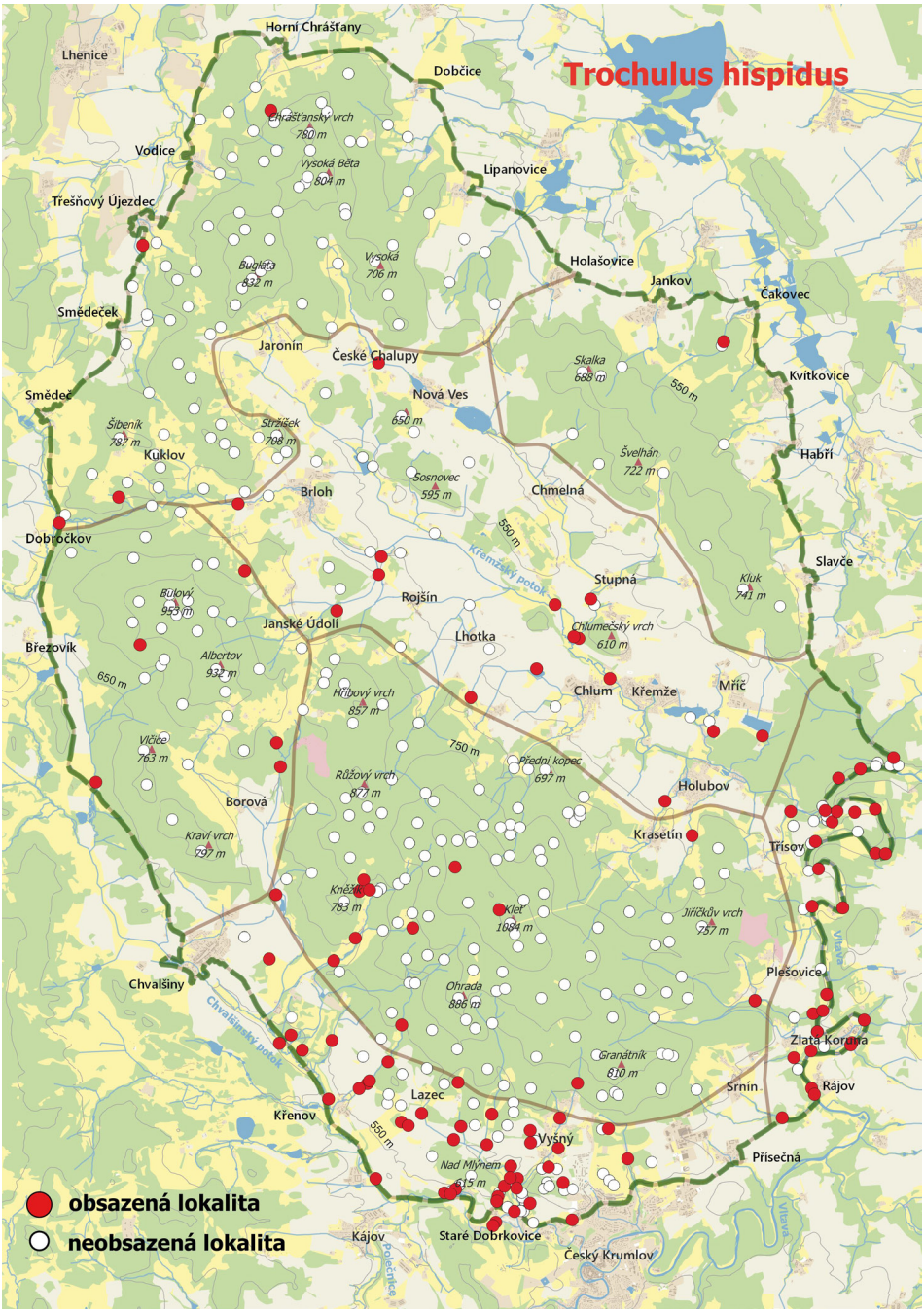

Mapa 76. Rozšíření srstnatky chlupaté (*Trochulus hispidus*) v CHKO Blanský les.
Map 76. Distribution of *Trochulus hispidus* in the Blanský les PLA.

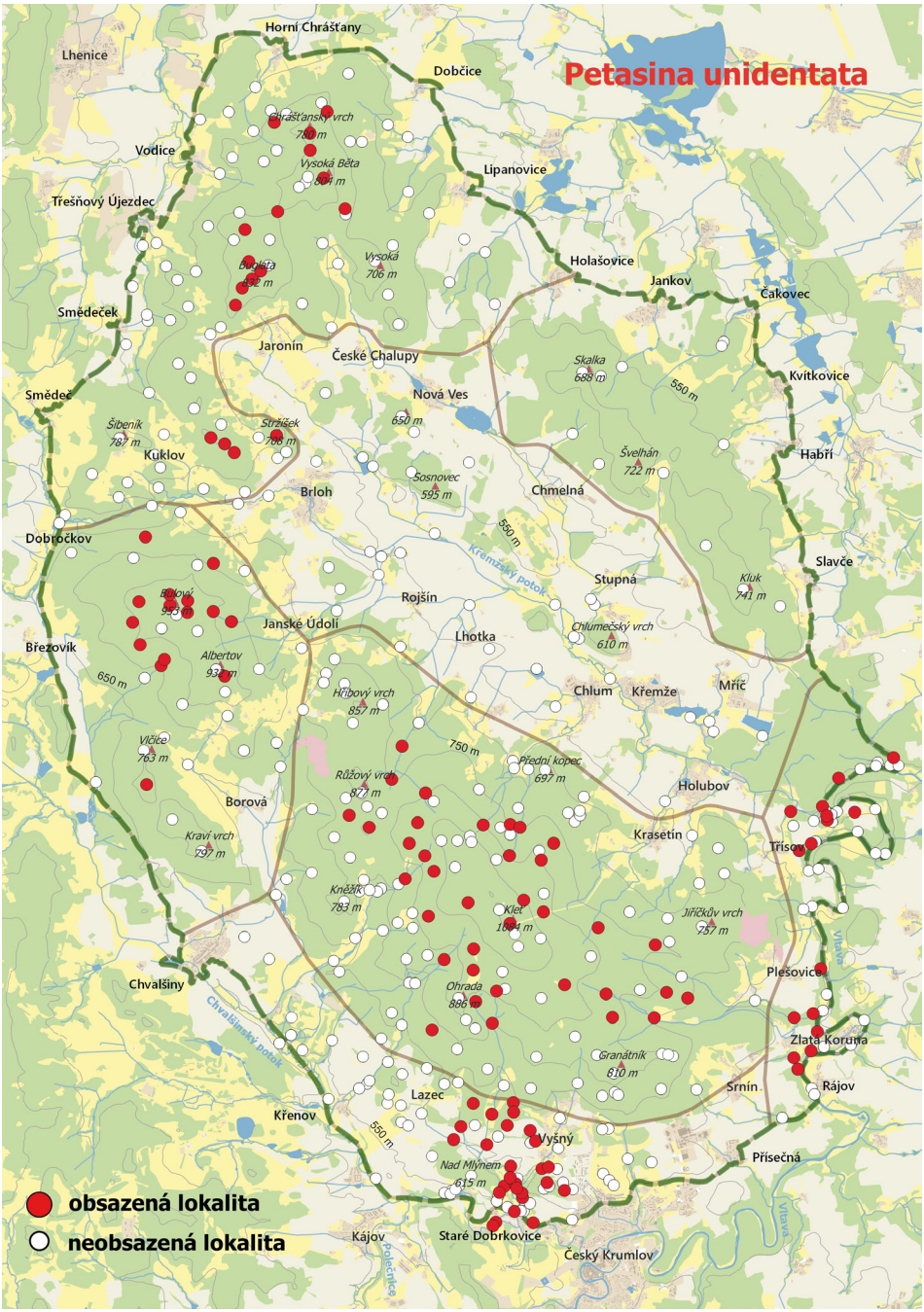

Mapa 77. Rozšíření chlupatky jednozubé (*Petasina unidentata*) v CHKO Blanský les.
Map 77. Distribution of *Petasina unidentata* in the Blanský les PLA.

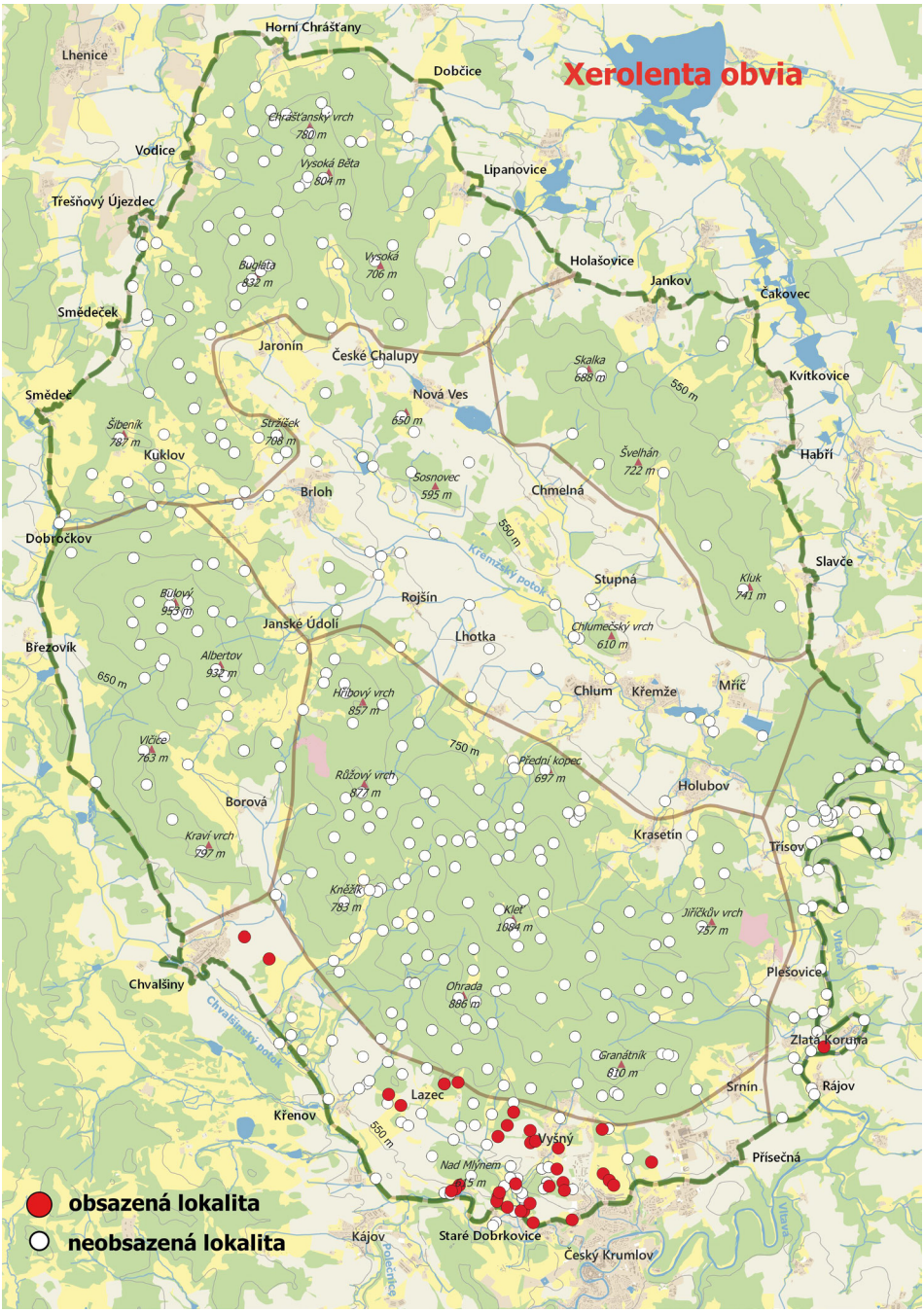

Mapa 78. Rozšíření suchomilky obecné (*Xerolenta obvia*) v CHKO Blanský les.
Map 78. Distribution of *Xerolenta obvia* in the Blanský les PLA.

Monachoides incarnatus (O. F. Müller, 1774)
vlahovka narudlá • LC • středoevropský, východoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 79

Nejhojnější zástupce vlahovkovitých plžů v Blanském lese, běžný je jak v lesích, tak na přiměřeně stinných a zarostlých místech v kulturní krajině. Vlahovka narudlá je středoevropských druh s přesahem do východní Francie a jižního Pobaltí.

Lokality: A – 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 27, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 41, 43, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 73, 74, 75, 78, 79, 81, 83, 84, 85, 86, 87, 89. B – 2, 3, 4, 6, 7, 9, 10, 11, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 32, 33, 35, 37, 39, 40. C – 1, 2, 3, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 22, 23, 25, 27, 30, 33, 34, 35, 36, 37, 39, 41, 43, 45, 48, 50, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 66, 68, 69, 72, 74, 75, 77, 78, 80, 81, 84, 85, 86, 89, 90, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 101, 102, 103, 104, 105, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 124, 125, 127, 128, 130, 132, 133, 134, 135, 136, 137. D – 1, 4, 5, 7, 9, 10, 11. E – 3, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 27, 29, 33, 34, 36. F – 1, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 41, 42, 43, 44, 45, 46. G – 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 32, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 47, 49, 52, 54, 56, 57, 58, 61, 62, 63, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 74, 78, 79, 80, 83.

Urticicola umbrosus (C. Pfeiffer, 1828)
žihlobytka stinná • LC • východoalpský a karpatský • 3 – vlhkomilný lesní druh • mapa 80

Častý druh lesních vlhčin s vysokou bylinnou vegetací (kopřivy), na vhodných stinných a dostatečně vlhkých místech zasahuje i do kulturní krajiny. Je významným druhem regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny zasahující podél Vltavy až do okolí Prahy.

Lokality: A – 4, 6, 10, 11, 15, 16, 18, 20, 23, 25, 28, 29, 34, 35, 44, 46, 50, 52, 57, 88. B – 21, 23, 29, 32, 34, 37. C – 4, 6, 7, 11, 17, 22, 23, 30, 34, 37, 39, 47, 49, 54, 56, 57, 68, 69, 72, 74, 76, 78, 81, 89, 92, 94, 95, 100, 101, 102, 105, 110, 113, 116, 124, 125, 128, 132, 133, 135, 137. E – 21, 24, 34, 36. F – 1, 2, 6, 7, 10, 11, 12, 14, 16, 17, 19, 21, 24, 26, 27, 28, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 41, 42, 43, 46. G – 5, 6, 18, 41, 54, 61, 65, 67, 68, 70, 74, 79, 83.

Arianta arbustorum (Linnaeus, 1758)
plamatka lesní • LC • severoevropský a středoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 81

Nápadný druh, význačný prvek vlhčích lesů a luhů, žijící od nížiny až do alpinského stupně. Běžný je v nivách, jimiž proniká i do kulturní krajiny, pokud jsou přiměřeně zarostlé. Vedle keřovky (*Fruticicola fruticum*) je to nejhojnější velký plž Blanského lesa. Plamatka lesní je charakteristický prvek středoevropských vysočin i luhů, obývající i sever atlantické oblasti (Velká Británie, Skandinávie po vysoký sever). Druh přežil glaciál na našem území.

Lokality: A – 3, 6, 7, 10, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 39, 43, 44, 45, 46, 50, 51, 52, 54, 57, 59, 60, 63, 65, 66, 67, 69, 71, 73, 74, 75, 78, 81, 85, 86, 87. B – 2, 3, 6, 7, 9, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 31. C – 2, 4, 6, 7, 14, 15, 16, 17, 19, 29, 34, 35, 36, 37, 38, 48, 50, 54, 57, 59, 61, 63, 66, 67, 68, 72, 73, 78, 81, 89, 90, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 99, 100, 102, 104, 105, 108, 109, 110, 111, 113, 114, 115, 116, 117, 120, 121, 122, 124, 125, 132, 134. D – 1. E – 11, 20, 23, 24, 25, 28, 36. F – 1, 3, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 43, 44, 45. G – 8, 11, 14, 16, 18, 24, 32, 41, 42, 47, 52, 54, 62, 79, 83.

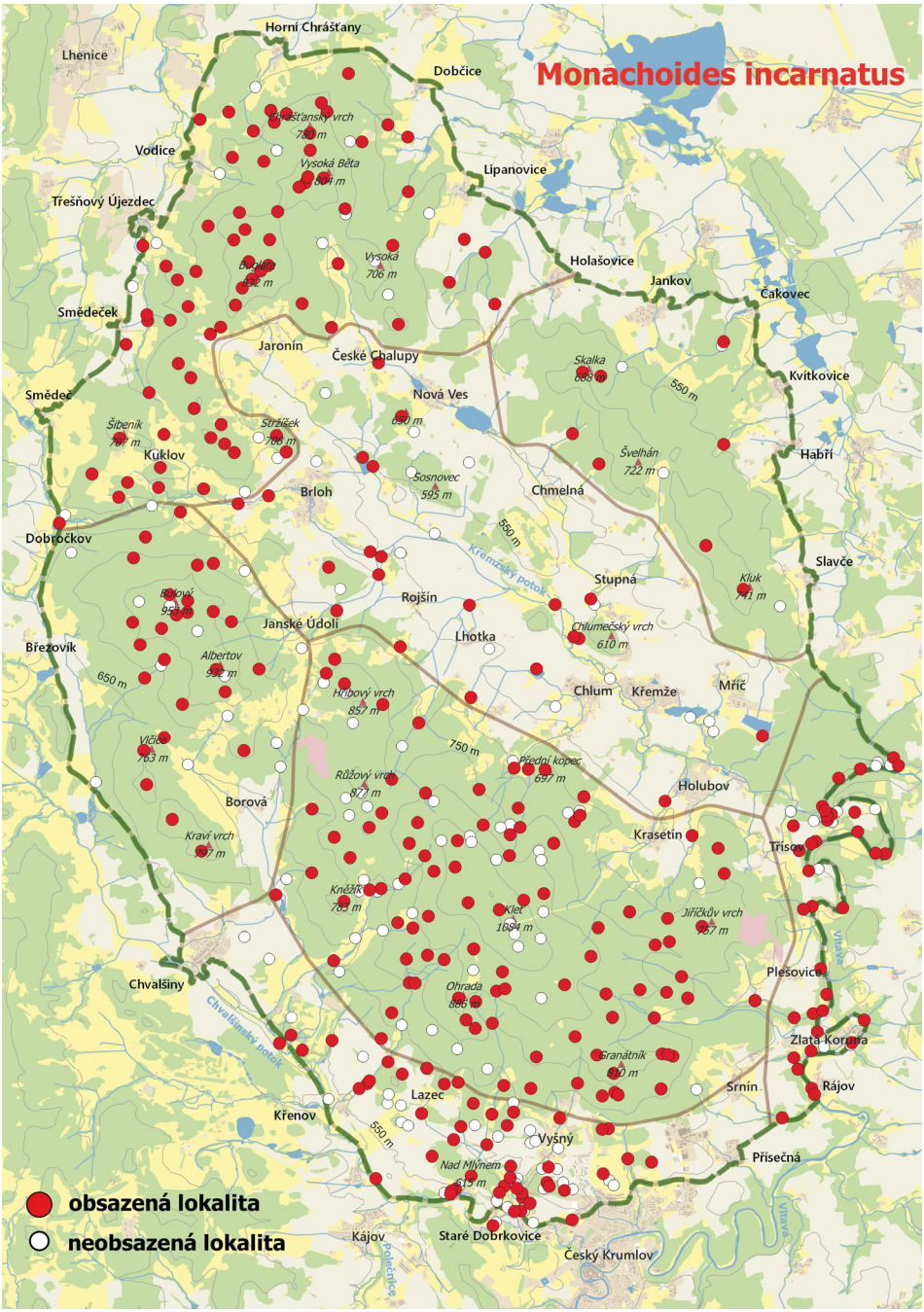

Mapa 79. Rozšíření vlahovky narudlé (*Monachoides incarnatus*) v CHKO Blanský les.
Map 79. Distribution of *Monachoides incarnatus* in the Blanský les PLA.

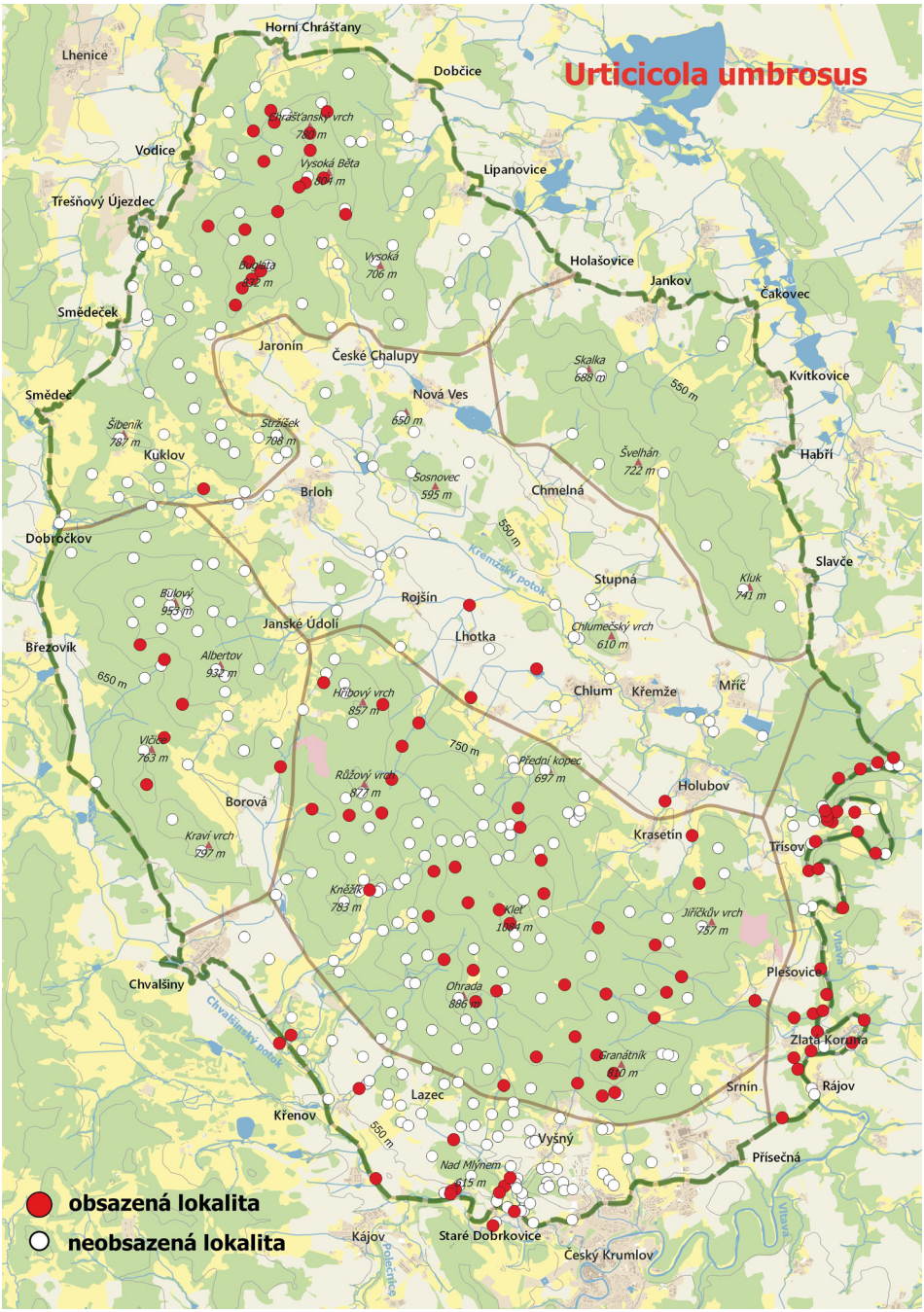

Mapa 80. Rozšíření žihlobytky stinné (*Urticicola umbrosus*) v CHKO Blanský les.
Map 80. Distribution of *Urticicola umbrosus* in the Blanský les PLA.

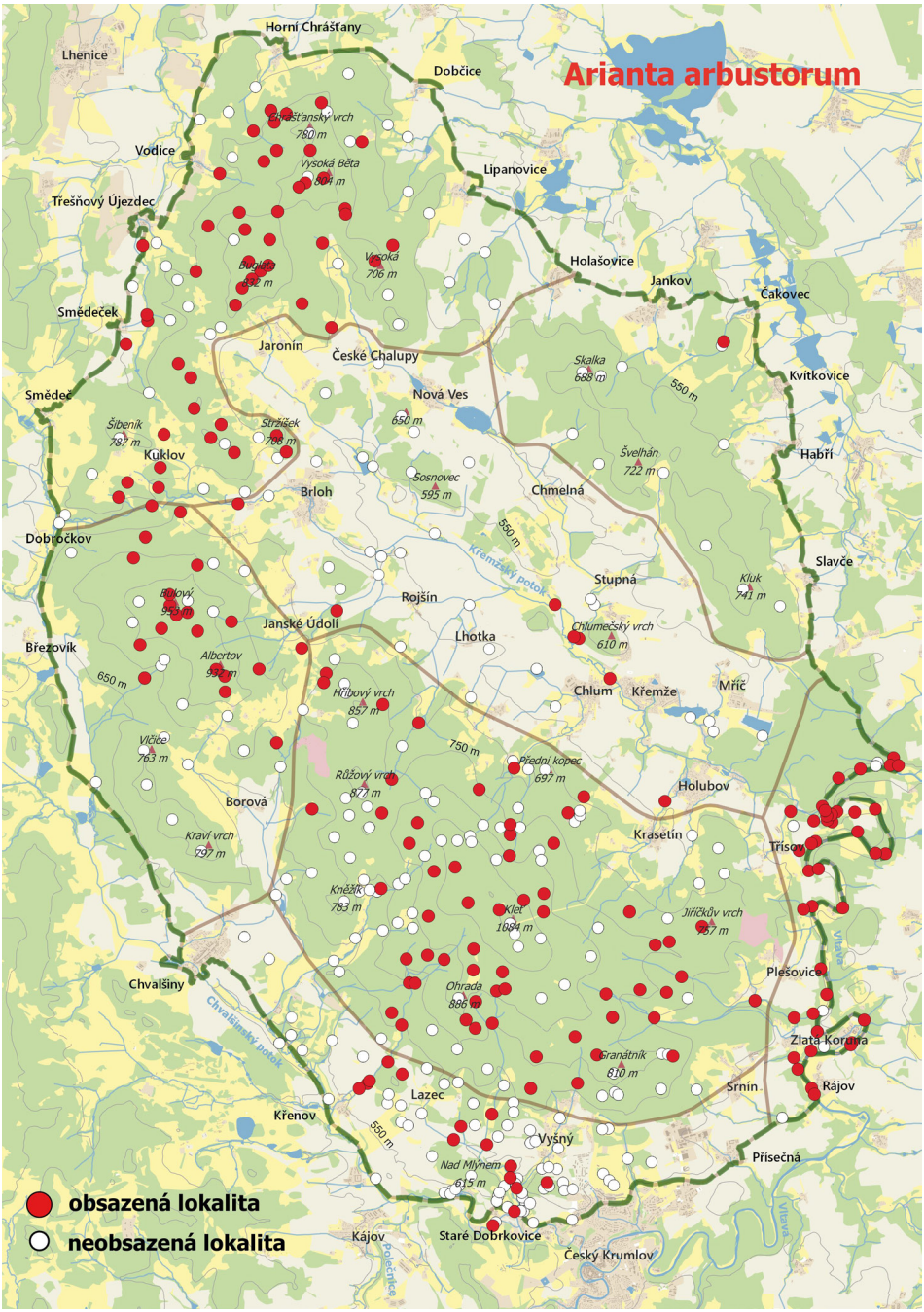

Mapa 81. Rozšíření plamatky lesní (*Arianta arbustorum*) v CHKO Blanský les.
Map 81. Distribution of *Arianta arbustorum* in the Blanský les PLA.

Helicigona lapicida (Linnaeus, 1758)
skalnice kýlnatá • LC • západoevropský a středoevropský • 7 – euryvalentní druh • mapa 82

Význačná obyvatelka skalnatých míst a sutí, zejména hrubých, jak v lesích, tak v otevřené krajině. Běžná je v pásmu vápenců, v lesích se vyskytuje roztroušeně. Jedná se subatlantský prvek zasahující do Anglie a jižní Skandinávie, který se rozšířil na naše území až v mladším holocénu.

Lokality: A – 1, 15, 66, 67, 71, 78, 80, 81, 84. B – 2, 6, 7, 19, 24, 37. C – 2, 5, 24, 38, 69, 96, 123, 127, 130, 133, 136. F – 6, 9, 12, 13, 14, 16, 21, 27, 37, 45. G – 2, 7, 10, 13, 17, 21, 29, 30, 33, 34, 37, 39, 44, 46, 51, 52, 54, 56, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 66, 67, 70, 71, 75, 76, 78, 80, 82, 83.

Isognomostoma isognomostomos (Schröter, 1784)
zuboústka trojzubá • LC • středoevropský • 1 – striktně lesní druh • mapa 83

Význačný prvek suťových lesů od podhůří do montánního stupně, hojně je zastoupený i podél Vltavy a na příhodných místech v pásmu vápenců. Charakteristický druh regionu Východních Alp, Západních Karpat a České vysočiny, který se vyhýbá antropicky ovlivněným stanovištím.

Lokality: A – 1, 3, 4, 6, 10, 11, 15, 16, 18, 20, 23, 24, 25, 27, 28, 31, 34, 35, 46, 50, 57, 71, 73, 76, 78, 79, 81, 83, 85. B – 2, 3, 10, 12, 13, 15, 21, 23, 33, 37, 39, 40. C – 7, 11, 14, 15, 17, 23, 25, 27, 30, 34, 39, 41, 43, 47, 48, 50, 52, 57, 63, 67, 78, 92, 93, 94, 95, 96, 109, 110, 114, 119, 121, 122, 130, 133, 136. D – 11. E – 10, 11, 14, 15, 18, 21, 25. F – 1, 4, 7, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 37, 39, 41, 42, 44, 45. G – 8, 11, 14, 16, 17, 24, 32, 41, 42, 44, 46, 47, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 67, 70, 71, 74, 79, 83.

Causa holosericea (Studer, 1820)
aksamítka sametová • LC • alpský a karpatský • 1 – striktně lesní druh • mapa 84

Alpský prvek s výrazným přesahem do České vysočiny a z části do Západních Karpat. Snáší dobře i kyselé oligotrofní prostředí silikátových i křemenných drolin a na horách Blanského lesa má téměř průběžný výskyt. Obvykle se nacházejí jednotlivé exempláře, ale třeba v drolině pod Kozlovou skalou (skalní srub na jv. úpatí vrchu Granátník) žije nezvykle bohatá populace. Kulturní krajině se vyhýbá. Druh podobného rázu jako předchozí, ale s ještě vyhraněnějšími nároky. Vzhledem k rezistenci na kyselé prostředí jej lze považovat za acidotolerantní.

Lokality: A – 10, 12, 15, 16, 20, 31, 33, 34, 35, 37, 39, 45, 46, 50, 52, 54, 56, 57, 62, 67, 69, 71, 76, 84, 85. B – 2, 6, 8, 12, 14, 17, 33, 37, 40. C – 1, 2, 12, 25, 26, 28, 35, 38, 41, 43, 48, 50, 52, 59, 63, 74, 75, 78, 89, 94, 95, 96, 102, 117, 120, 126, 127, 128, 130, 131, 133. D – 4, 10, 11, 12. E – 3. F – 1, 9, 12, 16, 20, 21, 23, 27, 33, 36.

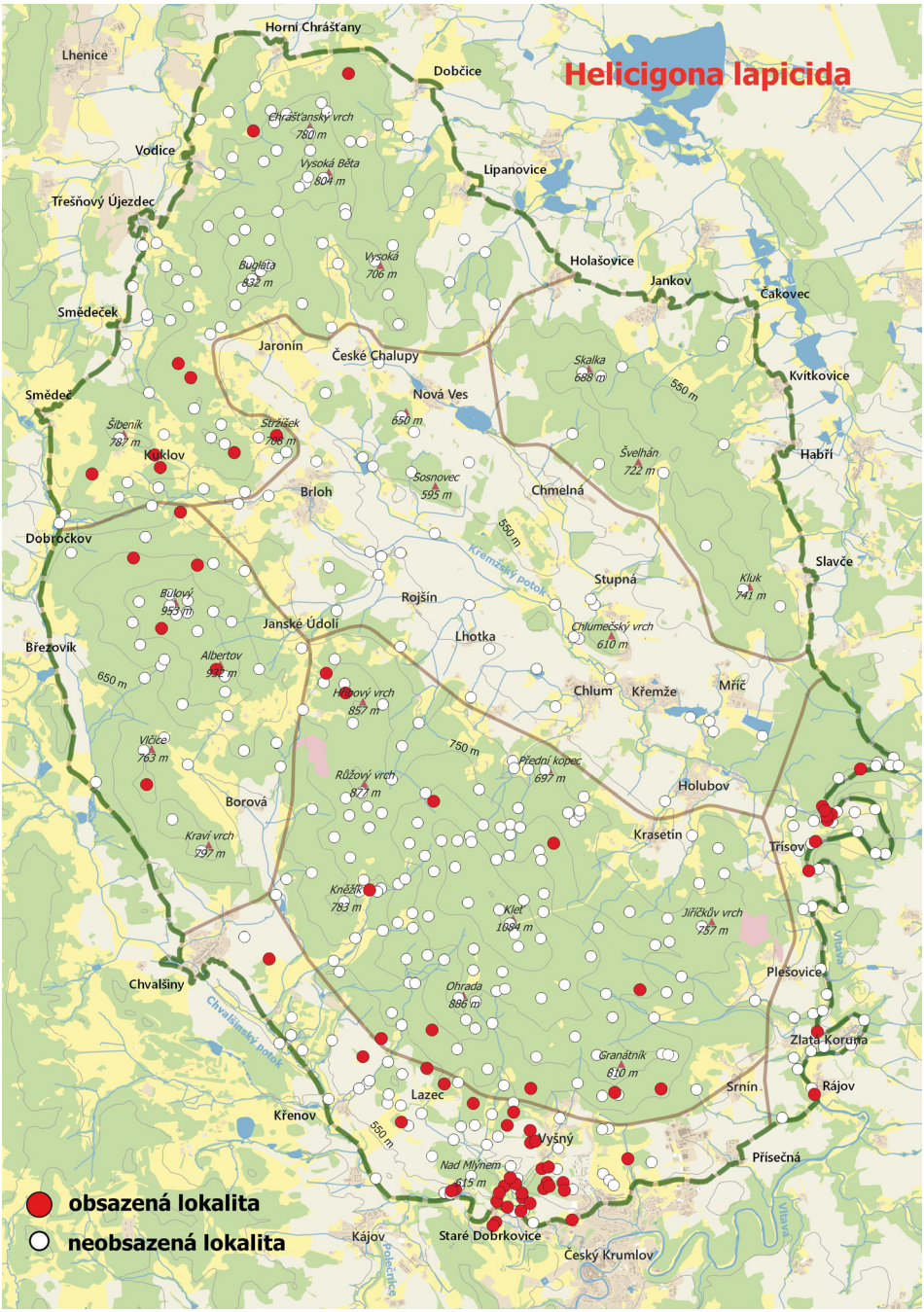

Mapa 82. Rozšíření skalnice kýlnaté (*Helicigona lapicida*) v CHKO Blanský les.
Map 82. Distribution of *Helicigona lapicida* in the Blanský les PLA.

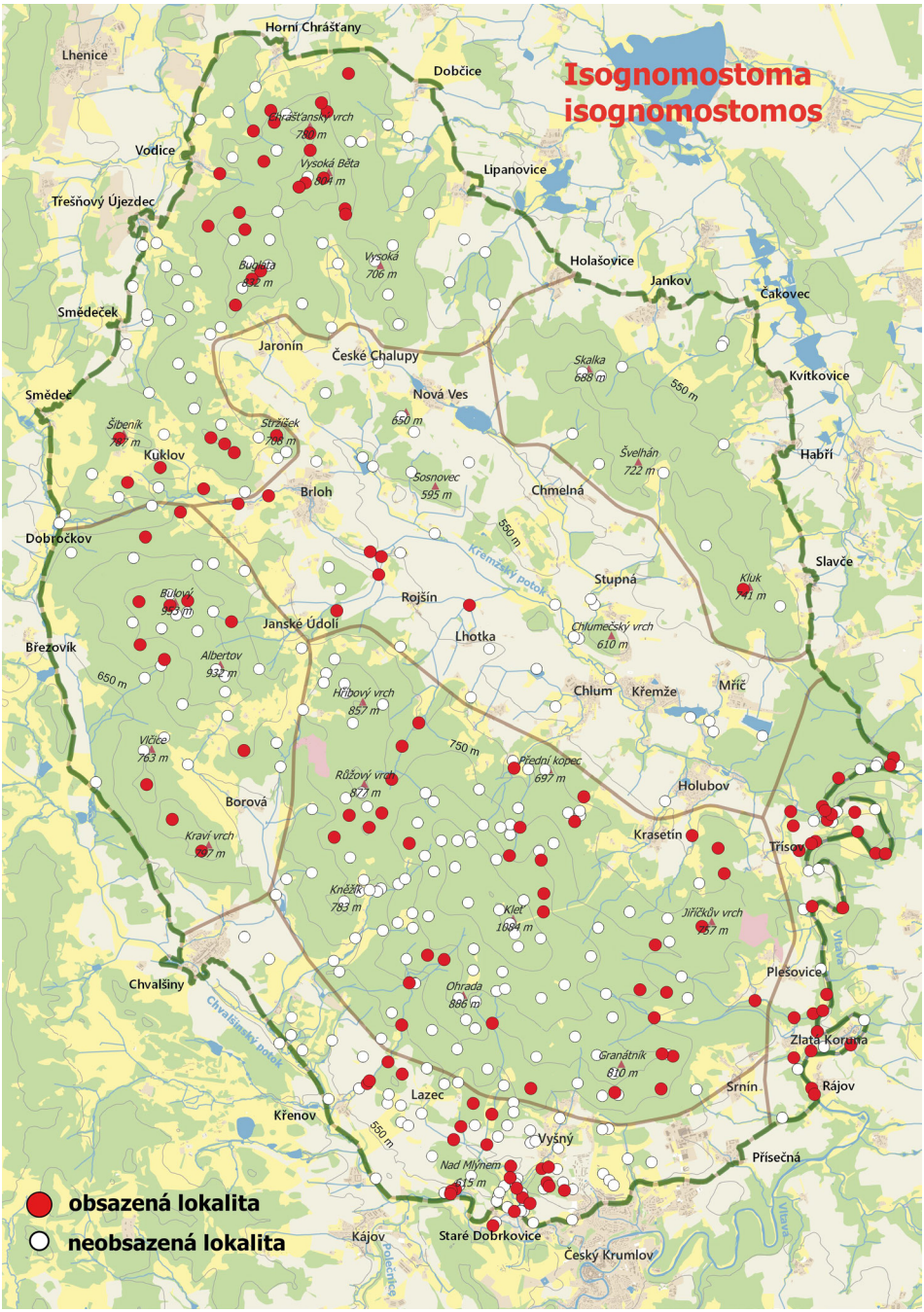

Mapa 83. Rozšíření zuboústky trojzubé (*Isognomostoma isognomostomos*) v CHKO Blanský les.
Map 83. Distribution of *Isognomostoma isognomostomos* in the Blanský les PLA.

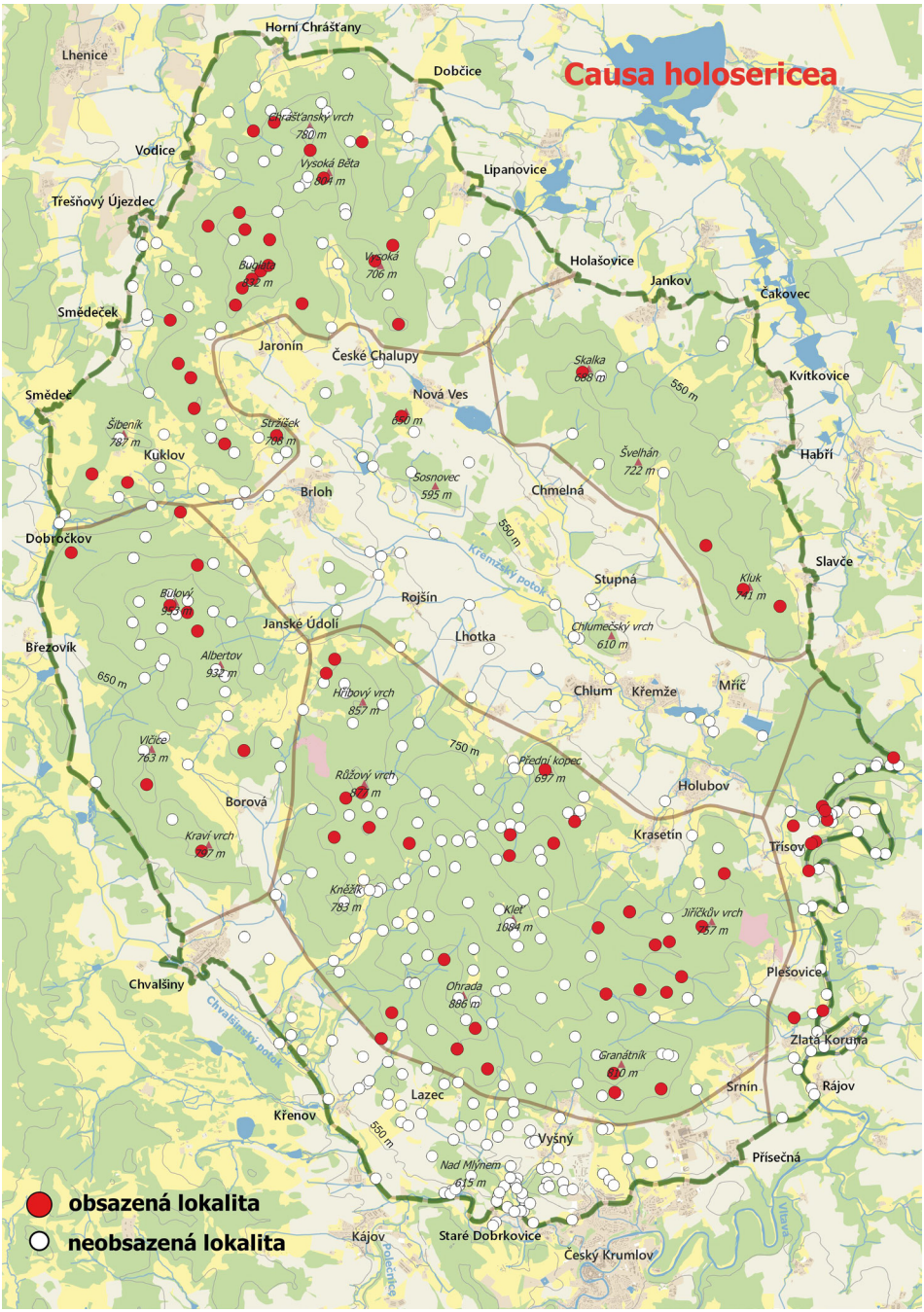

Mapa 84. Rozšíření aksamítky sametové (*Causa holosericea*) v CHKO Blanský les.
Map 84. Distribution of *Causa holosericea* in the Blanský les PLA.

Cepaea hortensis (O. F. Müller, 1774)
páskovka keřová • LC • západoevropský a středoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 85

Subatlantický hájový prvek světlých lesů, luhů i křovin v kulturní krajině žije roztroušeně v nižších teplejších polohách, nejhojněji v pásmu vápenců. Druh běžně proniká do kulturní krajiny a to i v oblastech, kde je nedostatek vhodných přírodních stanovišť.

Lokality: A – 13, 25, 44, 50, 52, 53, 84, 85, 89. B – 33. C – 68, 90, 97, 127, 128, 132. D – 6. E – 23, 24, 29, 36. F – 19, 21, 24, 28, 31, 38, 39, 42. G – 16, 18, 19, 25, 28, 33, 44, 56, 58, 61, 62, 67, 68, 79.

Helix pomatia (Linnaeus 1758)
hlemýžď zahradní • LC • středoevropský a jihoevropský • 2 – převážně lesní druh • mapa 86

Jeho výskyt v Blanském lese vykazuje pozoruhodnou anomálii. Jako jinde v pahorkatinách až vrchovinách na krystaliniku jižní poloviny Čech, i v Blanském lese se jeho výskyty soustředí v kulturní krajině (vápence a údolí Vltavy). Nicméně v masivu Bulového stoupá v přirozených lesích až k horní hranici submontánního stupně (Ptačí stěna), což je v této oblasti jedinečný případ připomínající poměry v Západních Karpatech, kde třeba ve Velké Fatře na vápencích hory Tlstá zasahuje až do supramontánního stupně. Hlemýžď zahradní je středoevropský prvek, patrně jihovýchodního původu, který dává přednost spíše kontinentálnímu podnebí. Jeho výskyt je silně ovlivněn jeho umělým chovem.

Lokality: A – 54, 65. B – 2, 3. C – 132. E – 24. F – 4, 6, 13, 14, 15, 21, 25, 28, 35, 36, 38, 40, 41. G – 2, 10, 13, 19, 23, 28, 30, 34, 35, 37, 38, 39, 44, 46, 48, 51, 54, 56, 58, 59, 61, 62, 63, 71, 75, 78, 80.

Přehled vodních druhů přimísených ve vzorcích z mokřadů, niv a náplavů

V hrabankových vzorcích údolních niv, mokřadů, výtop rybníků i z povodňových náplavů se nezřídka vyskytly přimíšené ulity nebo lastury vodních měkkýšů, které jsou uvedeny v následujícím abecedním výčtu.

Anisus leucostoma: A – 89. E – 28, 29, 31. G – 6, 41, 74. ***Aplexa hypnorum*** (VU): E – 28. ***Bathyomphalus contortus***: E – 30, 31. F – 28. ***Galba truncatula***: A – 6, 51. B – 3, 27, 30, 34, 38. C – 8, 10, 39, 137. D – 5. E – 1, 16, 28. G – 6, 41, 62, 79. ***Gyraulus albus***: D – 2. E – 28, 33, 35. F – 37, 45, 46. G – 32, 74. ***Hippeutis complanatus***: E – 7. G – 3. ***Lymnaea stagnalis***: E – 31. G – 39. ***Musculium lacustre***: D – 2. E – 33. ***Pisidium casertanum***: A – 83. D – 2. E – 31. F – 5. ***Pisidium* cf. *nitidum***: F – 33, 45. ***Pisidium henslowanum***: F – 45. ***Pisidium obtusale***: E – 31. ***Pisidium personatum***: A – 6, 87. B – 20, 27, 34, 38. C – 19, 39, 137. D – 3. E – 15, 28, 36. G – 32, 42. ***Pisidium subtruncatum***: A – 89. F – 45. ***Planorbarius corneus***: E – 33, 35. ***Radix auricularia***: E – 30, 35. ***Radix labiata***: D – 2. ***Segmentina nitida*** (VU): D – 2. ***Sphaerium corneum***: F – 28. ***Sphaerium rivicola*** (NT): F – 5. ***Stagnicola* cf. *corvus***: E – 30, 31, 35. ***Unio pictorum***: F – 7. ***Valvata cristata***: E – 33.

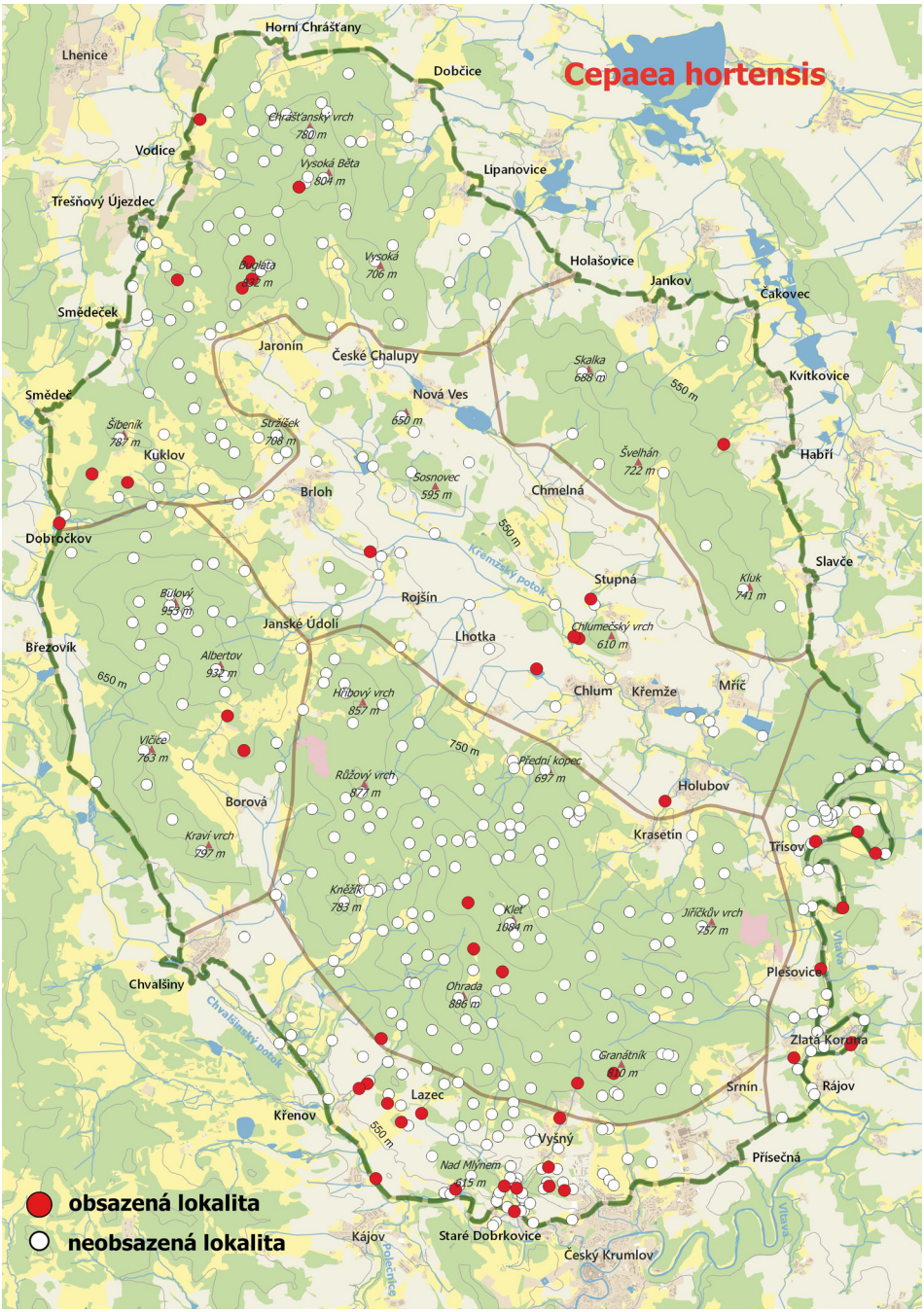

Mapa 85. Rozšíření páskovky keřové (*Cepaea hortensis*) v CHKO Blanský les.
Map 85. Distribution of *Cepaea hortensis* in the Blanský les PLA.

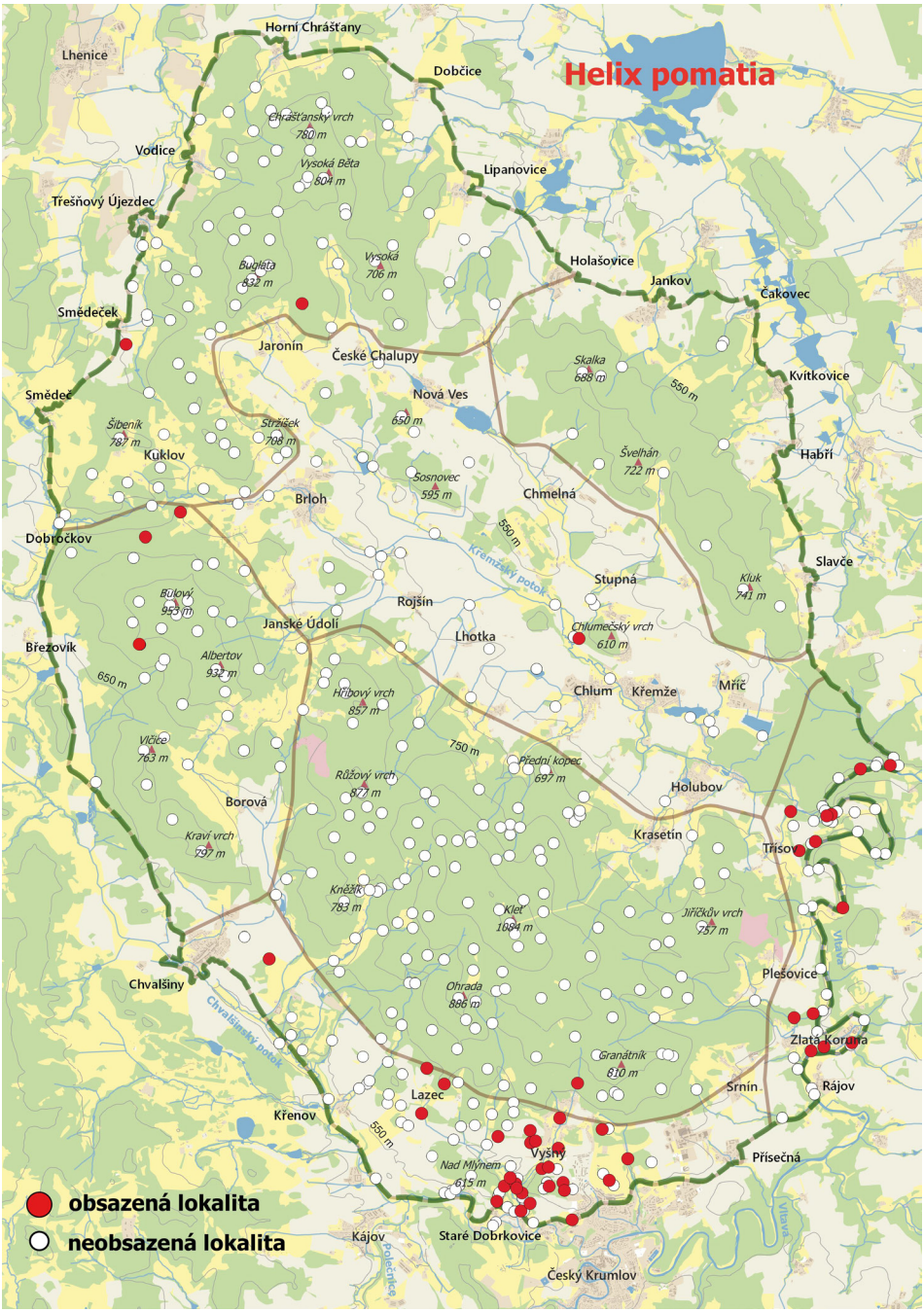

Mapa 86. Rozšíření hlemýždě zahradního (*Helix pomatia*) v CHKO Blanský les.
Map 86. Distribution of *Helix pomatia* in the Blanský les PLA.

Seznam lokalit

Lokality jsou řazeny a číslovány od severu k jihu v rámci jednotlivých oblastí Blanského lesa, které jsou označeny velkým písmenem (viz mapa 1): **A = masiv Vysoké Běty a Buglaty, B = masiv Bulového a Albertova, C = masiv Kleti, D = masiv Kluku, E = Křemžská kotlina, F = kaňon Vltavy, G = Českokrumlovské vápence**.

Přesné lokalizaci předchází název katastrálního území a příslušný okres, za popisem lokalizace, která často vychází z původních a místních názvů, je uvedena poznámka k charakteru stanoviště, následuje nadmořská výška, kvadrát středoevropského síťového mapování, souřadnice (v souřadném systému WGS-84) získané odečtením z mapy, datum sběru materiálu a poznámka jakým způsobem byl prováděn sběr na dané lokalitě. **H** = vzorek hrabanky, **L** = vzorek opadanky, **N** = povodňový náplav (vše značí, že vzorek byl odebrán spolu s přímým sběrem); podtržená písmena **H** a **N** značí, že byl na lokalitě odebrán pouze příslušný vzorek – sbíráno nebylo; tečkovaně podtržené písmeno **H** značí, že při odběru byl příležitostně sebrán nějaký významný exemplář.

A – Masiv Vysoké Běty a Buglaty

A1 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Buková hora (kóta 651 m) (návrší západně Dobčic). Hlavně vých. úsek, jižní svah a vrchol, suché a kyselé, na sev. straně skalní kotel s kleny. V minulosti zřejmě postiženo odlesněním, případně lesní pastvou nebo jiným plenivým hospodařením – v kotli probíhá mírná revitalizace. 642 m n. m. (7051a, 48°59′52,0″N; 14°12′55,0″E), 19. 7. 2001 (H).

A2 – Horní Chrášťany (distr. Prachatice): Horní Chrášťany, Babický potok. Pod Stříbrnou horou, olšiny v místech, kde končí louky. 553 m n. m. (7051a, 48°59′36,6″N; 14°11′35,0″E), 16. 8. 2008 (H).

A3 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Severní hřeben Chrášťanského vrchu. 691 m n. m. (7051a, 48°59′32,9″N; 14°12′34,8″E), 25. 7. 2007 (H).

A4 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Východní bok Chrášťanského vrchu, kaliště pod horní horizontálou. *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*, *Impatiens noli-tangere*, *Rubus*. 660 m n. m. (7051a, 48°59′28,2″N; 14°12′41,0″E), 26. 7. 2007 (H).

A5 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Bukohorský potok, prameniště. Široký úval s mokřady, olšiny různého věku. *Carex brizoides*, ostružiny, málo úživné. 533 m n. m. (7051a, 48°59′25,6″N; 14°13′35,9″E), 5. 9. 2006 (H).

A6 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Západní úpatí Chrášťanského vrchu, vlhčina pod spodní horizontálou. Menší kaliště divočáků, *Impatiens noli-tangere*. 629 m n. m. (7051a, 48°59′24,3″N; 14°11′51,4″E), 25. 7. 2007 (H).

A7 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Chrášťanský vrch, sz. svah u horní horizontály. Suťový les s bohatým bylinným podrostem. 674 m n. m. (7051a, 48°59′23,8″N; 14°12′5,5″E), 16. 8. 2008 (H).

A8 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Mokřady jižně Dobčic (Zábořský potok). Výmladkové olšiny v nivě pod můstkem, kopřivy, blatouch, *Polygonatum multiflorum*. 508 m n. m. (7051a, 48°59′20,2″N; 14°13′54,9″E), 27. 7. 2007 (H).

A9 – Horní Chrášťany (distr. Prachatice): Hlava Babického potoka. Staré olšové pařeziny s jednotlivými duby, kopřivy, *Aegopodium podagraria*. 590 m n. m. (7051a, 48°59′20,1″N; 14°11′14,7″E), 25. 7. 2007 (H).

A10 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Chrášťanský vrch, západní rozsocha. 689 m n. m. (7051a, 48°59′17,7″N; 14°11′55,9″E), 27. 9. 2000 (H).

A11 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Chrášťanský vrch, východní svah. 773 m n. m. (7051a, 48°59′14,3″N; 14°12′28,6″E), 14. 6. 2006.

A12 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Hájovna „U Klašů“, 1 km vých. od Chrášťanského vrchu. 585 m n. m. (7051a, 48°59′13,6″N; 14°13′15,3″E), 27. 7. 2007.

A13 – Vodice u Lhenic (distr. Prachatice): Úpad jižně návrší Vrch (při silnici do Vodic). Polosuché údolíčko, olše, dub, bez černý, kopřivy, *Aegopodium podagraria*, *Galium aparine*. 553 m n. m. (7051a, 48°59′13,4″N; 14°10′50,3″E), 2. 6. 2002.

A14 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Chrášťanský vrch, východní svah. Při sta-

ré cestě od dolní hranice PR Vysoká Běta (kolmo nad hájovnou u Dobčické cesty). Starší smrčina s bukem, *Mercurialis perennis*, *Galeobdolon montanum*. 616 m n. m. (7051a, 48°59′12,9″N; 14°13′4,7″E), 26. 8. 2012 (H).

A15 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Babický potok, Chomrů louka. 625 m n. m. (7051a, 48°59′11,1″N; 14°11′38,6″E), 5. 9. 2006.

A16 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Skalní kotel na nejsevernějším výběžku Vysoké Běty (dnes v PR Chrášťanský vrch). 751 m n. m. (7051a, 48°59′4,6″N; 14°12′30,8″E), 10. 7. 1996, 14. 6. 2006, 18. 8. 2011 (L).

A17 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vlhčina sev. pod Kamenným vrchem. Prameniště, olše šedá, *Mercurialis perennis*. 691 m n. m. (7051a, 48°59′1,8″N; 14°12′1,4″E), 1. 6. 2002 (H).

A18 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Kamenný vrch (kóta 733 m) (u Vodic). Skalní srub, staré buky, kleny, kopřivy, *Mercurialis perennis*. 725 m n. m. (7051a, 48°58′54,4″N; 14°11′51,6″E), 1. 6. 2002 (H).

A19 – Horní Chrášťany (distr. Prachatice): Houperek (kóta 691 m). Buk, dub, smrk, jedle, málo bylinného patra, měkkýši jen ojediněle. 687 m n. m. (7051a, 48°58′54,2″N; 14°11′23,5″E), 1. 6. 2002.

A20 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vysoká Běta, hlavní vrchol (kóta 804 m). 801 m n. m. (7051a, 48°58′49,6″N; 14°12′46,0″E), 28. 9. 2000 (H).

A21 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Sedlo Vysoké Běty (západní nejvyšší kóta 804 m mezi oběma rozsochami). Mladá klenovina na místě vykácené smrčiny (pařezy). 788 m n. m. (7051a, 48°58′49,0″N; 14°12′32,1″E), 28. 9. 2000 (H).

A22 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Lesní louky západně od Lipanovic. Mladá olšina při potůčku na západním okraji louky. 529 m n. m. (7051a, 48°58′48,5″N; 14°14′2,1″E), 16. 7. 2001 (H).

A23 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vysoká Běta, jz. rozsocha. Žíla žuly. 782 m n. m. (7051a, 48°58′45,4″N; 14°12′30,7″E), 14. 9. 2001 (L).

A24 – Vodice u Lhenic (distr. Prachatice): Vodice, úpad východně nad obcí. Olšiny mezi Houperkem a Pískovým kamenem. 603 m n. m. (7051a, 48°58′43,7″N; 14°11′14,4″E), 27. 9. 2000 (H).

A25 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vysoká Běta, jz. rozsocha (kóta 797 m). 794 m n. m. (7051a, 48°58′42,4″N; 14°12′25,6″E), 28. 5. 1999 (H).

A26 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Lipanovice, louky u kóty 545 m (jz. obce). Horní okraj luk, *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Thymus pulegioides*, *Dianthus deltoides*. 552 m n. m. (7051a, 48°58′37,8″N; 14°14′22,9″E), 27. 7. 2007 (H).

A27 – Lipanovice (distr. České Budějovice): PR Vysoká Běta, zlom vých. svahu v jižní části. Lesní vlhčina. 695 m n. m. (7051a, 48°58′33,6″N; 14°13′8,7″E), 23. 7. 1997.

A28 – Lipanovice (distr. České Budějovice): PR Vysoká Běta, jižní úsek, sutě nad Klaskovou cestou, les. oddělení 111.E. 683 m n. m. (7051a, 48°58′30,4″N; 14°13′9,9″E), 15. 6. 2006 (H, H).

A29 – Jaronín (distr. Český Krumlov): U Srubu (= sedlo pod Buglatou). Menší porost klenu s vtroušeným jasanem; *Urtica dioica*, *Galeobdolon montanum*, odpadky. 747 m n. m. (7051a, 48°58′26,5″N; 14°12′9,9″E), 1. 9. 1998 (H).

A30 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Lipanovice, Na Zábořské. Zarostlá polní cesta. 493 m n. m. (7051b, 48°58′25,6″N; 14°14′57,1″E), 14. 8. 2009.

A31 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Pískový kámen, severní hradba. Skalní hradba sbíhající z vrcholu přesně k severu. 758 m n. m. (7051a, 48°58′22,9″N; 14°11′36,4″E), 26. 9. 2000 (H).

A32 – Záboří u Českých Budějovic (distr. České Budějovice): Lipanovice, na Zábořské (Kamenný potok). Mladé olšiny s *Carex brizoides*, ostrůvky *Urtica dioica*, *Impatiens*. 465 m n. m. (7051b, 48°58′19,9″N; 14°15′16,9″E), 13. 8. 2009 (H).

A33 – Lipanovice (distr. České Budějovice): sv. rozsocha Vysoké (kóta 638 m), krátká rozsocha pod horizontální cestou s vlastním vrcholem, menší skalní rozvaliny. Lesní suť s chudým bylinným patrem. 635 m n. m. (7051a, 48°58′16,3″N; 14°13′55,0″E), 16. 7. 2001 (H).

A34 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Pískový kámen (kóta 808 m), okrajová hrana východně kóty. 795 m n. m. (7051a, 48°58′13,5″N; 14°11′43,4″E), 29. 9. 2000 (H).

A35 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Pískový kámen-Lípa (pod horizontálou od Jaronínské bučiny). Skalní rozvalina se starou lípou. 715 m n. m. (7051a, 48°58′12,5″N; 14°11′10,6″E), 25. 7. 1997, 18. 9. 1997 (L).

A36 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Hájovna Plešný. Olšinka, *Asarum europaeum*, *Aegopodium podagraria* (při okraji les). 662 m n. m. (7051a, 48°58′11,9″N; 14°12′53,1″E), 31. 8. 2006 (H).

A37 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Kóta 818 m – sv. roh masivu Buglaty (zvl. skalní hřeben na sev. okraji kóty). Poměrně suché a oligotrofní stanoviště. 817 m n. m. (7051a, 48°58′9,6″N; 14°12′6,3″E), 29. 9. 2000.

A38 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Pramenný úpad jižně Pískového kamene. Komplex Buglaty, západní část. Chudá svahová prameništní olšina (v době sběru vypláchnuté přívalem). 769 m n. m. (7051a, 48°58′6,6″N; 14°11′34,9″E), 11. 8. 2009 (H).

A39 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Vysoká (kóta 706 m), jv. úsek, sv. svah. Zbytky jedlových bučin, skalní převis s kameništěm a lípou, silně oligotrofní stanoviště. 696 m n. m. (7051a, 48°58′5,8″N; 14°13′41,3″E), 2. 6. 2000.

A40 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Chmelenský potok, olšiny pod prameny. 633 m n. m. (7051a, 48°58′1,4″N; 14°13′9,3″E), 2. 6. 2000 (H).

A41 – Lipanovice (distr. České Budějovice): Olšina severně Roháčova (při silnici do Lipanovic). Bohatý hájový podrost: *Paris quadrifolia*, *Lilium martagon*, *Polygonatum verticillatum*, *Primula elatior*, *Aconitum variegatum*. 507 m n. m. (7051a, 48°57′59,5″N; 14°14′49,2″E), 23. 9. 2000 (H).

A42 – Třešňový Újezdec (distr. Prachatice): Třešňový Újezdec, návrší jižně obce (záp. nad údolím Struhyňky). *Brachypodium pinnatum*, *Centaurea scabiosa*, *Potentilla verna*, *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Thymus pulegioides*. 575 m n. m. (7051a, 48°57′58,5″N; 14°10′27,4″E), 8. 8. 2009 (H).

A43 – Třešňový Újezdec (distr. Prachatice): Třešňový Újezdec, niva Struhyňky nad obcí (u mostku silničky do Smědečku). Narovnané panelové koryto, olše, vrby, kopřivy, *Aegopodium podagraria*, *Impatiens noli-tangere*. Antropicky narušené stanoviště. 565 m n. m. (7051a, 48°57′55,9″N; 14°10′15,8″E), 2. 6. 2002 (H).

A44 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Severozápadní Rozsocha Buglaty „Pastevní les". 816 m n. m. (7051a, 48°57′55,3″N; 14°11′50,7″E), 27. 8. 2010, 29. 8. 2010 (H).

A45 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Buglata, kóta 825 m. Typická starší kostřavová bučina, příměs jedle, mírně obohacená kameniště po vývratech (jinak chudé). 821 m n. m. (7051a, 48°57′54,7″N; 14°12′8,3″E), 12. 7. 2001 (H).

A46 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Buglata, sedlo mezi kótou 832 m a 825 m. Východní okraj sedla, výsadba mladších klenů, *Mercurialis perennis*, *Galium odoratum*, *Urtica dioica*, dobrá humifikace. 816 m n. m. (7051a, 48°57′50,9″N; 14°12′2,3″E), 12. 9. 2001 (H).

A47 – Holašovice (distr. České Budějovice): Holašovice, Kamenný potok jz. obce. Pás olšin v úzké nivě, tu a tam *Aegopodium podagraria*. 512 m n. m. (7051b, 48°57′50,7″N; 14°15′31,8″E), 14. 8. 2008 (H).

A48 – Jaronín (distr. Český Krumlov): V Jezeře, sedlo mezi Vysokou a Vysokým kořenem. Mladší olšina při Jezerní cestě. Reprezentativní snímek. 636 m n. m. (7051a, 48°57′47,5″N; 14°13′57,0″E), 2. 6. 2002 (H).

A49 – Třešňový Újezdec (distr. Prachatice): Třešňový Újezdec, sz. rozsocha kóty 689,8 m. 636 m n. m. (7051a, 48°57′45,9″N; 14°10′38,8″E), 23. 8. 2010 (H).

A50 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Buglata, kóta 832 m. 829 m n. m. (7051a, 48°57′45,5″N; 14°11′55,6″E), 12. 7. 2001, 18. 8. 2011 (H).

A51 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Úpad nad Třešňovým Újezdcem. Narušený urbárnní les. 654 m n. m. (7051a, 48°57′45,3″N; 14°11′5,6″E), 31. 8. 2006 (H).

A52 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Buglata, skalní skupina jz. hlavního vrcholu (ca 250 m od kóty 832 m). Skalky, hrubá suť, buk, jedle, četné staré kleny, jilmy, *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*, ochranný les. Staré padlé kmeny – pomnožené dendrofilní závornatky (*Clausiliidae*). 794 m n. m. (7051a, 48°57′39,5″N; 14°11′48,2″E), 18. 7. 2001 (H).

A53 – Třešňový Újezdec (distr. Prachatice): Na Vrchu (kóta 690 m), u Třešňového Újezdce. 681 m n. m. (7051a, 48°57′38,9″N; 14°10′50,4″E), 31. 8. 2006.

A54 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Mackův vrch (kóta 761 m). Chudé bučiny a smrk., na vrcholu kamenný proud, *Urtica dioica*, *Geranium robertianum*, zde plži. 761 m n. m. (7051a, 48°57′35,3″N; 14°12′42,7″E), 16. 7. 2001 (H).

A55 – Smědeč (distr. Prachatice): Třešňový Újezdec, ostroh mezi CHKO a modrou značkou. Výhor, místy *Brachypodium pinnatum*, *Potentilla verna*, *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Sedum acre*, *Centaurea scabiosa*! 616 m n. m. (7051a, 48°57′31,5″N; 14°10′11,9″E), 9. 8. 2009 (H).

A56 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vysoký kořen (kóta 608 m). Stará ředina na vrcholu (buk, borovice) a skalní kotel na sev. svahu. 678 m n. m. (7051a, 48°57′31,3″N; 14°14′9,8″E), 16. 7. 2001, 14. 9. 2001 (H).

A57 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Jižní výběžek Buglaty, 2. vršek od hlavní kóty k jihu (Na Sýkorkách), hraniční kámen č. 22. Východní bok, skalní rozvaliny, staré buky, jedle, kleny, zbytky jilmů, mladší jasany, *Mercurialis perennis*, *Urtica dioica*. 780 m n. m. (7051a, 48°57′29,1″N; 14°11′44,4″E), 1. 6. 2002 (H).

A58 – Smědeč (distr. Prachatice): Černý les (u hájovny Na Hliňáku – název podle porostní mapy). 700 m n. m. (7051a, 48°57′24,4″N; 14°11′3,0″E), 29. 5. 1999.

A59 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): Jv. úpatí Mackova vrchu. Starší bučina, zlom svahu k úpatní ploše; *Atropa bella-donna*, *Galeopsis*, *Urtica dioica*. 648 m n. m. (7051a, 48°57′24,0″N; 14°13′11,4″E), 31. 5. 2002.

A60 – Smědeč (distr. Prachatice): Struhyňka východně Smědečku. Náplav zachycuje přínos nad mostkem polní cesty. 594 m n. m. (7051a, 48°57′16,3″N; 14°10′27,9″E), 4. 10. 2002 (N).

A61 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Jižní konec masivu Buglaty (nad sedlem). Chudé bučiny s bohatšími ploškami, kopřivy, *Mercurialis perennis*. 713 m n. m. (7051a, 48°57′15,2″N; 14°11′34,2″E), 23. 8. 2010.

A62 – Smědeč (distr. Prachatice): Úpad proti Smědečku („Za potokem″). 627 m n. m. (7051a, 48°57′15,1″N; 14°10′49,0″E), 4. 9. 2006 (H).

A63 – Smědeč (distr. Prachatice): Smědeček, niva Stružky (Struhyňky) pod mostkem polní cesty do Jaronína. Olše, střemcha, četné drobné meandry, *Asarum europaeum*, *Urtica dioica*, *Aegopodium podagraria*, mokřiny s *Caltha palustris*, *Filipendula ulmaria*, *Cirsium oleraceum*; pravoboční prameniště. 596 m n. m. (7051a, 48°57′12,9″N; 14°10′29,4″E), 2. 6. 2002 (H).

A64 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Sedlo na již. konci masivu Buglaty (vých. Smědečku). Lipový špalír u cesty. 680 m n. m. (7051a, 48°57′10,2″N; 14°11′26,0″E), 23. 8. 2010.

A65 – Smědeč (distr. Prachatice): Smědeček, pahorek jjv. obce. Polootevřený lesík (buš) na pahorku mezi pastvinami. 660 m n. m. (7051a, 48°56′57,5″N; 14°10′13,3″E), 27. 9. 2000.

A66 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vlčí kopec (kóta 752 m), vrchol. 740 m n. m. (7051c, 48°56′50,7″N; 14°11′1,5″E), 19. 9. 1997.

A67 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Zadní Špatenka, jv. Vlčího kopce. Vrcholové partie, kamenité. 747 m n. m. (7051c, 48°56′43,5″N; 14°11′14,2″E), 30. 8. 2006 (H).

A68 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Struhyňka, horní úsek. 650 m n. m. (7051c, 48°56′31,5″N; 14°10′39,4″E), 19. 9. 1997 (H).

A69 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Hřbet sv. Špatenky (na Kančí pěšině). Stopy ruderalizace – *Galium aparine*. Na hřbetě plochá kameniště s ostrůvky ruderální flóry; nitrofily, *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*, ale četně i *Paris quadrifolia*. 756 m n. m. (7051c, 48°56′26,0″N; 14°11′20,9″E), 27. 5. 1999 (H).

A70 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Naučná stezka kolem Brloha, zastavení 11. Kopřivy, souvislá pleteň *Stellaria nemorum*. 702 m n. m. (7051c, 48°56′18,9″N; 14°11′46,6″E), 25. 8. 2011 (H).

A71 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Stržíšek (kóta 708 m). Mezi kameny hradištního valu a v skalnatém kotli se suťovým lesem na ssv. straně. Zřejmě obohaceno živinami v prostoru prehistorického hradiště. 696 m n. m. (7051c, 48°56′17,1″N; 14°12′36,5″E), 22. 7. 1997 (H).

A72 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Matějka (upínací sedlo Stržíšku). Suchý trávník: *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Thymus pulegioides*, *Potentilla verna*, *Dianthus deltoides*, 673 m n. m. (7051c, 48°56′14,5″N; 14°12′21,0″E), 17. 9. 2001 (H).
A73 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Janův štít. Severní úpatí, stěny, výsadba klenu, pařezy velkých jilmů. 766 m n. m. (7051c, 48°56′10,5″N; 14°11′39,2″E), 10. 9. 1999 (H).
A74 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Terasy sev. nad Kuklovem (při cestě k rozcestí na Špatenku). Lípy, kleny, jasany, kopřivy, divizny, ale i *Mercurialis perennis* – hájový charakter. 737 m n. m. (7051c, 48°56′8,6″N; 14°10′57,7″E), 25. 8. 2011.
A75 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Jihovýchodní rozsocha Stržíšku. 652 m n. m. (7051c, 48°56′8,4″N; 14°12′47,0″E), 18. 8. 2011 (H).
A76 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Hřeben západně Brlohu (od Janova štítu k jv.). Smíšený suťový les. 747 m n. m. (7051c, 48°56′8,0″N; 14°11′52,1″E), 27. 5. 1999 (H).
A77 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Stržíšek, jižní úpatí. *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Potentilla verna*, *Jasione montana*. 612 m n. m. (7051c, 48°56′4,2″N; 14°12′40,2″E), 24. 7. 2007 (H).
A78 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vrch proti Stržíšku (jv. od Janova štítu). Přírodě blízký suťový les, hojný jasan (pod hřebenem na svahu ke Stržíšku). 745 m n. m. (7051c, 48°56′3,8″N; 14°12′1,6″E), 17. 9. 2001 (H).
A79 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Šibeník (kóta 787 m) u Kuklova. 776 m n. m. (7051c, 48°56′2,8″N; 14°10′19,1″E), 29. 5. 1999.
A80 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Kuklov, klášter. Uvnitř lodi nedostavěného kláštera. 725 m n. m. (7051c, 48°55′55,9″N; 14°10′52,2″E), 19. 5. 1998.
A81 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Hrad Kuklov. Sporé zbytky zříceniny na skalním kamýku, buk, javory, bažanka vytrvalá – mírně obohaceno. 720 m n. m. (7051c, 48°55′49,1″N; 14°10′58,5″E), 10. 7. 1996 (H).
A82 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Loučka nad zastávkou U Cvrčků (Brloh). Suchá kosená louka (na zastávce porost *Sedum album*). 591 m n. m. (7051c, 48°55′41,9″N; 14°12′15,7″E), 24. 7. 2007.
A83 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Hradiště u Ondřeje (u Kuklova). 626 m n. m. (7051c, 48°55′40,4″N; 14°11′39,1″E), 29. 5. 2000 (H).
A84 – Smědeč (distr. Prachatice): Hřeben jižně Šibeníku (u Kuklova). 705 m n. m. (7051c, 48°55′39,9″N; 14°9′59,5″E), 30. 8. 2006.
A85 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Hřeben jz. Kuklova. Hřebenové skalky a kameniště. 700 m n. m. (7051c, 48°55′37,9″N; 14°10′31,7″E), 1. 6. 2000.
A86 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Údolí pod hradem Kuklov. 627 m n. m. (7051c, 48°55′37,4″N; 14°10′59,4″E), 31. 8. 2006 (H).
A87 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Údolí severně Paloučku (u Kuklova). Původně louky a olše, dnes střemchový luh. 658 m n. m. (7051c, 48°55′28,6″N; 14°10′25,8″E), 30. 8. 2006 (H).
A88 – Dobročkov (distr. Prachatice): PR Dobročkovské hadce, suchá loučka vých. silnice (v CHKO). 639 m n. m. (7050d, 48°55′14,0″N; 14°9′41,0″E), 24. 7. 2007 (H).
A89 – Dobročkov (distr. Prachatice): Dobročkovský potok, u mostku silnice v PR Dobročkovské hadce. 627 m n. m. (7050d, 48°55′8,8″N; 14°9′36,9″E), 26. 9. 2002 (N).

B – Masiv Bulového a Albertova

B1 – Jaronín-Kuklov (distr. Český Krumlov): Údolí Dobročkovského potoka (= Křemžský potok) pod Kuklovem. Údolní niva. 605 m n. m. (7051c, 48°55′26,4″N; 14°10′55,8″E), 30. 4. 1997 (H).
B2 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Malinový kopec (kóta 678 m). Skalky, strminy, sutě, buk, javory, lípa, bohaté bylinné patro, nitrofilní druhy. 646 m n. m. (7051c, 48°55′25,0″N; 14°11′21,7″E), 22. 7. 1997 (H).
B3 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Rozcestí silniček na sev. úpatí Bulového (přesně na sev. od vrcholu). 676 m n. m. (7051c, 48°55′7,8″N; 14°10′54,1″E), 30. 4. 1997, 19. 7. 1997 (H).
B4 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Západně nad Rychtářovem (pod Dolní silničkou). 732 m n. m. (7051c, 48°54′58,1″N; 14°11′56,9″E), 29. 5. 1999 (H).

B5 – Janské Údolí-Kovářov (distr. Český Krumlov): Kovářov. Vlhká loučka ve středu osady. 726 m n. m. (7051c, 48°54′56,3″N; 14°12′25,2″E), 20. 9. 2005.

B6 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Skalní srub sev. kóty Bulový, spodní úsek (nad Spodní silničkou). Hrubé sutě, buk, klen, jasan, bohatý bylinný podrost (ochranný les). 784 m n. m. (7051c, 48°54′55,8″N; 14°11′43,1″E), 19. 7. 1997 (H).

B7 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Skalní srub sev. pod Malou skálou (nad Dobročkovskou cestou). Čelo skalního stupně s polootevřenou sutí s jasany a javory, níže bučina. 776 m n. m. (7051c, 48°54′54,7″N; 14°10′46,2″E), 19. 7. 1997 (H).

B8 – Dobročkov (distr. Prachatice): Na Skalce (kóta 711 m). Skalní srub na hřbetu sz. od Malé skály; vyhlídková skalka s převisem obráceným k severu, u převisu stará hráz z balvanů. 691 m n. m. (7051c, 48°54′52,7″N; 14°9′51,0″E), 13. 7. 1996.

B9 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Bulový (kóta 953 m), sev. svah vrcholu (od kóty k Horní silničce). 919 m n. m. (7051c, 48°54′36,5″N; 14°11′22,4″E), 24. 8. 1994 (H).

B10 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Bulový, jižní bok východní rozsochy. Balvanitý průsak a kaliště u horní silničky. 912 m n. m. (7051c, 48°54′34,4″N; 14°11′39,0″E), 18. 8. 2010.

B11 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Lesní mokřad vjv. kóty Bulový (při Horní silničce). 854 m n. m. (7051c, 48°54′30,3″N; 14°12′2,7″E), 26. 5. 2000, 18. 8. 2010.

B12 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Bulový (kóta 951 m), přímo kóta. Vrcholová skalka se skupinou jasanů. 950 m n. m. (7051c, 48°54′30,2″N; 14°11′24,0″E), 22. 9. 2005, 24. 8. 1994 (H).

B13 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Malá skála. 900 m n. m. (7051c, 48°54′29,9″N; 14°10′56,4″E), 21. 9. 2005 (H).

B14 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Olšina v úpadu jv. kóty Bulový. 902 m n. m. (7051c, 48°54′27,7″N; 14°11′40,2″E), 26. 5. 2000.

B15 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Prameniště pod Jedlí (Janské Údolí – sz., Bulový potok). Poměrně chudé jaseniny na balvanovém proudu. *H. pomatia* – pozorován *in copula*. 793 m n. m. (7051c, 48°54′25,9″N; 14°12′19,9″E), 29. 5. 1999 (H).

B16 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Bulový, jv. svah – skalní kotel. Hrubé balvaniště, kopřivy, *Galeobdolon montanum*. 931 m n. m. (7051c, 48°54′25,3″N; 14°11′30,8″E), 22. 9. 2005.

B17 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Vrchol mezi Bulovým a Albertovem (kóta 914 m). 910 m n. m. (7051c, 48°54′17,7″N; 14°11′51,3″E), 21. 5. 1998 (H).

B18 – Dobročkov (distr. Prachatice): Úpad mezi Malou skálou a Ptačí stěnou. Olše lepkavá na vlhčině s bujným bylinným patrem. 835 m n. m. (7051c, 48°54′17,4″N; 14°10′53,4″E), 20. 8. 2008 (H).

B19 – Dobročkov (distr. Prachatice): Bulový, skalka nad Ptačí stěnou. 892 m n. m. (7051c, 48°54′16,3″N; 14°11′19,5″E), 1. 9. 1998 (H).

B20 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Janské Údolí, rozcestí silnic severně sedla Rohy. Mokřad mezi silnicemi. 671 m n. m. (7051c, 48°54′16,2″N; 14°13′24,7″E), 2. 6. 1999 (H).

B21 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Ptačí stěna, východní úsek, drolina pod vrcholovými skalami. Stará bučina, jilmy, *Urtica dioica*, *Geranium robertianum*. 817 m n. m. (7051c, 48°54′5,2″N; 14°11′2,7″E), 22. 9. 2005 (H).

B22 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Prameniště Rubešského potoka (u křížku na Dolní silničce). Jihovýchodní zdrojnice Janského potoka. 756 m n. m. (7051c, 48°54′0,7″N; 14°12′49,9″E), 29. 5. 1999.

B23 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Pramenný kotel jv. Ptačí stěny (pod Borovskou cestou). 786 m n. m. (7051c, 48°53′58,6″N; 14°11′25,8″E), 16. 6. 2006 (H).

B24 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Albertov (kóta 932 m), vrchol. Montánní porost, sběr po dešti. 923 m n. m. (7051c, 48°53′57,1″N; 14°12′12,3″E), 19. 7. 1997.

B25 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Pramenný kotel jv. Ptačí stěny. Jasenina se svěžím bujným podrostem, *Primula elatior*, *Mercurialis perennis*, *Actaea spicata*, *Urtica dioica*. 750 m n. m. (7151a, 48°53′54,7″N; 14°11′23,7″E), 16. 6. 2006 (H).

B26 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Albertov, jasenina na východním svahu. Průsak pod horní horizontálou. 883 m n. m. (7151a, 48°53′53,9″N; 14°12′20,7″E), 8. 9. 2006 (H).

B27 – Střemily (distr. Český Krumlov): Úpad pod Ptačí stěnou. Olšina v horní části. 701 m n. m. (7151a, 48°53′46,3″N; 14°11′10,8″E), 19. 9. 1997 (H).

B28 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Albertov, jv. rozsocha, kamenná hrázka (snos) nad U Mačů. Výmladkové kleny. 888 m n. m. (7151a, 48°53′44,8″N; 14°12′23,0″E), 16. 6. 2006.

B29 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Jihozápadní rozsocha Albertova (u kóty 789,7 m) (zsz. Borovských Uhlířů). 830 m n. m. (7151a, 48°53′34,2″N; 14°11′47,1″E), 12. 7. 1996.

B30 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): U Mačů. Vlhká louka s *Iris sibirica*, snos na jejím dolním okraji. 812 m n. m. (7151a, 48°53′31,1″N; 14°12′28,0″E), 20. 9. 2005 (H).

B31 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Údolí východně pod Kuželovou. Blatouchový mokřad na levém boku, místy *Urtica* a další nitrofily. 705 m n. m. (7151a, 48°53′19,6″N; 14°13′14,3″E), 20. 8. 2008 (H).

B32 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Provázková louka, zarostlý jižní roh. Osiky, olše, krušina, *Urtica dioica*, *Cirsium palustre* (listová hrabanka, poměrně kyselé). 695 m n. m. (7151a, 48°53′13,5″N; 14°11′35,2″E), 19. 8. 2011 (H).

B33 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Kuželová (kóta 801,7 m). 786 m n. m. (7151a, 48°53′12,4″N; 14°12′46,7″E), 26. 5. 2000 (H).

B34 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Zrcadlový potok (pod Zrcadlovým lomem). Olšiny s blatouchovými mokřady (ale i *Carex brizoides*). 662 m n. m. (7151a, 48°53′6,1″N; 14°13′20,7″E), 30. 5. 2000 (H).

B35 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Vlčice (kóta 763 m) (Mlýnské vrchy). Jedle, buk, *Cardamine impatiens*, *Mercurialis perennis*, měkkýši ojediněle. 749 m n. m. (7151a, 48°53′4,4″N; 14°11′19,0″E), 30. 5. 2002.

B36 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Prameniště Borovského potoka. Plochá pramenitá mísa uprostřed mezických místy zamokřených luk. 661 m n. m. (7151a, 48°52′59,8″N; 14°11′59,3″E), 29. 5. 2000 (H).

B37 – Borová u Chvalšin (distr. Český Krumlov): Borovská skála (kóta 814 m) (Mlýnské vrchy). Na vrcholu skalní srub s menší drolinou, buk, jedle, kolem droliny i mladší jilmy, *Rosa pendulina*, kopřivy a nitrofilní vegetace. Jedna z nejlepších ukázek vrcholového fenoménu v Blanském lese! 798 m n. m. (7151a, 48°52′44,9″N; 14°11′25,7″E), 13. 7. 1996.

B38 – Boletice u Českého Krumlova (distr. Český Krumlov): Střemilský potok, niva pod Borovskou skálou (reprezentační snímek). Ostřicová nástlať s *Comarum palustre* (nad můstkem silnice u kóty 596 m). 597 m n. m. (7151a, 48°52′42,2″N; 14°10′40,9″E), 2. 6. 1999 (H).

B39 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kamzičník (kóta 814,7 m), Mlýnské vrchy. Zbytky jedliny, *Festuca altissima*, chudé bylinné patro. 813 m n. m. (7151a, 48°52′26,8″N; 14°11′52,4″E), 30. 5. 2002.

B40 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kraví vrch (kóta 797 m), Mlýnské vrchy. Stará prosvětlená jedlina na balvanových proudech na jižním svahu (vysychavé). 787 m n. m. (7151a, 48°52′10,9″N; 14°12′21,9″E), 30. 5. 2002, 31. 5. 2002 (H).

C – Masiv Kleti

C1 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Úpatí Hřibového vrchu, sz. rozsocha. Nízký balvanitý hřbet s prudším sv. srázem, chudší bučina, *Geranium robertianum*, *Lonicera nigra*. 729 m n. m. (7051c, 48°54′12,5″N; 14°13′55,0″E), 13. 7. 2001.

C2 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Úpatí Hřibového vrchu, záp. rozsocha. Balvanitý hřbet se skalní rozsedlinou, téměř čistý buk s jedlí, mladý jilm. 745 m n. m. (7051c, 48°54′3,7″N; 14°13′49,2″E), 13. 7. 2001 (H).

C3 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Janské údolí-Skaliny [= Hřibový vrch], severní sráz. Bučina, ojediněle klen, kapradiny, trávy, *Mercurialis perennis* – mírně kyselé. 839 m n. m. (7051c, 48°53′59,1″N; 14°14′6,6″E), 25. 7. 1995.

C4 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Zídka pod Hřibovým vrchem (Skaliny). Volně ložená zídka již. samoty Perkář, bukojedlina, na zídce *Geranium robertianum*. 770 m n. m. (7051c, 48°53′58,1″N; 14°13′48,2″E), 11. 8. 2009 (H).

C5 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Janské Údolí, Skaliny – vrchol [Skaliny = Hřibový vrch]. Hojně jedle, skupina klenů. 853 m n. m. (7151a, 48°53′54,0″N; 14°14′8,6″E), 25. 7. 1995.

C6 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Hřibový vrch, východní svah. Menší skalní výchoz s malým balvaništěm nad cestou. 785 m n. m. (7151a, 48°53′50,3″N; 14°14′42,7″E), 26. 5. 1999 (H).

C7 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Lhotecká strouha, dolní úsek. Výrazný V-zářez, boční průsaky, vlhčiny s *Petasites albus* a *Chaerophyllum hirsutum*. 638 m n. m. (7151b, 48°53′42,6″N; 14°15′16,4″E), 13. 7. 2001 (H).

C8 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Rohy. Vlhká louka. 750 m n. m. (7151a, 48°53′40,9″N; 14°13′33,4″E), 20. 9. 2005.

C9 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Hřibový vrch, již. svah. 823 m n. m. (7151a, 48°53′37,2″N; 14°14′18,7″E), 25. 5. 2000.

C10 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Chlum, Kovář v Poli. Vlhká svahová loučka – *Willemetia stipitata*, *Dactylorhiza majalis*. 628 m n. m. (7151b, 48°53′28,2″N; 14°16′43,5″E), 30. 8. 1998 (H).

C11 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Lhotecká strouha, prameniště (v horním úvalovitém úseku). Pozorována a odchycena *Zootoca vivipara*. 678 m n. m. (7151b, 48°53′27,8″N; 14°15′4,6″E), 11. 7. 2001 (H).

C12 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Přední kopec (kóta 697 m) (nad Dolním Hajným). Kameniště v holé bikové bučině (velmi chudé). 676 m n. m. (7151b, 48°53′25,7″N; 14°17′12,8″E), 30. 5. 1999.

C13 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Dolní Hajný (Chlum). 626 m n. m. (7151b, 48°53′24,7″N; 14°16′58,1″E), 30. 8. 1998 (H).

C14 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Pod Kovářem v Poli (levostranný přítok Chlumského potoka). 623 m n. m. (7151b, 48°53′24,1″N; 14°16′45,4″E), 30. 8. 1998.

C15 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Horní Moučka, les s prameništi záp. od vleku (= velké louky). *Petasites albus*, *Urtica dioica*, *Lysimachia nemorum*, *Paris quadrifolia*. 628 m n. m. (7151b, 48°53′13,2″N; 14°17′50,1″E), 23. 7. 1997 (H).

C16 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Šimáčkova pěšina (sev. bok Kleti). Blíže rozcestí – obohacený úsek, *Petasites albus*, *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*, *Paris quadrifolia*. 756 m n. m. (7151b, 48°53′9,0″N; 14°16′17,4″E), 20. 7. 2007 (H).

C17 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Lhotecká strouha, horní úsek. Vlhká jasenina na rozšířeném dně strouhy (na dolním konci úpadové části). 738 m n. m. (7151b, 48°53′7,8″N; 14°14′59,7″E), 20. 5. 1998 (H).

C18 – Holubov (distr. Český Krumlov): Horní louka – vrch (Kleť, severní svah). U pásu křovin při horním okraji, četně *Succisa pratensis*, níže mezický trávník. 682 m n. m. (7151b, 48°53′4,7″N; 14°17′48,2″E), 15. 8. 2008 (H).

C19 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Horní Moučka, lesní mokřad (pod rekreačním objektem). *Chaerophyllum*, *Petasites albus*, *Soldanella montana*. 695 m n. m. (7151b, 48°53′2,7″N; 14°17′38,2″E), 12. 7. 1996 (H).

C20 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Jasenina nad Andělem (= pod rogalem). Výrazný obohacující průsak. 844 m n. m. (7151b, 48°53′2,6″N; 14°15′31,0″E), 28. 5. 1999 (H).

C21 – Holubov (distr. Český Krumlov): Horní louka, Kamenná mez (snos) na vých. okraji. Mechatý val, místy *Mercurialis perennis*. 687 m n. m. (7151b, 48°53′2,2″N; 14°17′49,0″E), 15. 8. 2008 (H).

C22 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Na Potůčkách, křížení Chlumského potoka s Javorovou cestou nad Dolním Hajným. Vlhčiny podél cesty. 698 m n. m. (7151b, 48°53′1,4″N; 14°16′53,9″E), 7. 9. 1999 (H).

C23 – Holubov (distr. Český Krumlov): Dobrovodský potok (pod vodárnou), vých. od Krasetína. 535 m n. m. (7151b, 48°52′59,5″N; 14°19′29,6″E), 29. 9. 2002 (N).

C24 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Porost 311 (dentariová bučina), pod horizontální cestou zhruba v 1/2 mezi Pasákem a U Šimáčků. 873 m n. m. (7151b, 48°52′58,5″N; 14°15′39,1″E), 28. 7. 1995.

C25 – Holubov (distr. Český Krumlov): Horní luka, snos nad loukou, kameniště s mladými kleny, lískami, duby, osikami a smrky (bývalá pastvina). 700 m n. m. (7151b, 48°52′58,1″N; 14°17′45,1″E), 29. 9. 2002.

C26 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Růžový vrch (kóta 877 m), vrchol. Kamenitá bučina s *Festuca altissima*, vysychavé. 869 m n. m. (7151a, 48°52′57,8″N; 14°14′34,9″E), 13. 7. 1996.

C27 – Třísov (distr. Český Krumlov): Skalní hřeben východně nad Krasetínem. Okolí statného klenu (jinak zvl. smrk). 637 m n. m. (7152a, 48°52′54,3″N; 14°19′53,9″E), 25. 5. 2000 (H).

C28 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Růžový vrch (kóta 877 m), jz. rozsocha. 825 m n. m. (7151a, 48°52′53,2″N; 14°14′21,8″E), 20. 9. 2005.

C29 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Vysoká jasenina na záp. okraji trati Výzkum nad Javorovou cestou (orientační sběr). Zřejmě výsadba ze starší doby, zčásti suť, poměrně suché, *Dentaria enneaphyllos*, *Mercurialis perennis*. 755 m n. m. (7151b, 48°52′51,3″N; 14°16′48,9″E), 30. 5. 1999.

C30 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Výzkum, vodovod (pramenný kotel Chlumského potoka). 748 m n. m. (7151b, 48°52′50,4″N; 14°16′57,9″E), 30. 5. 1999.

C31 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Sedlo pod jv. koncem Růžového vrchu. 835 m n. m. (7151a, 48°52′50,0″N; 14°14′41,5″E), 4. 8. 2009, 5. 8. 2009.

C32 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Nad Výzkumem, prudký sráz u cesty „Výzkum“. 794 m n. m. (7151b, 48°52′48,8″N; 14°16′40,8″E), 2. 9. 1998.

C33 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Lichtenštejnská cesta, prameniště sv. kóty 944,6 m. 857 m n. m. (7151b, 48°52′48,8″N; 14°16′25,3″E), 19. 8. 2008 (H).

C34 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Hlava Lhotecké strouhy (Spálená – křižovatka lesních cest). Vlhčina v převážně smrkovém porostu s *Petasites albus* (příznivá humifikace). 812 m n. m. (7151b, 48°52′47,5″N; 14°14′55,1″E), 30. 8. 1998 (H).

C35 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Nad Výzkumem, prudký svah nad horizontálou „Výzkum“. Hlavně mladší kleny, *Paris quadrifolia*, *Stellaria nemorum*, *Symphytum tuberosum*, vlhčina ve svahovém úpadu. 784 m n. m. (7151b, 48°52′45,3″N; 14°16′50,2″E), 1. 6. 2000.

C36 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Široké sedlo, kóta 906,3 m (masiv Kleti). Průsak na vých. okraji Kloboukové cesty, *Urtica dioica*, *Lysimachia nemorum.* 906 m n. m. (7151b, 48°52′44,8″N; 14°15′27,7″E), 5. 8. 2009 (H).

C37 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Pustevna. Údolní mokřad. 693 m n. m. (7151a, 48°52′44,1″N; 14°13′53,5″E), 25. 5. 2000 (H).

C38 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Severovýchodní svah kóty 863,6 m (jz. nad Horní Moučkou). 798 m n. m. (7151b, 48°52′43,9″N; 14°17′29,3″E), 2. 10. 2000 (H).

C39 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): U Kameníka (kóta 787,5 m), nivní pás spadající od sedla mezi Růžovou horou a kótou 862,3 m k západu. Mladé jaseniny s klenem, vlhčiny s *Chaerophyllum hirsutum*, místy velké balvany a černá náslať. 792 m n. m. (7151a, 48°52′43,5″N; 14°14′26,8″E), 23. 7. 2007 (H).

C40 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): PR Kleť – západ, severní okraj. Bučina s kleny, *Mercurialis perennis*, malý potůček. 954 m n. m. (7151b, 48°52′41,3″N; 14°16′15,1″E), 29. 8. 2006 (H).

C41 – Třísov (distr. Český Krumlov): Bahejska (kóta 656 m) nad Třísovem. Nižší, kruhovitě rozšířená rozsocha, skalky a balvaniště pod vých. hranou – buky, jeřáb, bez černý, angrešt, *Urtica dioica*, *Geranium robertianum*. Vrcholová plošinka využívaná k rituálním slavnostem. 653 m n. m. (7152a, 48°52′40,1″N; 14°20′2,4″E), 18. 9. 2001 (H).

C42 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Kamenný štant (= Uhliště, kóta 864 m), rozsocha na sev. svahu Kleti. Hospodářská smrčina s příměsí buku. Oba druhy ve starém pařezu. 862 m n. m. (7151b, 48°52′38,3″N; 14°17′17,5″E), 31. 5. 2002.

C43 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kóta 862,3 m jjv. Růžového vrchu. 862 m n. m. (7151a, 48°52′38,2″N; 14°14′45,8″E), 20. 7. 2007 (H).

C44 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): PR Kleť, sz. výběžek, suťový kotel. 979 m n. m. (7151b, 48°52′38,0″N; 14°16′17,1″E), 29. 8. 2006.

C45 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Kleť, severozápadní ostroh. 984 m n. m. (7151b, 48°52′37,6″N; 14°16′4,8″E), 24. 5. 2000.

C46 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): jz. svah nejzápadnějšího výběžku Kleti. Smrk, místy hojně mladé buky, smrkové pařezy. 959 m n. m. (7151b, 48°52′36,3″N; 14°15′50,6″E), 26. 8. 2010.

C47 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Prameniště na vých. boku Uhliště (= Kamenného Štanu, kóta 864 m). Asi 250 m jv. od kóty, kamenný proud, potůček, staré jasany, *Urtica dioica*, *Lysimachia nemorum*, *Symphytum tuberosum*, *Mercurialis perennis*, *Chrysosplenium alternifolium*. Reprezentativní snímek vlhčiny. 850 m n. m. (7151b, 48°52′33,2″N; 14°17′20,4″E), 31. 5. 2002 (H).

C48 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Jasenina U Javoru, při kótě 866,2 m, pod Lichtenštejnskou. Okraj pramenného kotle Chlumského potoka (pod PR). 844 m n. m. (7151b, 48°52′33,2″N; 14°16′52,1″E), 20. 7. 1997 (H).

C49 – Třísov (distr. Český Krumlov): Dobrá voda (nad Krasetínem). Spíše vlhčí lesní loučka a okrajový plášť. 620 m n. m. (7151b, 48°52′32,5″N; 14°19′41,6″E), 25. 5. 2000 (H).

C50 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Skalní hřbet nad Pasákem (při Kloboukové cestě). 903 m n. m. (7151b, 48°52′32,2″N; 14°15′22,9″E), 21. 9. 1997, 24. 5. 2000 (H).

C51 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Beraní cesta, pramen Chlumského potoka. 924 m n. m. (7151b, 48°52′29,8″N; 14°16′41,2″E), 22. 8. 2011.

C52 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Nový les (kóta 809 m), záp. rozsocha navazující na kótu 862,3 m. Na sz. okraji, vrcholové smrčiny, bříza, modřín, kameniště, maliní, kopřivy, trávy. Malakofauna téměř vyhubena lesnickými zásahy. 807 m n. m. (7151a, 48°52′29,7″N; 14°14′16,4″E), 23. 7. 2007.

C53 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Kaliště sv. nad Pasákem = Jandova leč (porostní mapa). Přesycené humózním materiálem, silně druhotně obohacené. 894 m n. m. (7151b, 48°52′26,2″N; 14°15′38,0″E), 21. 9. 1997 (H).

C54 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Beraní cesta záp. kóty 1019 m. Obohacené úseky podél cesty. 986 m n. m. (7151b, 48°52′22,2″N; 14°16′5,9″E), 24. 8. 2010 (H).

C55 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kóta 830,6 m sev. Kněžíku (sz. nad Hejdlovem). Vrcholová bučina, místy *Mercurialis perennis*. 828 m n. m. (7151a, 48°52′19,2″N; 14°14′32,8″E), 26. 5. 1999 (H).

C56 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Klobouková cesta jv. od Pasáka, stráň po obou stranách cesty v jv. sousedství hájovny U Pasáka. Pramenný potok Hejdlovského potoka; jasan, klen, *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*. 899 m n. m. (7151b, 48°52′18,1″N; 14°15′47,9″E), 19. 8. 2008 (H).

C57 – Holubov (distr. Český Krumlov): U výtahu na Kleť (při kótě 883,8 m). Lesní vlhčina s jívami, *Urtica dioica*, *Petasites hybridus* (obohaceno). 884 m n. m. (7151b, 48°52′14,1″N; 14°17′26,8″E), 20. 7. 1997 (H).

C58 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Hejdlovský potok nad Dvorskou cestou (křižovatka pod Pasákem). 789 m n. m. (7151b, 48°52′11,3″N; 14°15′23,6″E), 6. 8. 2009.

C59 – Holubov (distr. Český Krumlov): Rozsocha východně severního konce Krbečkovy cesty. Mladší buk, tu a tam klen, *Mercurialis perennis*, *Galeobdolon montanum*. 720 m n. m. (7151b, 48°52′10,3″N; 14°18′44,1″E), 19. 7. 2007 (H).

C60 – Holubov (distr. Český Krumlov): Amfiteátr nad Krasetínem. *Urtica dioica*, *Rubus*, *Oxalis acetosella*, smrkové pařezy. Ukázka kysele degradovaného biotopu. 661 m n. m. (7151b, 48°52′9,7″N; 14°19′18,2″E), 7. 8. 2009 (H).

C61 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): PR Kleť – jv. okraj (nad Slepou). Buk, příměs smrku, drobné prameniště, průsak. 947 m n. m. (7151b, 48°52′8,6″N; 14°17′10,0″E), 19. 8. 2008 (H).

C62 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Hejdlov, mokřad s *Veratrum album* pod Dvorskou cestou. 769 m n. m. (7151b, 48°52′7,8″N; 14°15′18,3″E), 10. 7. 1996 (H).

C63 – Holubov (distr. Český Krumlov): Jiřičkův vrch (kóta 757 m). Severně pod vrcholovou hranou, netvárná bučina na sutích, níže obohacená místa s *Mercurialis perennis* a *Actaea spicata*. 747 m n. m. (7151b, 48°52′7,8″N; 14°19′49,3″E), 28. 5. 2002 (H).

C64 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov – svahová louka, nejvyšší partie sev. Kněžíku. Kosená, poměrně suchá louka, hojně *Plantago media*. Reprezentativní snímek kulturní horské louky. 753 m n. m. (7151a, 48°52′7,4″N; 14°14′47,5″E), 23. 7. 2007 (H).

C65 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Vodovod nad U Struháčka. Chudé stanoviště. 662 m n. m. (7151a, 48°52′7,4″N; 14°14′1,1″E), 25. 5. 2000.

C66 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov, severní okraj. Moliniová loučka. 724 m n. m. (7151b, 48°52′3,8″N; 14°15′3,7″E), 29. 8. 2006 (H).

C67 – Holubov (distr. Český Krumlov): U vleku nad Kleť (rozcestí) u kóty 900,7 m (resp. 898 m). Mírná vlhčina ve středně staré jasenině s bohatým bylinným patrem. 896 m n. m. (7151b, 48°52′3,4″N; 14°17′28,7″E), 20. 7. 1997.

C68 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Kleť, vodovod (vjv. kóty 1005,5 m). Umělá loučka uvnitř horského lesa. 988 m n. m. (7151b, 48°52′2,7″N; 14°16′21,6″E), 2. 9. 1999 (H).

C69 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov, horní okraj zástavby. 718 m n. m. (7151b, 48°52′2,1″N; 14°14′53,8″E), 24. 8. 1994.

C70 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov, „milíř“. Umělá nakupenina se spoustou uhlíků v těsném horním sousedství Hejdlovské zástavby (levý břeh Hejdlovského potoka). 709 m n. m. (7151b, 48°52′1,8″N; 14°15′0,7″E), 30. 4. 1997 (H).

C71 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): U Struháčka. Víceméně zamokřená loučka ve smrčině na svahu. 613 m n. m. (7151a, 48°52′1,6″N; 14°13′39,7″E), 2. 6. 1999 (H).

C72 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Kleť, stožár. Smrk, buky, klen, *Soldanella montana*, u cesty k „hangáru“, ruderál, *Urtica dioica*, *Heracleum sphondylium*. 1057 m n. m. (7151b, 48°52′1,1″N; 14°16′49,8″E), 20. 8. 2013.

C73 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kulturní louka pod upínacím sedlem Kněžíku. Původně snad úhor, reprezentativní snímek. 740 m n. m. (7151a, 48°52′0,4″N; 14°14′45,0″E), 29. 5. 2002 (H).

C74 – Holubov (distr. Český Krumlov): Krasetínská cesta ca 400 m sz. od Krasetínského obrázku (kóta 813,9 m). Při cestě pás jasanů s bujným nitrofilním podrostem. 811 m n. m. (7151b, 48°51′58,7″N; 14°18′18,6″E), 27. 5. 1999 (H).

C75 – Holubov (distr. Český Krumlov): Klenový kotlík na sev. svahu hřebene jz. od Jiřičkova vrchu. Svěží stanoviště, *Urtica dioica*, *Galium odoratum*, reprezentativní snímek. 725 m n. m. (7151b, 48°51′56,3″N; 14°19′22,6″E), 31. 5. 2002.

C76 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Kleť, vrchol, roklička mezi skalkami těsně sz. od chaty s rozhlednou. 1080 m n. m. (7151b, 48°51′54,0″N; 14°17′0,8″E), 4. 9. 1999 (H).

C77 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Kněžík (kóta 783 m), Kněžský vrch, Pfaffenberg. Hřbet: smrčina, příměs jedle a buku, chudé bylinné patro. 781 m n. m. (7151a, 48°51′53,4″N; 14°14′32,9″E), 29. 5. 2002.

C78 – Holubov (distr. Český Krumlov): Hřbet jz. Jiřičkova vrchu (při Soukromé cestě). 772 m n. m. (7151b, 48°51′53,3″N; 14°19′10,6″E), 11. 9. 1999 (H).

C79 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Uhlířská louka – horní úsek – nad hájovnou. Koseno, masově *Plantago lanceolata*, místy *Thymus pulegioides*. 842 m n. m. (7151b, 48°51′52,2″N; 14°15′34,1″E), 19. 8. 2006.

C80 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Borová, vrbina u silničního mostku nad nádrží. Pravý břeh Borovského potoka. 594 m n. m. (7151a, 48°51′51,7″N; 14°13′32,4″E), 22. 9. 2000 (H).

C81 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Klobouková cesta – ohyb u kóty 896,8 m. *Urtica dioica*, *Mercurialis perennis*, hojně mladých jasanů. 902 m n. m. (7151b, 48°51′51,7″N; 14°15′48,5″E), 5. 8. 2009 (H).

C82 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Kleť, observatoř. Jihovýchodní okraj pahorku s hvězdárnou. 1051 m n. m. (7151b, 48°51′48,3″N; 14°17′6,4″E), 24. 5. 2000.

C83 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Kleť, Kamenné schody (podle porostní mapy, jv. svah hřebene Kleti). Staré smrkové pařezy. 968 m n. m. (7151b, 48°51′47,9″N; 14°17′29,5″E), 30. 9. 2000.

C84 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Uhlířská louka, dolní okraj. Vlhčina včetně olšiny. 779 m n. m. (7151b, 48°51′45,5″N; 14°15′22,4″E), 26. 5. 1999 (H).

C85 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Uhlířská hájovna, mokřad při jv. cípu louky. Pás jasanů, uprostřed odvodňovací stružka. 826 m n. m. (7151b, 48°51′43,6″N; 14°15′36,3″E), 20. 9. 2000 (H).

C86 – Srnín (distr. Český Krumlov): Krasetínský obrázek (kóta 813,9 m). Hřeben klesající vsv. od lovecké chatky, květnatá bučina na sev. svahu (*Dentaria*, *Mercurialis*). 875 m n. m. (7151b, 48°51′41,5″N; 14°18′15,7″E), 27. 5. 1999 (H).

C87 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Kleť, vrchol, jv. hřbet (jv. od observatoře). Malá hospodářská smrčina s ojedinělými buky. 1030 m n. m. (7151b, 48°51′41,3″N; 14°17′10,8″E), 30. 9. 2000.

C88 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Mokřad pod Uhlířskou loukou. Vlhčiny v plochém svahovém žlabu. 721 m n. m. (7151b, 48°51′39,8″N; 14°15′10,4″E), 26. 8. 2010.

C89 – Plešovice (distr. Český Krumlov): Levá pobočka Kokotínského potoka. 675 m n. m. (7151b, 48°51′37,1″N; 14°19′37,5″E), 20. 5. 1998 (H).

C90 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Bučina sz. Plánského (pod silničkou na Kleť). Bučina s příměsí klenu, *Mercurialis perennis*, *Polygonatum verticillatum*, středně úživné. 905 m n. m. (7151b, 48°51′36,4″N; 14°16′32,1″E), 8. 7. 1996.

C91 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov, u vodárny (pod vodárnou, ca 250 m nad rybníčkem). Pravý okraj nivy podmáčený bočními průsaky. 647 m n. m. (7151a, 48°51′33,1″N; 14°14′47,3″E), 2. 6. 1999 (H).

C92 – Plešovice (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, Strouha. Reprezentační snímek. Olšina v nivě, *Urtica dioica*, *Aegopodium podagraria*. 521 m n. m. (7152a, 48°51′29,2″N; 14°20′44,8″E), 22. 9. 1997 (H).

C93 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Jahodový lom (původně trampský název). Porosty *Petasites albus*, *Urtica dioica* na počvě. 822 m n. m. (7151b, 48°51′29,1″N; 14°15′52,5″E), 24. 5. 2000 (H).

C94 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Plánský, Lomová cesta. Niva od Plánského k Jahodovému lomu. Hlava menšího potůčku, *Veratrum album*. 800 m n. m. (7151b, 48°51′27,9″N; 14°16′7,6″E), 25. 8. 2010 (H).

C95 – Srnín (distr. Český Krumlov): Spálený vrch, vých. hřeben. Kamenitý hřeben, část paseka. Pod kůrou pařezů masově *Carabus intricatus*. 734 m n. m. (7151b, 48°51′26,8″N; 14°19′26,3″E), 11. 7. 1996.

C96 – Srnín (distr. Český Krumlov): Spálený vrch (kóta 801 m), hlavní vrchol. Jižně pod vrcholem strmé skalky s kameništěm skupina jeřábů a mladých jilmů obklopená smrčinou. 797 m n. m. (7151b, 48°51′26,2″N; 14°19′2,7″E), 18. 9. 2001 (H).

C97 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křížení zelené značky s cestou kněžny Terezie (vých. od hájovny Plánský). Jasenina západně nad cestou. 907 m n. m. (7151b, 48°51′25,5″N; 14°17′0,1″E), 28. 5. 1999.

C98 – Srnín (distr. Český Krumlov): Výběžek Spáleného vrchu (sv. Kokotína). Při skalkách četně kleny, *Actaea spicata*, *Paris quadrifolia*. 676 m n. m. (7151b, 48°51′25,2″N; 14°19′45,5″E), 29. 8. 2006 (H).

C99 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Pramenný úpad vých. pod Pískovým vrchem (pod zatáčkou cesty od Uhlířky). Vysazené duby, několik jasanů, *Carex brizoides*, skupina *Veratrum album*; celkově chudé. 772 m n. m. (7151b, 48°51′25,1″N; 14°15′34,4″E), 14. 7. 2001.

C100 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Plánská hájovna. Lísková křovina na záp. straně louky (hojně obohaceno odpadky). 877 m n. m. (7151b, 48°51′24,1″N; 14°16′34,3″E), 9. 9. 1999 (H).

C101 – Srnín (distr. Český Krumlov): Rozcestí Bílý Kámen (turistický název) (kóta 876,6 m). 875 m n. m. (7151b, 48°51′23,1″N; 14°17′56,2″E), 30. 9. 2000.

C102 – Srnín (distr. Český Krumlov): Kokotínský potok, pramenný úsek. Nad Krbečkovou cestou. 786 m n. m. (7151b, 48°51′21,1″N; 14°18′33,5″E), 25. 7. 1997, 18. 9. 2001 (H).

C103 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Hejdlov, niva pod rybníkem. 611 m n. m. (7151a, 48°51′18,3″N; 14°14′31,1″E), 30. 4. 1997 (H).

C104 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): U Hájovny Plánských, křížení zelené značky a silničky na Kleť. Obohacený pás podél cesty. 877 m n. m. (7151b, 48°51′15,9″N; 14°17′4,5″E), 8. 7. 1996.

C105 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Plánský, jasenina vých. hájovny. Plošinka se slabým prameništěm. 866 m n. m. (7151b, 48°51′13,9″N; 14°16′57,3″E), 21. 9. 1997, 30. 5. 1999 (H).

C106 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Bílý kámen (kóta 930 m). 927 m n. m. (7151b, 48°51′13,4″N; 14°17′37,3″E), 28. 5. 1999.

C107 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Hřeben nad Mazákem, po levé straně ústí Hejdlovského potoka. Kulturní les, kamenná hrázka, oligotrofní. 662 m n. m. (7151a, 48°51′12,4″N; 14°14′37,4″E), 21. 9. 2000.

C108 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křenovský potok, olšiny pod klesající horizontální cestou. Lokalita *Veratrum album*. Kvantitativní hrabankový snímek. 713 m n. m. (7151b, 48°51′11,9″N; 14°15′45,1″E), 21. 7. 1997 (H).

C109 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Pod Zámeckým potokem, okraj silničky na pravém břehu údolí Křenovského potoka pod umělým korytem Zámeckého potoka. Umělý zářez s bujným porostem *Petasites albus* (lesní prostředí). 721 m n. m. (7151b, 48°51′11,6″N; 14°15′39,9″E), 3. 6. 2000.

C110 – Srnín (distr. Český Krumlov): Kokotín, strž Kokotínského potoka jz. hájovny. Roklinový les, buk, javory, jasan, zčásti obohaceno odpadky. 651 m n. m. (7151b, 48°51′11,2″N; 14°19′18,6″E), 25. 7. 1997 (H).

C111 – Srnín (distr. Český Krumlov): Bílý kámen (kóta 814,4 m), masiv Kleti. 809 m n. m. (7151b, 48°51′8,1″N; 14°18′42,0″E), 18. 5. 1998 (H).

C112 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Ohrada (kóta 886 m), vrchol. Převážně pod obrovským bukem, vesměs živé vitální populace. 885 m n. m. (7151b, 48°51′6,8″N; 14°16′24,9″E), 24. 9. 1997.

C113 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Plánský, Serpentýnka (prameniště Hučnice pod Plánským). Lesní vlhčiny v úpadu. 817 m n. m. (7151b, 48°51′6,1″N; 14°16′40,4″E), 2. 9. 1999 (H).

C114 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Hučnice na dolní horizontále (Červeno – dvorská cesta pod Serpentýnkou). Obohacené vlhčiny u můstku. 749 m n. m. (7151d, 48°50′55,0″N; 14°16′57,6″E), 26. 8. 2010 (H).

C115 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Ohrada, skalní hradba Triangl. Balvaniště, nesouvislý porost. 832 m n. m. (7151d, 48°50′54,8″N; 14°16′34,1″E), 24. 9. 1997.

C116 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Na Skalce, pramenná mísa zsz. Modrého obrázku (půd. zamokřená plošina). Z obou stran silničky na Kleť u cest javory, jednotlivě jasan. 822 m n. m. (7151d, 48°50′53,9″N; 14°18′11,6″E), 9. 9. 1999.

C117 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Ohrádka (kóta 729 m). Stopy po selektivní těžbě ušlechtilého kamene. 725 m n. m. (7151d, 48°50′52,9″N; 14°15′28,2″E), 3. 9. 1999.

C118 – Srnín (distr. Český Krumlov): Sráz východně pod kótou 765,9 m (na kótě osamělý nakloněný klen). Průsek s mladší buření nad Mechovou cestou. 751 m n. m. (7151d, 48°50′51,0″N; 14°19′35,3″E), 11. 9. 1999.

C119 – Srnín (distr. Český Krumlov): Kóta 765,9 m. Osamělý mléč (vých. výběžek Granátníku). 763 m n. m. (7151d, 48°50′50,9″N; 14°19′29,9″E), 9. 9. 1999.

C120 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Tomandlův most. Při skalním srubu a v zarostlých drolinách. 811 m n. m. (7151d, 48°50′50,6″N; 14°16′43,2″E), 24. 7. 1995, 24. 9. 1997.

C121 – Srnín (distr. Český Krumlov): Hřbet v zákrutu silničky sev. Srnínských pasek. Východní výběžek od Granátníku. 724 m n. m. (7151d, 48°50′50,5″N; 14°19′39,7″E), 18. 5. 1998 (H).

C122 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křenovský potok pod Ohrádkou. Niva na úpatí Ohrádky, *Asarum europaeum*, *Primula elatior*, *Aconitum variegatum*, *Chae-*

rophyllum hirsutum, *Urtica dioica* ad., zprava proudy žulových balvanů. 636 m n. m. (7151d, 48°50′46,6″N; 14°15′38,5″E), 14. 7. 2001 (H).

C123 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Medvědí skála. Balvaniště pod hranou. 723 m n. m. (7151d, 48°50′46,3″N; 14°16′5,6″E), 1. 9. 1999 (H).

C124 – Srnín (distr. Český Krumlov): Modrý obrázek. 778 m n. m. (7151d, 48°50′45,0″N; 14°18′32,9″E), 20. 5. 1998 (H).

C125 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Nový průsek (plochý balvanitý hřeben – pokračování Vyšného kopce směrem nahoru, tj. nad silničkou na Kleť). 786 m n. m. (7151d, 48°50′39,1″N; 14°17′40,1″E), 9. 9. 1999.

C126 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Amfibolitová rozsocha ssv. nad Lazeckým vrchem (vých. Medvědí skály). Většinou smrk, jinak buk s *Calamagrostis* na zahliněných sutích (plochý hřbet). Chudé stanoviště, malakofauna většinou vyhubena pod smrky. 753 m n. m. (7151d, 48°50′37,2″N; 14°16′29,9″E), 3. 6. 2000, 11. 9. 2001.

C127 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vápencový hřbet již. Ohrádky (výrazný hřbítek s výchozy uvnitř zakrslého boru – pod M. Lazeckým vrchem). *Inula salicina*, *Rubus saxatilis*, *Aquilegia vulgaris*, místy *Brachypodium pinnatum*, kyselý humus. Měkkýši se soustředí při vápencových výchozech, jinak velmi chudé; dříve patrně pastvina. 617 m n. m. (7151d, 48°50′37,2″N; 14°15′22,2″E), 5. 6. 2002 (H).

C128 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Granátník, jižní svah. Mladý porost javorů, níže jasanů na zahliněné suti, bohaté bylinné patro. 787 m n. m. (7151d, 48°50′35,7″N; 14°18′49,9″E), 1. 5. 1997 (H).

C129 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Srnín, pramenitý úpad jz. od kóty 619 m. Vlhká louka (kosená) *Cirsium oleraceum*, pásy drobných olší. 586 m n. m. (7152c, 48°50′33,1″N; 14°20′4,4″E), 15. 7. 2001 (H).

C130 – Srnín (distr. Český Krumlov): Kozlová skála, skalní hřeben pod Mechovou cestou. Drolina nad Příkopovou cestou. Vynikající ukázka Mrázova efektu! Masivní výskyt *V. alpestris* a *V. pusilla* na drolině. Nezvyklá abundance *C. holosericea*. 685 m n. m. (7151d, 48°50′30,6″N; 14°19′33,3″E), 24. 7. 1995, 24. 9. 2000 (L).

C131 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Číhání (kóta 720 m), rozsocha záp. nad Hučnicí U Martínka. 710 m n. m. (7151d, 48°50′28,2″N; 14°16′59,0″E), 30. 9. 2000.

C132 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vyšný potok, les nad Vyšným, v místech, kde ho přechází silnička na Kleť. Rozšířená ploška těsně nad silnicí, obohaceno odpadky. 673 m n. m. (7151d, 48°50′27,2″N; 14°18′19,5″E), 1. 6. 1999.

C133 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Starý Schwarzenberský lom (pod Granátníkem). Zarostlý lom s balvaništi, buk, lípa, okrajově jasan, bohatá vegetace, *Urtica dioica*. 731 m n. m. (7151d, 48°50′24,8″N; 14°18′53,2″E), 1. 5. 1997 (H).

C134 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Mechová cesta, ohyb jv. pod starým Schwarzenberským lomem (kóta 664 m). 717 m n. m. (7151d, 48°50′23,7″N; 14°18′56,5″E), 18. 5. 1998 (H).

C135 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Jasenina pod starým Schwarzenberským lomem. Slabé prameniště až jen vlhčina. 693 m n. m. (7151d, 48°50′21,8″N; 14°18′42,7″E), 23. 8. 2011 (H).

C136 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vyšný vrch. Skalní hřeben; na hřebeni umělé úpravy (stopy po odlesnění). 737 m n. m. (7151d, 48°50′20,5″N; 14°17′39,2″E), 14. 7. 1996, 26. 5. 1999 (H).

C137 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Hučnice, U Martínka. Nivní lesní mokřad, nad spodní horizontálou. 625 m n. m. (7151d, 48°50′20,0″N; 14°17′15,2″E), 1. 10. 2000 (H).

D – Masiv Kluku

D1 – Čakovec (distr. České Budějovice): Čakovec, lesní rybníčky. Zbytek olšiny nad Dolním rybníčkem. 466 m n. m. (7051b, 48°57′47,3″N; 14°18′57,1″E), 22. 8. 2008 (H).

D2 – Čakovec (distr. České Budějovice): Čakovec, Horní Lesní rybník. 470 m n. m. (7051b, 48°57′44,8″N; 14°18′55,8″E), 31. 8. 1998.

D3 – Jankov u Českých Budějovic (distr. České Budějovice): Jankovský potok, údolí nad Jankovem. Olšová výsadba s *Carex brizoides* a *Chaerophyllum hirsutum*. 544 m n. m. (7051b, 48°57′24,8″N; 14°17′31,0″E), 1. 9. 2006 (H).

D4 – Jankov u Českých Budějovic (distr. České Budějovice): Skalka (kóta 688 m) (jz. Jankova). Smrk, borovice, četné jedle, výsadby klenu, kameniště na vrcholu, *Urtica dioica*. Typický příklad zbytkové lesní malakofauny uprostřed hospodářských porostů. 687 m n. m. (7051b, 48°57′18,4″N; 14°16′56,9″E), 2. 9. 2006.

D5 – Jankov u Českých Budějovic (distr. České Budějovice): Olšinka východně pod Skalkou (kóta 687,5 m). 604 m n. m. (7051b, 48°57′17,6″N; 14°17′13,5″E), 23. 9. 2000 (H).

D6 – Habří u Lipí (distr. České Budějovice): U Víta. Železitý mokřad. 533 m n. m. (7051d, 48°56′48,1″N; 14°19′9,7″E), 27. 5. 2000.

D7 – Křemže (distr. Český Krumlov): Chmelná, olšina. Údolí nad obcí, mírně ruderalizováno, *Carex brizoides*, *Impatiens*. 592 m n. m. (7051d, 48°56′42,1″N; 14°16′55,7″E), 16. 8. 2008 (H).

D8 – Křemže (distr. Český Krumlov): Lesák, Horní louka (severní pásmo). Vlhká kosená louka. 631 m n. m. (7051d, 48°56′26,8″N; 14°18′20,4″E), 1. 9. 2006.

D9 – Křemže (distr. Český Krumlov): Údolí sv. Chmelné (pod kótou 610 m). Úpadovité údolíčko záp. pod Švelhánem, porost kopřiv, masově *Aegopodium podagraria*. 606 m n. m. (7051d, 48°56′26,7″N; 14°17′22,7″E), 22. 8. 2008 (H).

D10 – Slavče (distr. České Budějovice): Kozí kámen. 683 m n. m. (7051d, 48°55′48,1″N; 14°19′6,4″E), 11. 7. 2001.

D11 – Slavče (distr. České Budějovice): Kluk (kóta 751 m), vrchol. Odběr H na vrcholové drolině. 718 m n. m. (7051d, 48°55′25,8″N; 14°19′44,4″E), 11. 7. 1996, 11. 7. 2001 (H).

D12 – Slavče (distr. České Budějovice): Východní rozsocha Kluku. 618 m n. m. (7052c, 48°55′19,0″N; 14°20′18,8″E), 2. 9. 2006.

E – Křemžská kotlina

E1 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): České Chalupy, Chmelenský potok pod osadou. 576 m n. m. (7051a, 48°57′7,4″N; 14°13′57,0″E), 29. 9. 2002 (N).

E2 – Jaronín (distr. Český Krumlov): Vlčí vrch (kóta 634 m) u Sedmi Chalup. Bučina na vrcholu, bujnější bylinné patro, ale chudé. 630 m n. m. (7051c, 48°56′45,6″N; 14°13′14,1″E), 15. 8. 2008 (H).

E3 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): Štěnice (kóta 650 m). Skalní srub s drolinou. 642 m n. m. (7051c, 48°56′38,3″N; 14°14′23,6″E), 31. 8. 1998 (H).

E4 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): Jihovýchodní úpatí Štěnice, svahová louka nad silnicí Brloh-Nová Ves. *Jasione montana*, *Potentilla verna*, *Thymus pulegioides*, *Dianthus deltoides.* 606 m n. m. (7051c, 48°56′30,3″N; 14°14′36,6″E), 8. 8. 2009 (H).

E5 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): Kóta 599 m jihovýchodně Staradova (pod Štěnicí, již. nápisu Pololány na mapě CHKO). Výhor na granulitu, *Potentilla verna*, *P. argentea*, *Thymus pulegioides*, *Scleranthus perennis*, ojediněle *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*. Chudé, poměrně kyselé stanoviště! 598 m n. m. (7051d, 48°56′17,1″N; 14°15′28,5″E), 9. 8. 2009 (H).

E6 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): Brložský rybník, louky na severním (levém) břehu. Vlhké až mokré louky v pásu podél sev. břehu, kosené. Reprezentativní snímek. 544 m n. m. (7051c, 48°56′11,4″N; 14°13′54,6″E), 18. 9. 2001 (H).

E7 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Brložský rybník, Olešnice na sev. konci hráze, na kanálu Olešnice. 544 m n. m. (7051c, 48°56′7,0″N; 14°14′4,8″E), 29. 9. 2002 (N).

E8 – Nová Ves u Brloha (distr. Český Krumlov): U Valšů, údolíčko nad samotou. Mladší olšová výsadba (zřejmě na bývalé louce). 556 m n. m. (7051c, 48°56′6,9″N; 14°14′39,2″E), 14. 8. 2008 (H).

E9 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Brloh, u silnice na Novou Ves. Lesní plášť, subxerické. 584 m n. m. (7051c, 48°56′5,4″N; 14°13′14,6″E), 10. 8. 2009 (H).

E10 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Křemže mezi Cvrčkovým mlýnem a Brlohem. 568 m n. m. (7051c, 48°55′41,6″N; 14°12′36,9″E), 4. 10. 2002 (N).

E11 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Cvrčkův mlýn, niva mezi náhonem a Křemžským potokem. Vlhká až mokrá louka, *Cirsium oleraceum*, *Chaerophyllum*, ale i kopřivy. 577 m n. m. (7051c, 48°55′34,6″N; 14°12′11,2″E), 2. 6. 1999 (H).

E12 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Šimečkova stráň. Hadcová stráň nad nivou Křemže, sběr hlavně v porostu *Brachypodium pinnatum* (2006). 533 m n. m. (7051d, 48°55′33,3″N; 14°15′7,2″E), 23. 9. 1997, 15. 6. 2006 (H).

E13 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Klimšů vršek (nad usedlostí U Klimšů). *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Potentilla verna*, *Thymus pulegioides*, *Jasione montana*, místy *Brachypodium pinnatum*. 557 m n. m. (7051c, 48°55′19,3″N; 14°14′39,4″E), 10. 8. 2009 (H).

E14 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Návrší západně Klimšova mlýna, jižní svah. Východní pokračování hřbetu s PP Na Stráži, umělá terasa, staré lípy. 548 m n. m. (7051c, 48°55′17,5″N; 14°14′12,9″E), 21. 8. 2008.

E15 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Janský potok, severně silnice Rojšín-Brloh (nad soutokem s Křemžským potokem). 541 m n. m. (7051c, 48°55′15,6″N; 14°14′23,2″E), 29. 9. 2002 (N).

E16 – Křemže (distr. Český Krumlov): Potok pod Flukovým mlýnem. 518 m n. m. (7051d, 48°55′8,0″N; 14°17′32,0″E), 27. 9. 2002 (N).

E17 – Brloh pod Kletí (distr. Český Krumlov): Doubrava (kóta 646 m) (jv. Brlohu). 615 m n. m. (7051c, 48°55′5,2″N; 14°13′38,4″E), 23. 9. 2000.

E18 – Rojšín (distr. Český Krumlov): Janský potok, pod samotou U Bětáků. 550 m n. m. (7051c, 48°55′5,0″N; 14°14′23,2″E), 29. 9. 2002 (N).

E19 – Křemže (distr. Český Krumlov): Flukův mlýn, hadec. 520 m n. m. (7051d, 48°55′4,9″N; 14°17′36,0″E), 18. 9. 1997 (H).

E20 – Křemže (distr. Český Krumlov): Hamry, niva Křemže. 510 m n. m. (7051d, 48°55′1,9″N; 14°17′1,4″E), 3. 4. 1997 (H).

E21 – Rojšín (distr. Český Krumlov): Lhotka, most silnice na Rojšín (severně obce). 528 m n. m. (7051d, 48°54′54,7″N; 14°15′46,4″E), 26. 9. 2002 (N).

E22 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Doubrava, svah nad Bahny. *Brachypodium pinnatum*, na již. okraji sev. vrcholu. 607 m n. m. (7051c, 48°54′53,6″N; 14°13′51,2″E), 23. 9. 2000.

E23 – Křemže (distr. Český Krumlov): Vackův mlýn, niva Křemže. 505 m n. m. (7051d, 48°54′44,8″N; 14°17′21,8″E), 27. 9. 2002 (N).

E24 – Křemže (distr. Český Krumlov): Chmelenský potok nad ústím do Křemže. 507 m n. m. (7051d, 48°54′44,2″N; 14°17′26,4″E), 18. 9. 1997 (H).

E25 – Rojšín (distr. Český Krumlov): Janské údolí, olšiny Na Bahnech. Převážně úpatní plocha na pravém boku údolí (*Lonicera nigra*). 588 m n. m. (7051c, 48°54′40,7″N; 14°13′50,8″E), 20. 9. 2000.

E26 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Kellerův kopec (u Lhotky). Suchý trávník s devaterníkem. 576 m n. m. (7051d, 48°54′31,0″N; 14°16′9,1″E), 12. 8. 2009 (H).

E27 – Janské Údolí (distr. Český Krumlov): Rojšín U Přibylů, louka pod samotou. Mezofilní louka, hojně *Leontodon autumnalis*. 615 m n. m. (7051d, 48°54′25,1″N; 14°14′50,9″E), 13. 8. 2008 (H).

E28 – Křemže (distr. Český Krumlov): Křemže, náplav Křemže na záp. okraji města. 498 m n. m. (7051d, 48°54′23,6″N; 14°17′58,5″E), 27. 9. 2002 (N).

E29 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Chlumský rybník, boční kanál potoka. Otevřená zemědělská krajina. 528 m n. m. (7051d, 48°54′23,3″N; 14°16′53,0″E), 29. 9. 2002 (N).

E30 – Křemže (distr. Český Krumlov): Křemžský rybník, při hrázi. Úzké pásy zblochanu. 512 m n. m. (7051d, 48°54′7,6″N; 14°19′13,6″E), 18. 9. 2001.

E31 – Křemže (distr. Český Krumlov): Kamenský rybník u Křemže. Včetně přilehlého mokřadu. 507 m n. m. (7051d, 48°54′6,8″N; 14°19′30,8″E), 27. 5. 2000 (H).

E32 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Chlum (u Křemže), Na rašelině. Topolová a vrbová výsadba na slatině při silnici Chlum – Loučej. Četné *Cl. pumila* juv. 525 m n. m. (7051d, 48°54′3,0″N; 14°17′14,2″E), 18. 8. 2008 (H).

E33 – Křemže (distr. Český Krumlov): Borský rybník, při hrázi. Polovypuštěný. 513 m n. m. (7052c, 48°54′2,7″N; 14°20′19,1″E), 7. 9. 1999.

E34 – Chlum u Křemže (distr. Český Krumlov): Loučej, úvoz západně obce. Zarostlý úvoz, lemovaný stromy a keři. 593 m n. m. (7051d, 48°54′1,5″N; 14°15′59,0″E), 30. 8. 1998.

E35 – Křemže (distr. Český Krumlov): Sýkorův rybník (u Křemže). 508 m n. m. (7051d, 48°54′1,4″N; 14°19′35,6″E), 27. 5. 2000.
E36 – Holubov (distr. Český Krumlov): Krasetínský potok, náplav pod Krasetínem. 519 m n. m. (7151b, 48°53′17,2″N; 14°19′1,7″E), 29. 9. 2002 (N).

F – Kaňon Vltavy
F1 – Vrábče (distr. České Budějovice): Němá strouha. 428 m n. m. (7052c, 48°54′0,6″N; 14°22′16,7″E), 30. 5. 2000, 7. 10. 2002 (H, N).
F2 – Křemže (distr. Český Krumlov): Hluchá strouha (krátké údolíčko ústící do Vltavy nedaleko nad samotou U Cáby). Jedle, smrk, v dolní části vlhčina s *Urtica dioica*, *Chaerophyllum hirsutum*, ale i *Lathyrus vernus*. 438 m n. m. (7052c, 48°53′56,6″N; 14°22′3,3″E), 30. 5. 2000 (H).
F3 – Vrábče (distr. České Budějovice): U Cáby (ústí Němé strouhy do Vltavy). 424 m n. m. (7052c, 48°53′56,4″N; 14°22′21,9″E), 23. 8. 2012 (H).
F4 – Křemže (distr. Český Krumlov): U Cáby (konec Uhlířské strouhy u Němé strouhy). 433 m n. m. (7152a, 48°53′55,9″N; 14°22′14,7″E), 23. 8. 2012.
F5 – Křemže (distr. Český Krumlov): Uhlířská stráň, východ, náplav Vltavy asi 100 m nad ústím Hluché strouhy. 429 m n. m. (7152a, 48°53′54,4″N; 14°22′2,2″E), 7. 10. 2002 (N).
F6 – Křemže (distr. Český Krumlov): Uhlířská stráň, západní úsek. Úpatí, niva pod skalnatými srázy, buk, jedle, javory, jasan. 430 m n. m. (7152a, 48°53′51,4″N; 14°21′49,0″E), 11. 7. 1996 (H).
F7 – Křemže (distr. Český Krumlov): Uhlířská stráň, jz. úsek. 443 m n. m. (7152a, 48°53′44,4″N; 14°21′31,0″E), 27. 8. 2012 (H).
F8 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísovský meandr nad Podhradským, nivní louka s vrbami proti vltavskému ostrovu. Zřejmě jen nepravidelně obhospodařovaná louka, místy *Urtica dioica* a *Impatiens glandulifera*. Reprezentativní snímek. 429 m n. m. (7152a, 48°53′29,3″N; 14°22′6,9″E), 24. 8. 2011 (H).
F9 – Křemže (distr. Český Krumlov): Suťový kužel na úpatí žlabu mezi Kosou a velkou drolinou na počátku Uhlířské stráně. Porost jasanů, buk, křoviště *Rosa pendulina*, kopřivy, *Impatiens glandulifera*. 448 m n. m. (7152a, 48°53′26,8″N; 14°21′20,3″E), 28. 5. 2002 (H).
F10 – Třísov (distr. Český Krumlov): Podhradský, okraj terasy vsv. osady. Strmý skalnatý okraj vltavské nivy, staré lípy, smrky, *Paris quadrifolia*, *Urtica dioica* a *Impatiens glandulifera*, vysoká buřeň; zbytky náplavů, poloruderální. 442 m n. m. (7152a, 48°53′26,0″N; 14°21′49,3″E), 24. 7. 2007 (H).
F11 – Třísov (distr. Český Krumlov): Samota Podhradský, luh Vltavy v ústí Křemžského potoka. Typický poříční porost, obohacený povodňovými materiály. Reprezentativní snímek. 428 m n. m. (7152a, 48°53′24,9″N; 14°21′33,7″E), 19. 5. 1998 (H).
F12 – Křemže (distr. Český Krumlov): Dívčí Kámen, stěna za hradem (od sedla hradu až po nivu Vltavy). 453 m n. m. (7152a, 48°53′24,5″N; 14°21′23,1″E), 19. 5. 1998, 17. 7. 2001, 28. 5. 2002.
F13 – Křemže (distr. Český Krumlov): Dívčí Kámen, Vltavská stráň. 447 m n. m. (7152a, 48°53′22,8″N; 14°21′29,1″E), 13. 7. 1994 (H leg. L. Juřičková), 13. 9. 1999, 17. 7. 2001 (H).
F14 – Křemže (distr. Český Krumlov): Dívčí Kámen, hrad. 477 m n. m. (7152a, 48°53′21,7″N; 14°21′25,2″E), 13. 7. 1994 (H leg. L. Juřičková), 19. 5. 1998 (H).
F15 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísovská rokle. Obohaceno odpadky. 477 m n. m. (7152a, 48°53′21,3″N; 14°20′53,0″E), 7. 9. 2000 (H).
F16 – Křemže (distr. Český Krumlov): Dívčí Kámen, Křemžská stráň. 453 m n. m. (7152a, 48°53′19,2″N; 14°21′26,2″E), 13. 9. 1999, 17. 7. 2001 (H).
F17 – Třísov (distr. Český Krumlov): Niva Křemžského potoka pod Dívčím Kamenem. Staré olše, vrby, *Urtica dioica*, *Aegopodium podagraria*, obohaceno. Reprezentativní snímek. 442 m n. m. (7152a, 48°53′18,6″N; 14°21′30,6″E), 19. 5. 1998 (H).

F18 – Třísov (distr. Český Krumlov): Oppidum Třísov, vyhlídka na Dívčí Kámen. Kamenný snos s kopřivami, dub, lípa. 493 m n. m. (7152a, 48°53′17,7″N; 14°21′14,4″E), 3. 6. 2002.

F19 – Třísov (distr. Český Krumlov): Ostrov (Třísovský meandr), úpatí již. srázu, počátek meandru. Lísky, olše, U*rtica dioica*, *Galeobdolon montanum*, místní obohacená vlhčina. 453 m n. m. (7152a, 48°53′15,0″N; 14°21′54,2″E), 3. 6. 2002 (H).

F20 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísov – oppidum, severní akropole. Vršek a příkop sev. vstupu na hradiště, líska, lípy, *Urtica* a nitrofilní vegetace, pravěké obohacení (bez malty). Pravěké náhradní stanoviště ve vysokém stupni revitalizace. 538 m n. m. (7152a, 48°53′13,2″N; 14°20′57,1″E), 1. 6. 1999 (H).

F21 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísov, Podkova, skalní amfiteátr proti Nivce (již. pod oppidem). Skalnaté srázy s drolinami a straším suťovým lesem. 457 m n. m. (7152a, 48°53′5,9″N; 14°21′18,4″E), 27. 7. 1995 (H, L).

F22 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísovský meandr, čelo. Hrana vyššího stupně nivy. 435 m n. m. (7152a, 48°53′4,4″N; 14°22′21,2″E), 30. 8. 2010 (H).

F23 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísov, Podkova. Reprezentativní snímek (dvojnásobný odběr), opadanky na balvanité drolině. 463 m n. m. (7152a, 48°53′4,3″N; 14°21′15,0″E), 18. 8. 2008 (L).

F24 – Třísov (distr. Český Krumlov): Ostrov, luh Vltavy na již. boku čela třísovského meandru. Niva Vltavy pod zřetelnou terasou lemující jv. okraj meandru Ostrov. 436 m n. m. (7152a, 48°53′3,9″N; 14°22′12,5″E), 19. 9. 2000.

F25 – Třísov (distr. Český Krumlov): Třísov – oppidum, jižní akropole. Terasa pod vrškem – lísky, duby, lípy, bohatší podrost jen místy. 544 m n. m. (7152a, 48°52′59,3″N; 14°21′5,2″E), 31. 5. 1999.

F26 – Třísov (distr. Český Krumlov): Luh Vltavy nad Podkovou (Štěnice). 442 m n. m. (7152a, 48°52′50,3″N; 14°21′24,3″E), 19. 9. 2000 (H).

F27 – Třísov (distr. Český Krumlov): Prudký skalní zákrut na horním konci Podkovy. Prudký skalní sráz pod kótou 504,7 m. Stará bukojedlina, též klen, smrk a třešeň, sutě; místy „pralesní“ ráz. 459 m n. m. (7152a, 48°52′48,5″N; 14°21′16,1″E), 19. 9. 2000.

F28 – Třísov (distr. Český Krumlov): Sráz meandru proti Rohanu (levý břeh nad zákrutem). 444 m n. m. (7152a, 48°52′29,8″N; 14°21′50,4″E), 23. 8. 2013 (N).

F29 – Třísov (distr. Český Krumlov): Skalní sráz proti U Rohana. Úpatí, horní konec meandru, terasa z osypu, lípy, javory, habry (výše suchý sráz). 456 m n. m. (7152a, 48°52′28,2″N; 14°21′23,3″E), 2. 6. 2000.

F30 – Třísov (distr. Český Krumlov): Rokle severně Plešovického lomu. Stržovitý úsek u horizontální cesty zarostlé buření. 486 m n. m. (7152a, 48°52′25,8″N; 14°21′16,1″E), 7. 9. 2006 (H).

F31 – Plešovice (distr. Český Krumlov): Plešovice, vltavská stráň proti samotě U Hvízdala. Strmá stráň, javory, duby, 1 habr, dole *Aegopodium podagraria*, *Urtica dioica*, *Asarum europaeum*, poměrně suché. 461 m n. m. (7152a, 48°51′52,8″N; 14°21′38,5″E), 1. 6. 2000 (H).

F32 – Plešovice (distr. Český Krumlov): Luh Vltavy sev. ústí Zlatokorunské strouhy. Porost *Reynoutria japonica* a *Impatiens glandulifera* na okraji kosených luk. Reprezentativní snímek v druhotném, nedávno vzniklém porostu. 454 m n. m. (7152a, 48°51′38,5″N; 14°21′46,7″E), 18. 8. 2008 (H).

F33 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, vltavský luh pod ústím Strouhy. Nepočítáno (viz Horáčková et al. 2014). 450 m n. m. (7152a, 48°51′28,8″N; 14°21′45,4″E), 6. 10. 2002 (N).

F34 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, výspa meandru. Břehový porost s vysokobylinnou vegetací. Masový výskyt juvenilních *Fr. fruticum* a *A. arbustorum*. 451 m n. m. (7152a, 48°51′26,7″N; 14°22′22,7″E), 20. 8. 2010.

F35 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Strouha (Zlatokorunská), náplav nad ústím do Vltavy. 459 m n. m. (7152a, 48°51′26,3″N; 14°21′37,2″E), 6. 10. 2002 (N).

F36 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Strouha (Zlatokorunská). Nejspodnější úsek Kokotínského potoka. 473 m n. m. (7152a, 48°51′22,4″N; 14°21′21,1″E), 6. 9. 1999 (H).

F37 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, stráň ke Strouze. Skalnatý sráz se smíšeným lesem a vlhčinami na úpatí. 473 m n. m. (7152a, 48°51′16,2″N; 14°21′43,1″E), 12. 7. 1996 (H).

F38 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, luh Vltavy u mostu. Vysoká bylinná vegetace, zarůstání, ruderalizováno. 455 m n. m. (7152a, 48°51′12,6″N; 14°22′14,7″E), 24. 9. 2000.

F39 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, most. Nepočítáno (viz Horáčková et al. 2014). 455 m n. m. (7152a, 48°51′11,3″N; 14°22′13,9″E), 2. 10. 2002 (N).

F40 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, amfibolitová skála nad Vltavou jižně obce (již. orientace). Xerický porost se *Sedum sexangulare*. 501 m n. m. (7152a, 48°51′7,9″N; 14°21′50,7″E), 22. 9. 1997 (H).

F41 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zlatá Koruna, svah údolí Vltavy již. obce. Sráz se smíšeným lesem obrácený k východu, naspodu terasa nad pobřežní cestou, obohaceno. 483 m n. m. (7152a, 48°51′4,6″N; 14°21′39,9″E), 22. 9. 1997 (H).

F42 – Zlatá Koruna (distr. Český Krumlov): Zelená strouha jižně Zlaté Koruny. Ostrý zářez s výplavovou nivou s bujným bylinným porostem, *Urtica*, *Impatiens*, *Chaerophyllum*. 474 m n. m. (7152a, 48°50′59,3″N; 14°21′25,7″E), 3. 6. 2002 (H).

F43 – Srnín (distr. Český Krumlov): Strouha jižně Zelené strouhy. Krátký levostranný přítok Vltavy. 475 m n. m. (7152c, 48°50′53,0″N; 14°21′30,6″E), 20. 8. 2010 (H).

F44 – Rájov (distr. Český Krumlov): Rájovský most, luh Vltavy u mostu (po proudu). Fragmenty břehového porostu, místy bujná vegetace, obohaceno náplavy. 456 m n. m. (7152c, 48°50′43,0″N; 14°21′45,0″E), 10. 9. 1999 (H).

F45 – Rájov (distr. Český Krumlov): Rájovský most, levý břeh, náplav Vltavy. Nepočítáno (viz Horáčková et al. 2014). 456 m n. m. (7152c, 48°50′39,7″N; 14°21′48,1″E), 2. 10. 2002 (N).

F46 – Přísečná (distr. Český Krumlov): Srnínský potok (u Budějovické silnice). 499 m n. m. (7152c, 48°50′23,6″N; 14°21′22,8″E), 2. 10. 2002 (N).

G – Českokrumlovské vápence

G1 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Na Věži (Wastel Schuster). Subxerotermní pahorek sv. Chvalšin (v polích). 620 m n. m. (7151a, 48°51′24,8″N; 14°13′10,0″E), 20. 9. 2000 (H).

G2 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Chloumek, návrší v polích vých. od Chvalšin. Pás vápenců v sev. části, *Brachypodieta* s *Centaurea scabiosa*, gruzovité jakoby dolomitové půdy. 594 m n. m. (7151a, 48°51′14,1″N; 14°13′34,4″E), 24. 7. 1997 (H).

G3 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Červený Dvůr, Původský rybník. 553 m n. m. (7151c, 48°50′42,1″N; 14°14′1,1″E), 5. 6. 2002.

G4 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Červený Dvůr, olšiny při vých. okraji parku (již mimo park). 554 m n. m. (7151c, 48°50′32,1″N; 14°14′39,4″E), 27. 9. 2000 (H).

G5 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Červený Dvůr, park – jižní část. Světlý porost – dub, lípy, jasan. 547 m n. m. (7151c, 48°50′31,9″N; 14°14′2,9″E), 28. 5. 2000, 30. 5. 2000 (H).

G6 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Chvalšinský potok, pod Červeným Dvorem. 544 m n. m. (7151c, 48°50′26,2″N; 14°13′53,7″E), 30. 9. 2002 (N).

G7 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Březový hájek (již. pod Ohrádkou). Ruly, vápence, amfibolity, suchý trávník: *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum, Carex montana*. 602 m n. m. (7151d, 48°50′25,2″N; 14°15′8,4″E), 5. 6. 2002 (H).

G8 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Údolí Křenovského potoka sz. úpatí Burdů lesa. 605 m n. m. (7151d, 48°50′24,2″N; 14°15′31,0″E), 3. 9. 1999 (H).

G9 – Chvalšiny (distr. Český Krumlov): Červený Dvůr, pahorek s obeliskem v jv. koutu parku. Na vrchu staré duby, na bocích skupinky lip, *Aegopodium podagraria*, *Urtica dioica*. 555 m n. m. (7151c, 48°50′24,1″N; 14°14′14,6″E), 5. 6. 2002.

G10 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Malý Lazecký vrch (kóta 651 m). Polozakrslý světlý bor, dřišťál, mladý řešetlák, *Convallaria majalis*, *Polygonatum*, plži hlavně u vápencových výchozů. 647 m n. m. (7151d, 48°50′23,7″N; 14°16′5,8″E), 14. 7. 2001 (H).

G11 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Burdů les, sv. okraj. Stupeň s lípami pod starou cestou *Actaea spicata*, *Hepatica nobilis*, *Astrantia major*, *Lilium martagon*. 621 m n. m. (7151d, 48°50′18,3″N; 14°15′44,9″E), 3. 9. 1999.

G12 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Lazec, amfiteátr nad tuhovými doly (zhruba poloha U Střelnice) podle porostní mapy. 618 m n. m. (7151d, 48°50′18,0″N; 14°16′34,8″E), 1. 10. 2000 (H).

G13 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Lazecký vrch. Sumární sběr, řídký bor a bývalé zarůstající pastviny na vápenci. 678 m n. m. (7151d, 48°50′16,0″N; 14°16′23,0″E), 21. 7. 1997 (H).

G14 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křenov, jz. úpatí Burdů lesa. Úpatní úsek údolního zářezu na levém břehu Křenovského potoka. Společenstvo je mírně antropicky ovlivněné. 568 m n. m. (7151d, 48°50′11,8″N; 14°15′17,1″E), 12. 7. 1996 (H).

G15 – Vyšný (distr. Český Krumlov): jz. úpatí Vyšného vrchu – vápenec (podél sev. okraje Jahodové cesty). 630 m n. m. (7151d, 48°50′10,9″N; 14°17′25,6″E), 26. 5. 1999.

G16 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Niva Křenovského potoka, na dolním konci Burdů lesa. Nivní olšino-jasenina na hlinitém písku s bujnou, zčásti nitrofilní vegetací. 565 m n. m. (7151d, 48°50′9,9″N; 14°15′15,5″E), 4. 6. 2002 (H).

G17 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Háj (vrch záp. Výřího kopce). Vrchol s výchozy vápence, řídká jasenina s bohatým bylinným podrostem vápenců. Nejpůvodnější malakofauna v sev. pruhu. 664 m n. m. (7151d, 48°50′7,1″N; 14°16′50,7″E), 29. 4. 1997 (H).

G18 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křenovský potok při vtoku do kotliny. 558 m n. m. (7151d, 48°50′6,6″N; 14°15′8,9″E), 4. 10. 2002 (N).

G19 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, mokřady ve středu obce. 588 m n. m. (7151d, 48°50′5,6″N; 14°18′8,1″E), 5. 9. 1999 (H).

G20 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vápencový stupeň jižně Burdů lesa. Vysoká „mez“ s xerotermními trávníky a výchozy vápence, Brachypodeita, *Anthericum ramosum* ad., *Fr. fruticum* soustředěna v kameništích. 599 m n. m. (7151d, 48°50′5,5″N; 14°15′35,5″E), 4. 6. 2002 (H).

G21 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Zadní Výří kopec (kóta 650,4 m) sev. Výřího kopce, při Jahodové cestě. Pracovní název. 648 m n. m. (7151d, 48°50′5,4″N; 14°17′27,0″E), 28. 8. 2011.

G22 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, Nový Dvůr, úpad jv. osady. Vlhká louka, vrbiny. 606 m n. m. (7151d, 48°50′3,3″N; 14°18′52,0″E), 20. 5. 1998 (H).

G23 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vrch jv. Nového Dvora (při cestě na již. úpatí). Otevřený pás na již. úpatí a přilehlý les. 614 m n. m. (7151d, 48°50′2,5″N; 14°18′46,6″E), 29. 8. 1998, 31. 8. 1998.

G24 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Hučnice, olšiny pod Jahodovou cestou (= pod Martínkem). 580 m n. m. (7151d, 48°50′2,4″N; 14°17′8,3″E), 29. 4. 1997 (H).

G25 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vršek jižně Burdů lesa. Amfibolitové snosy, květnatá Brachypodieta. 619 m n. m. (7151d, 48°50′0,3″N; 14°15′35,7″E), 4. 6. 2002.

G26 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Vršek nad Rohlíkem. 627 m n. m. (7151d, 48°50′0,1″N; 14°15′47,5″E), 4. 6. 2002 (H).

G27 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Křenov, Chvalšinský potok, niva. Pololučinatá víceméně zamokřená niva. 536 m n. m. (7151c, 48°49′58,1″N; 14°14′43,5″E), 28. 5. 2000.

G28 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Lazec, úvoz U Kapličky. Hluboký úvoz mezi poli a loukami, s druhotnou vegetací. 588 m n. m. (7151d, 48°49′57,2″N; 14°16′6,7″E), 29. 9. 2000.

G29 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Výří kopec. Menší vápencové skalky ve vrcholovém úseku; odlesněn a zčásti zbaven půdy v rámci přípravy k těžbě. 646 m n. m. (7151d, 48°49′57,2″N; 14°17′23,1″E), 28. 4. 1997 (H).

G30 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, velkolom. Zvláště zarůstající jižní, k sev. obrácený okraj lomové jámy. 598 m n. m. (7151d, 48°49′56,1″N; 14°17′43,8″E), 4. 6. 2000.

G31 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Háj (u Lazce), již. úpatí. Lem mezi lesem a bývalými poli. 591 m n. m. (7151d, 48°49′54,7″N; 14°16′54,7″E), 21. 8. 2010 (H).

G32 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Lazec, údolí pod grafitovými doly (podél záp. úpatí Háje). Olšiny a vrbiny podél potůčku v širším úpadu, mírně ruderalizováno. 567 m n. m. (7151d, 48°49′52,8″N; 14°16′42,7″E), 18. 7. 1997, 28. 8. 1998 (H, H).

G33 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Rohlík (kóta 616,2 m), 2. pahorek od kapličky k Chvalšinám. Jižní strmý svah, kamenné terásky, porosty *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*, *Brachypodium pinnatum* a *Lilium martagon*. 608 m n. m. (7151d, 48°49′50,6″N; 14°15′50,0″E), 3. 6. 1999 (H).

G34 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, velkolom, jižní svah odlámaného vrchu. Zbytky bučiny, borovice, křoviště. 582 m n. m. (7151d, 48°49′50,3″N; 14°17′49,7″E), 29. 7. 2007.

G35 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Výří kopec, jižní úpatí. Subxerotermní lem. 592 m n. m. (7151d, 48°49′50,0″N; 14°17′16,3″E), 22. 7. 2007 (H).

G36 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Lazec, pahorek záp. kapličky. Suchý trávník v polích, ostrůvkovitě *Brachypodium pinnatum*, hojně *Helianthemum grandiflorum* subsp. *obscurum*. 594 m n. m. (7151d, 48°49′49,0″N; 14°15′56,5″E), 3. 6. 1999 (H).

G37 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vysoká mez (jižní úpatí bývalého velkolomu Vyšný). Prudký hlinitý stupeň, Brachypodieta s *Teucrium chamaedrys*. Nejbohatší populace pontické stepní *Ch. tridens* v oblasti krumlovských vápenců. 570 m n. m. (7151d, 48°49′49,0″N; 14°17′45,6″E), 28. 4. 1997 (H).

G38 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, vrch na východním okraji obce zsz. výběžek kóty 580,2 m. 581 m n. m. (7151d, 48°49′48,1″N; 14°18′10,5″E), 25. 5. 1999.

G39 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Nový potok (údolí západně pod Liščí horou). 555 m n. m. (7151d, 48°49′47,6″N; 14°19′12,6″E), 6. 9. 1999 (H).

G40 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Liščí hora. 604 m n. m. (7151d, 48°49′47,5″N; 14°19′33,8″E), 8. 9. 1999 (H).

G41 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Lazecký potok, nad soutokem s potokem od grafitových dolů. 557 m n. m. (7151d, 48°49′44,6″N; 14°16′37,9″E), 28. 8. 1998, 3. 10. 2002 (N).

G42 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Hučnice, U Soukupů. 554 m n. m. (7151d, 48°49′44,4″N; 14°17′7,6″E), 30. 9. 2002 (N).

G43 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, bývalé cvičiště, 2. vrch od jihu. 597 m n. m. (7151d, 48°49′36,9″N; 14°18′52,9″E), 21. 7. 2007 (H).

G44 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Palečkův kopec, západní úpatí při Dobrkovické cestě. Lísky, javory, lípy, bohatá hájová vegetace. 565 m n. m. (7151d, 48°49′36,4″N; 14°18′4,3″E), 24. 7. 1994 (H).

G45 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Palečkův kopec. 597 m n. m. (7151d, 48°49′36,0″N; 14°18′11,9″E), 20. 9. 1997 (H).

G46 – Vyšný (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, stráň při vodorovné cestě z Vyšného do NPR (zhruba naproti správě CHKO). 551 m n. m. (7151d, 48°49′34,9″N; 14°17′58,7″E), 9. 7. 1996.

G47 – Vyšný (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, V Pekle. Bezvodý asymetrický žlab na sev. okraji NPR. Strmý levý bok – lísky a různé listnáče, pravý mírný bok – kopřivy, ruderalizováno. 534 m n. m. (7151d, 48°49′33,9″N; 14°17′31,1″E), 29. 8. 1998 (H).

G48 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Vyšný, bývalé cvičiště, sev. hřbet hlavní kóty. 595 m n. m. (7151d, 48°49′33,6″N; 14°18′59,0″E), 18. 7. 2007.

G49 – Kladné (distr. Český Krumlov): Hřbet „Nad Mlýnem“, západní vrchol. Západně od příčné cesty a okraj k polím. 600 m n. m. (7151d, 48°49′33,3″N; 14°16′21,1″E), 3. 9. 2006.

G50 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Bývalé cvičiště, hlavní kóta – jih. 594 m n. m. (7151d, 48°49′31,1″N; 14°19′3,5″E), 18. 7. 2007 (H).

G51 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Kamenná mez (NPR Vyšenské kopce). Skalní hřbítek vybíhající k východu z vrchu Na Liště. 592 m n. m. (7151d, 48°49′28,6″N; 14°18′18,9″E), 23. 5. 2000 (H).

G52 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Na Liště – vrchol (NPR Vyšenské kopce). Většinou lískové křoviny. 596 m n. m. (7151d, 48°49′27,3″N; 14°18′4,8″E), 15. 7. 2001 (H).

G53 – Vyšný (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, Opyš – úhor. *Gentiana cruciata*, *Origanum vulgare*, málo plevelů. 547 m n. m. (7151d, 48°49′27,3″N; 14°17′38,5″E), 28. 7. 2007 (H).

G54 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Hučnice nad ústím Traklínu. Zarostlá niva. 525 m n. m. (7151d, 48°49′27,2″N; 14°17′32,0″E), 20. 5. 1998 (H).

G55 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Severovýchodní úpatí Městského vrchu. Převážně xeromezická Brachypodieta. 575 m n. m. (7151d, 48°49′25,6″N; 14°18′28,1″E), 15. 9. 2001 (H).

G56 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Na Liště (kóta 598,1 m) již. svah (NPR Vyšenské kopce). 586 m n. m. (7151d, 48°49′25,4″N; 14°18′7,2″E), 4. 7. 1996 (H).

G57 – Kladné (distr. Český Krumlov): Kóta 614 m záp. NPR Vyšenské kopce. Okolí dávno opuštěného vápencového lůmku. 613 m n. m. (7151d, 48°49′25,1″N; 14°16′57,7″E), 20. 8. 2011.

G58 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Městský vrch (kóta 608 m) (NPR Vyšenské kopce). Celý prostor vrcholové oblasti. 607 m n. m. (7151d, 48°49′24,2″N; 14°18′21,0″E), 9. 7. 1996 (H).

G59 – Vyšný (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, Ostroh. Krasová step sev. ústí Traklínu do Hučnice. Reprezentativní. 533 m n. m. (7151d, 48°49′24,1″N; 14°17′37,5″E), 28. 7. 2007 (H).

G60 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Jižní úpatí vrchu Na Liště (NPR Vyšenské kopce). Východně od cesty do Dobrkovic. 578 m n. m. (7151d, 48°49′23,5″N; 14°18′2,7″E), 25. 9. 2000.

G61 – Kladné (distr. Český Krumlov): U Kantora (NPR Vyšenské kopce). Lesní partie s opuštěným lůmkem. 540 m n. m. (7151d, 48°49′21,8″N; 14°17′28,0″E), 22. 9. 1997 (H).

G62 – Vyšný (distr. Český Krumlov): Traklín, úsek Správa CHKO – ústí do Hučnice. 518 m n. m. (7151d, 48°49′21,6″N; 14°17′39,0″E), 5. 10. 2002 (N).

G63 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, plošina nad Dobrkovickým komínem. 543 m n. m. (7151d, 48°49′19,3″N; 14°17′44,2″E), 17. 9. 1997 (H).

G64 – Kladné (distr. Český Krumlov): Nad Kalamandrou. Subxerotermní trávníky podél horizontální polní cesty. 553 m n. m. (7151d, 48°49′18,7″N; 14°16′48,4″E), 17. 8. 2008 (H).

G65 – Kladné (distr. Český Krumlov): Janotův kopec, okrajový snos při hranici s NPR Vyšenské kopce. 567 m n. m. (7151d, 48°49′17,8″N; 14°17′24,4″E), 12. 9. 1999.

G66 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): Suchý dolík (NPR Vyšenské kopce). Bezvodé údolíčko ústící do Hučnice u Dobrkovického komínu. 524 m n. m. (7151d, 48°49′16,6″N; 14°17′45,3″E), 15. 9. 2001 (H).

G67 – Kladné (distr. Český Krumlov): PP Kalamandra, přímý sběr. 531 m n. m. (7151d, 48°49′16,1″N; 14°16′45,6″E), 13. 4. 1994, 14. 7. 1996.

G68 – Křenov u Kájova (distr. Český Krumlov): Levý svah údolí Chvalšinského potoka pod Křenovským dvorem. Rulové skalky s malým lůmkem při silnici do Chvalšin; zarostlé, *Urtica dioica*, *Aegopodium podagraria*, odpadky; zčásti ruderalizováno. 539 m n. m. (7151d, 48°49′15,9″N; 14°15′34,6″E), 16. 9. 2001.

G69 – Kladné (distr. Český Krumlov): Janotův vrch. 3. úhor od shora, dosti pokročilá revitalizace. 555 m n. m. (7151d, 48°49′15,3″N; 14°17′23,7″E), 21. 8. 2011 (H).

G70 – Kladné (distr. Český Krumlov): PP Kalamandra, B – osyp pod skalou ve střední části. 523 m n. m. (7151d, 48°49′14,8″N; 14°16′42,2″E), 14. 7. 1996 (H).

G71 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, východní okraj jižní plošiny. Křoviny a kameniště u cesty z Vyšného do Dobrkovic, hlava Suchého dolíku a jižněji. 546 m n. m. (7151d, 48°49′13,9″N; 14°17′52,5″E), 18. 9. 1997.

G72 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, Bártlova louka. Plochý hřbet s remízkem jižně Suchého dolíku. 539 m n. m. (7151d, 48°49′13,2″N; 14°17′48,7″E), 3. 9. 2006 (H).

G73 – Kladné (distr. Český Krumlov): PP Kalamandra, C – mokřad na záp. okraji. 517 m n. m. (7151d, 48°49′13,2″N; 14°16′36,3″E), 14. 7. 1996 (H).

G74 – Kladné (distr. Český Krumlov): Náplav Polečnice proti PP Kalamandra. 511 m n. m. (7151d, 48°49′13,0″N; 14°16′41,8″E), 30. 9. 2002 (N).

G75 – Kladné (distr. Český Krumlov): Dobrkovická stráň (NPR Vyšenské kopce). 532 m n. m. (7151d, 48°49′12,5″N; 14°17′23,2″E), 22. 9. 1997 (H).

G76 – Kladné (distr. Český Krumlov): NPR Vyšenské kopce, ostroh záp. ústí Hučnice. Holé vápencové návrší. 528 m n. m. (7151d, 48°49′9,9″N; 14°17′33,2″E), 29. 4. 1997 (H).

G77 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): Dolní pláň (NPR Vyšenské kopce). Plošina nad železnicí. Kdysi asi úhor, dnes louka s *Libanotis pyrenaica*, výhory s *Teucrium chamaedrys* a *Potentilla verna*. 536 m n. m. (7151d, 48°49′8,9″N; 14°17′48,0″E), 21. 7. 2007 (H).

G78 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): Ostroh východně ústí Hučnice (NPR Vyšenské kopce). Z části olámané vápencové skalky. 531 m n. m. (7151d, 48°49′8,8″N; 14°17′45,5″E), 29. 4. 1997 (H).

G79 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): Potok Hučnice, náplav pod viaduktem. 500 m n. m. (7151d, 48°49′8,0″N; 14°17′39,8″E), 5. 10. 2002 (N).

G80 – Český Krumlov (distr. Český Krumlov): Vyšný, železniční zářez při okraji krumlovské zástavby. Umělá skalní hrana a její úpatí. 536 m n. m. (7151d, 48°49′7,8″N; 14°18′31,3″E), 7. 9. 1999.

G81 – Kladné-Dobrkovice (distr. Český Krumlov): Nové Dobrkovice, „stepní“ louka nad tratí (vých. od hranice NPR). 531 m n. m. (7151d, 48°49′2,9″N; 14°17′57,7″E), 22. 8. 2010 (H).

G82 – Český Krumlov (distr. Český Krumlov): Dobrkovice, U Hamru, skalka s jeskyní. 504 m n. m. (7151d, 48°49′0,3″N; 14°17′24,9″E), 13. 4. 1994 (H).

G83 – Český Krumlov (distr. Český Krumlov): Dobrkovice, U Hamru, sráz západně jeskyně. 508 m n. m. (7151d, 48°48′58,1″N; 14°17′22,8″E), 29. 4. 1997 (H).

Poděkování

Za pravidelný doprovod při výzkumu a poskytnutí ubytování velmi děkujeme pracovníkům Správy CHKO Blanský les, jmenovitě: K. Burianové, J. Flašarovi, J. Indrovi, J. Janákové, R. Janákovi, L. Lipplovi, O. Melounovi, J. Mertlíkovi, M. Paloudové, T. Rejnkové, F. Šipanovi, T. Vosátkovi, A. Vydrové a K. Žifčákové. Kamile Žifčákové děkujeme za vytvoření podkladů pro mapu historického osídlení. Za poskytnutí fotografií děkujeme T. Vosátkovi, K. Žifčákové, J. Indrovi, Z. Hančovi a T. Rejnkové. Tomášovi Čejkovi velmi děkujeme za přečtení a připomínky k textu.

In Memoriam Vojenu Ložkovi

Rodina Vojena Ložka pocházela z jihočeských Netolic, z nichž byl Blanský les na dohled, tyčil se nad plochou krajinou a vytvářel horizont. Za války, kdy sem mladý Vojen jezdil na prázdniny, to bylo uzavřené území, které lákalo svou blízkostí a zároveň nedostupností. Ironií osudu se toto území stalo posledním, které velikán naší přírodovědy systematicky prozkoumal. Posledních dvacet let svého života sem pravidelně jezdil vždy koncem léta a podrobně zpracovával zdejší měkkýší faunu. Vydání této publikace se bohužel nedožil, zemřel v loňském roce v době, kdy obvykle pobýval v Blanském lese. Snažili jsme se rukopis této jeho poslední velké práce upravovat co nejméně, doplnili jsme jen pár nedokončených či nenapsaných kapitol, a především mapy rozšíření všech druhů plžů Blanského lesa.

Petr Lepší a Lucie Juřičková

Literatura

Alley R. & Ágústsdóttir A. M. (2005): The 8k event: cause and consequences of a major Holocene abrupt climate change. – Quaternary Science Reviews 24: 1123–1149.

Beran L., Juřičková L. & Horsák M. (2017): Mollusca (měkkýši). – In: Hejda R., Farkač J., Chobot K. (eds), Červený seznam ohrožených druhů České republiky. Bezobratlí, pp. 71–76. – Příroda, Praha, 36.

Demek J. & Mackovčin P. (2006): Zeměpisný lexikon ČR: Hory a nížiny. – Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, Brno, 580 p.

Feeser I., Dörfler W., Kneisel J., Hinz M. & Dreibrodt S. (2019): Human impact and population dynamics in the Neolithic and Bronze Age: Multi-proxy evidence from north--western Central Europe. – The Holocene 29(10): 1596–1606.

Fejfar O. (1961): Výzkum fosilních obratlovců na území ČSSR v roce 1961. – Zprávy o geologických výzkumech v roce 1960: 248–250.

Frankenberger Z. (1910): Měkkýší fauna Šumavy. – Věstník Klubu přírodovědeckého v Prostějově 13: 1–24.

Frankenberger Z. (1913): Doplňky k měkkýší fauně Šumavy. – Věstník Klubu přírodovědeckého v Prostějově 16: 109–112.

Franz L. (1936): Die älteste Kultur der Tschechoslowakei. – Mitteilungen Deutchen Ges. Wiss. Künste Für Tschechoslow. Repub. Prag: 1–46.

Goodfriend G. A. (1992): The use of land snail shells in paleoenvironmental reconstruction. – Quaternary Science Reviews 11(6): 665–685.

Horáčková J., Ložek V., Beran L., Juřičková L., Podroužková Š., Peterka J. & Čech M. (2014): Měkkýši údolí Vltavy (Čechy). – Malacologica Bohemoslovaca 13: 12–105.

Horsák M., Juřičková L. & Picka J. (2013): Měkkýši České a Slovenské republiky. Molluscs of the Czech and Slovak Republics. – Kabourek, Zlín, 264 p.

Horsák M., Limondin-Lozouet N., Juřičková L., Granai S., Horáčková J., Legentil C. & Ložek V. (2019): Holocene succession patterns of land snails across temperate Europe: east to west variation related to glacial refugia, climate and human impact. – Palaeogeography, Palaeoclimatology, Palaeoecology 524: 13–24.

Chvojka O. & Havlice J. (2009): Měděná žebra starší doby bronzové v jižních Čechách. Nové depoty z Přídolí, Purkarce a Chvalšin. – Památky Archeologické 100: 49–90.

Chvojka O., John J., Šída P. & Zavřel P. (2018): Pravěk Blanského lesa. – Jihočeské muzeum v Českých Budějovicích, 75 p.

Juřičková L. (2005): Měkkýši (Mollusca) hradů jako ekologického fenoménu. – Malacologica Bohemoslovaca 3: 100–149.

Juřičková L., Horsák M., Horáčková J., Abraham V. & Ložek V. (2014): Patterns of land-snail succession in Central Europe over the last 15,000 years: main changes along environmental, spatial and temporal gradients. – Quaternary Science Reviews 93: 155–166.

Juřičková L., Pokorný P., Hošek J., Horáčková J., Květoň J., Zahajská P., Jansová A. & Ložek V. (2018): Early postglacial recolonization, refugial dynamics and the origin of a major biodiversity hotspot. A case study from the Malá Fatra Mountains, Western Carpathians, Slovakia. – The Holocene 28(4): 583–594.

Juřičková L., Menšík J., Horáčková J. & Ložek V. (2021): Mollusc successions reveal postglacial shifts of Alpine species ranges to the north. – The Holocene (in press.)

Kovanda J. (1987): Ke stratigrafii dvou významných kvartérních lokalit od Dobrkovic u Českého Krumlova. – Časopis pro mineralogii a geologii 32(2): 149–159.

Liebus A. (1936): Die fossilen Wirbeltierreste der paläolithischen Station in Krummau. – Mitteilungen Deutschen Gesellschaft der Wissenschaften und Künste für die Tschechoslowakische Republik, Prague: 47–105.

Ložek V. (1956): Měkkýši Vyšenských kopců u Českého Krumlova. – Ochrana přírody, Praha, 11(8): 250.

Ložek V. (1961): Měkkýši skupiny Vysoké Běty v předhoří Šumavy u Netolic. – Sborník Krajského vlastivědného muzea v Českých Budějovicích, Přírodní vědy 3: 137–146.

Ložek V. (1964): Quartärmollusken der Tschechoslowakei. – Rozpravy Ústředního ústavu geologického 31: 1–374.
Ložek V. (1982): Faunengeschichtliche Grundlinien zur spät- und nacheiszeitlichen Entwicklung der Molluskenbestände in Mitteleuropa. – Rozpravy Československé akademie věd, Řada matematických a přírodních věd 92: 1–106.
Ložek V. (2000): Kvartérní měkkýši z krumlovských vápenců. – Speleo, Praha, 32: 39–49.
NDOP (2021): Nálezová databáze ochrany přírody. – On-line databáze, Agentura ochrany přírody a krajiny ČR. URL: https://portal.nature.cz/nd/ (přístup: leden 2021).
Petrbok J. (1936): Měkkýši Dobrkovic u Českého Krumlova. – Časopis Národního muzea, oddělení příroda, Praha, 60(4): 126.
Sádlo J., Pokorný P., Hájek P., Dreslerová D. & Cílek V. (2008): Krajina a revoluce: Významné přelomy ve vývoji kulturní krajiny Českých zemí. – Malá Skála, 247 p.
Schöbl J. (1860): Die Land- und Süsswassermollusken Böhmens. – Lotos, Praha, 10: 76–79.
Tolasz R., Brázdil R., Bulíř O., Dobrovolný P., Dubrovský M., Hájková L., Halásová O., Hostýnek J., Janouch M., Kohut M., Krška K., Křivancová S., Květoň V., Lepka Z., Lipina P., Macková J., Metelka L., Míková T., Mrkvica Z., Možný M., Nekovář J., Němec L., Pokorný J., Reitschläger J. D., Richterová D., Rožnovský J., Řepka M., Semerádová D., Sosna V., Stříž M., Šercl P., Škáchová H., Štěpánek P., Štěpánková P., Trnka M., Valeriánová A., Valter J., Vaníček K., Vavruška F., Voženílek V., Vráblík T., Vysoudil M., Zahradníček J., Zusková I., Žák M. & Žalud Z. (2007): Altas podnebí Česka. – Český hydrometeorologický ústav, Praha et Universita Palackého, Olomouc.
Uličný J. (1892–1895): Měkkýši čeští. – Přírodovědecký klub, Praha.
Walker M. J. C., Berkelhammer M., Björck S., Cwynar L. C., Fisher D. A., Long A. J., Lowe J. J., Newnham R. M., Rasmussen S. O. & Weiss H. (2012): Formal subdivision of the Holocene Series/Epoch: a Discussion Paper by a Working Group of INTIMATE (Integration of ice-core, marine and terrestrial records) and the Subcommission on Quaternary Stratigraphy (International Commission on Stratigraphy). – Journal of Quaternary Science 27: 649–659.

Doručeno/Received 20. 11. 2020; Přijato/Accepted 24. 11. 2020
Publikováno online/Published online 10. 5. 2021; Publikováno tisk/ Published print 15. 6. 2021